

BULUŞMA

SAYI 24 İLKBAHAR'16

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI **SEV** 1968

GÜÇLÜ BİREYLER FABRİKASI: YATILILIK

YENİ SEV YÖNETİM KURULU... EN DENEYİMLİ MEZUNLAR: AYŞE MAYDA VE
ALİ KEMAL YAZICIOĞLU... TAC, DÜNYANIN EN GÜZEL OKULU...

1876'dan beri GELECEĞİ AYDINLATACAK NESİLLER YETİŞTİRİYORUZ

ÜSKÜDAR
AMERICAN
ACADEMY

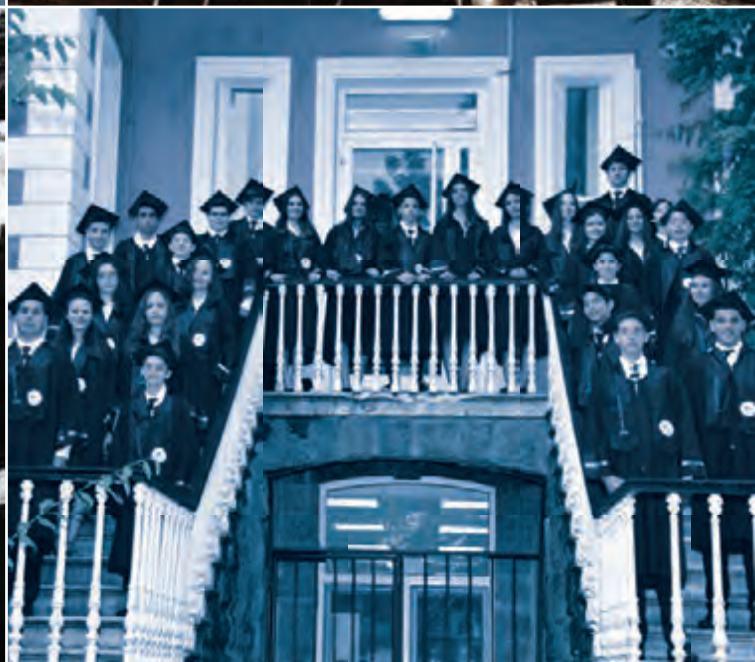

140th YEAR .YIL
1876-2016

2016 yılında 140. kuruluş yıl dönümünü kutladığımız, Türkiye'nin en köklü eğitim kurumlarından biri olan okulumuz, uzun bir geçmişe dayanan eğitim geleneğine sahip olmasının yanı sıra Türkiye'nin çağdaş nesillerini de yetiştirmeye devam ediyor.

*11/E sınıfında okuyan Mina Yılık tarafından tasarlanmıştır.

Değişmeyen bir ruh, yeni bir heyecan

SEV AİLESİ OLARAK HEYECANLI BİR DÖNEM YAŞIYORUZ. Yeni SEV Yönetim Kurulu seçilerek bayrağı devraldı.

Her yeni seçim, malum, yeni bir heyecandır. Mezunlarımız hem birbirlerinden hem de Vakıf ve okullarından kopmaz, destek olmak için her zaman ellerinden geleni yaparlar. Bu mezun ruhu ve heyecanı bizim ortak kültürümüzün en önemli parçası. Bizi diğer okullardan farklı kılan en önemli özelliğimiz de galiba bu...

Mezunlarımız, profesyonel hayatlarının tüm yoğunluğuna rağmen, hiç bir fedakarlıktan kaçınmıyor. Bunun örneklerini defalarca birlikte yaşadık, gördük. Ben de uzun yıllardır bu bağı koparmamak için SEV ve TAC için elimden geleni yaptım. Şimdi de Mütevelli Heyetimiz, Yönetim Kurulu olarak bayrağı bizlere devretti.

Bu yeni görevin beni ne kadar gururlandırdığını söylemeye gerek yok.

Mehmet T. Nane (TAC'84)
SEV Yönetim Kurulu Başkanı

Biz zaten hazırız. Yeni yönetim kurulumuzdaki, profesyonel hayatta büyük başarılarla sahip bir ekiple birlikte, Vakıf ve okullarımıza destek vereceğiz. Ceyda Abla liderliğindeki bir önceki yönetim kurulunun başlattığı önemli işlere devam etmenin yanı sıra önümüze yeni görevler koyduk.

Ben bağış kültürüne çok inanıyorum. Bu kültürü tüm mezunlarımıza yaymak istiyoruz. Neredeyse 15 bin mezunumuz var. Bu, Türkiye'de örneği çok az görülen, büyük bir değerdir. Örneğin Harvard, çok büyük bağış alan bir eğitim kurumu... Ama Harvard'ın bağışlarının sadece yüzde 5 ila yüzde 7'si çok yüksek miktarda bağışlarından oluşuyor. Diğerleri, mezunların küçük küçük ama çok sayıdaki bağışlarından geliyor.

Tüm SEV Okulları mezunları için, biz de bunu yapmak istiyoruz. Mezunlarımızın, karınca kararınca, küçük bağışlarda da bulunacağı bir yapı hedefliyoruz. Bağış deyince Salim Erdem

Abi'mizin büyük bir cömertlikle sürdürdüğü Merit adındaki burs bağışının, imkanı olan diğer mezunlarımıza da güzel bir örnek olacağını düşünüyorum. Kendisiyle yapılmış söyleyişi de bu sayıda okuyabilirsiniz.

Küçük, büyük tüm bu bağışlarla, başarıyla ama bizler kadar şanslı olmayan daha çok öğrenciye eğitim imkanı yaratacağız. Daha çok genci Atatürk'ün söylediği, muasır medeniyet seviyesine yakışacak çağdaş bir eğitim ile buluşturacağız.

İkinci olarak önemli gördüğümüz bir konu daha var. Velilerimizi, öğretmenlerimizi ve öğrencilerimizi çeşitli konularda daha etkili iletişim ortamlarında bir araya getireceğiz. Bunun için yeni hatlar açmak istiyoruz. Örneğin üç okulumuzun mezunlarının oluşturacağı ortak bir Mezun Konseyi'ni hayata geçireceğiz.

Tabii ki yeni yönetim kurulu olarak yapacağımız daha çok şey var. Arkamızda büyük ve bağları güçlü bir mezun ordusu, derin gelenekleri olan

Birkaç istisna olsa da yatılılık kültürü çocukların hayatta tek başlarına mücadele etme yetenekleri kazandırdığını gösteriyor. Yaşıtları ile sürekli okul ortamındaki eğitim, akademik başarıda

İşte *Buluşma*'nın yeni sayısı...

içindekiler

ilkbahar 2016

şimdi

Yeni Yönetim Kurulu Bayrağı Devraldı	8
TAC Mezunları İkinci İK Zirvesi'nde Buluştu..	12
Hollywood Teknolojisi Eğitimin Hizmetinde...	13
Erden Timur	14
Prof. Nalan Koç	18
Salim Erdem	20
Kim Nerede, Ne Yapıyor?	22

kapak

Güçlü Bireyler Fabrikası: Yatılılık.....	32
--	----

teneffüs

Hayatı Tasarlamak, Ayşe Birsal.....	64
Kabileler II, Müjde Tekil.....	66
SEV'in Çınarları:	69
Ayşe Mayda.....	70
Ali Kemal Yazıcıoğlu	74

forum

Dünyanın En Güzel Okulu.....	77
------------------------------	----

KÜNYE

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI **SEV** 1968

SEV Yönetim Kurulu Adına İmtiyaz Sahibi: Mehmet T. Nane **Sorumlu Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü:** Binnur Karademir

Yayın Kurulu: Ceyda Aydede, Tülay Güngen, Binnur Karademir, Sevin Oran, Dilek Ölçer, Ali Cerrahoğlu, Esra Zincirkıran Aydın, Zeynep Semizoğlu Atlan, Aydın Demirel, Resul Buksur **Yayına Hazırlayanlar:** Aydın Demirel, Resul Buksur **Reklam Sorumlusu:** Çağla Şengül

Yönetim Tel: +90 (0216) 531 57 38. **Faks:** +90 (216) 530 01 55. **Yazı İşleri İletişim:** iletisim@sev.org.tr **Reklam:** csengul@sev.org.tr

Baskı: İMAK Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti. Merkez Mah. Atatürk Cad. Göl Sk. No: 1 Yenibosna 34192 Bahçelievler / İstanbul

Tel: 0212 656 49 97 **Faks:** 0212 656 29 21

Buluşma dergisinin içerik ve tasarımı, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma dergisinde yayımlanan yazı ve fotoğrafları yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçla kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. Yazıların, fotoğrafların bir kısmını üstlenen SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğacak maddi ve manevi zararlardan hiçbir şekilde sorumlu değildir.

Sevdiklerinize bir çocuğun mutluluğunu hediye edin!

www.sev.org.tr adresimizde yenilenen Başış Formumuzla, özel günlerde sevdikleriniz adına başış yapabilir; sizin adınıza göndereceğimiz kartlarla sevdiklerinizi, vereceğiniz destekle de ihtiyaç sahibi öğrencileri sevindirebilirsiniz.

Burs başışı yapmak için web sitemizdeki “Başışlar ve Burslar” bölümünde bulunan “Başış Formu”nu doldurabilirsiniz.

donation.sev.org.tr

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI **SEV** 1968

ÜSKÜDAR AMERİKAN LİSESİ // İZMİR AMERİKAN KOLEJİ // TARSUS AMERİKAN KOLEJİ // ÖZEL SEV LİSESİ
ÜSKÜDAR SEV İLKÖĞRETİM KURUMLARI // İZMİR SEV İLKÖĞRETİM KURUMLARI // TARSUS SEV İLKÖĞRETİM KURUMLARI
SEV AMERİKAN HASTANESİ // SEV YAYINCILIK A.Ş. //

Yeni Yönetim Kurulu bayrağı devraldı

Sağlık ve Eğitim Vakfı'nda (SEV) yeni Yönetim Kurulu göreve başladı. SEV'de üç yıllık dönemde SEV Yönetim Kurulu Başkanı olarak Pegasus Havayolları Genel Müdürü Mehmet T. Nane (TAC'84) seçildi.

SEV Müttevelli Heyeti'nin oylarıyla seçilen yeni Yönetim Kurulu'nda, farklı sektörlerde üst düzey görevlerde iş yaşamını aktif olarak sürdüren profesyoneller yer alıyor. Üç yıllık dönemde Başkanlığını Pegasus Havayolları Genel Müdürü Mehmet T. Nane'nin yürüteceği yeni Yönetim Ku-

rule'nda; Ege Karapınar (Yıldız Holding İnsan Kaynakları Genel Müdürü), Berna Ülman (Visa Europe Güneydoğu Avrupa ve Bölge Genel Müdürü), Prof. Dr. Emre Akkuş (İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Üroloji Anabilim Dalı Öğretim Üyesi), Mine Ayhan (Generali Sigorta A.Ş. Genel Müdürü), Ömer Paksoy (Ko-

nutkredisi.com.tr Yönetim Kurulu Başkanı), Pınar Balcı Güventürk (PepsiCo Yiyecek-İçecek Bölümü Türkiye Transformasyon Bölümü Başkan Yardımcısı), Simhan Savaşçın (Eczacıbaşı Holding Hukuk Başdanışmanı), Dr. Yılmaz Argüden (ARGE Danışmanlık Yönetim Kurulu Başkanı) yer alıyor.

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI

SEV 1968

BAŞKAN VE YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Mehmet T. Nane (TAC'84) SEV Yönetim Kurulu Başkanı

Şubat 2016 tarihinde Pegasus Havayolları Genel Müdürü olan Mehmet T. Nane (TAC'84) Ağustos 2013-Ocak 2016 tarihleri arasında CarrefourSA Genel Müdürü olarak görev yaptı. CarrefourSA'dan önce 2005-2013 yılları arasında Teknosa Genel Müdürlüğü, 2000- 2005 yılları arasında Teknosa Yönetim Kurulu Başkan Vekilliği görevinde bulundu. Sırasıyla Türkiye Emlak Bankası, Demirbank ve Demir Yatırım'da çeşitli birimlerde görev almış olan Mehmet T. Nane, Sabancı Grubu bünyesinde Planlama, İş Geliştirme Dairesi Başkan Yardımcılığı, Perakendecilik Grubu Direktörlüğü, Sabancı Holding Genel Sekreterliği

görevlerinde bulundu. 1990 yılında Boğaziçi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde lisans eğitimini tamamlayan Mehmet T. Nane, 1993 yılında İskoçya Heriot Watt Üniversitesi Uluslararası Bankacılık ve Finans Bölümü'nde tam burslu olarak yüksek lisans yapmış ve 2013 yılında Harvard Business School Üst Düzey Yönetici Programı'na katılmıştır. AMPD Yönetim Kurulu Başkanı olan Mehmet T. Nane, 2013-2015 yılları arasında FAPRA (Asya Pasifik Perakendeciler Federasyonu) Yönetim Kurulu Başkanı olarak görev yapmıştır. Ayrıca TOBB Perakendecilik Meclisi Başkanlığı, Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanlığı ve Harvard Business School Türk Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu Başkanlığı görevlerini yürütmektedir.

Yeni SEV
Yönetim Kurulu
ilk toplantısını
yaptı.

Prof. Dr. Emre Akkuş (TAC'76)

1976'da TAC'den mezun olan Prof. Dr. Emre Akkuş, 1982'de İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni bitirmiştir. 1982-1984 yılları arasında Erzurum Pasinler'de, 1986'da bir yıl Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde pratisyen olarak çalışmıştır. 1986'da Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Üroloji Kliniği'nde ihtisasını tamamlayan Akkuş, 1993-1994 yıllarında ABD Kaliforniya Üniversitesi San Francisco Tıp Fakültesi'nde Üroloji-Androloji Fellowship yapmıştır. Daha sonra Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne dönüp 1997'de doçent, 2003 yılında profesör olmuştur. Halen İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Üroloji Anabilim Dalı'nda öğretim üyeliği devam etmektedir.

Dr. Yılmaz Argüden (TAC'76)

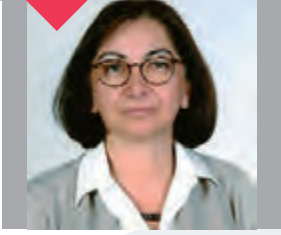
Strateji, iş mükemmelliği, kurumsallaşma ve sürdürülebilirlik konularında birçok Türk ve yabancı şirkete yönetim danışmanlığı hizmetleri vermektedir. UN Global Compact imzalayan ilk Türk şirketi olan ARGE, Avrupa Parlamentosu'nda kurumsal sosyal sorumluluk projeleriyle geleceği şekillendiren en iyi üç şirket arasında değerlendirilmiştir. Dr. Argüden, yaşam kalitesini yükseltme çalışmaları nedeniyle Dünya Ekonomik Forumu tarafından Geleceğin 100 Global Lideri arasına seçilmiştir.

Mine Ayhan (TAC'86)

Boğaziçi Matematik mezunu. Yapı Kredi Sigorta'da, TEB'de, Allianz'da çalıştı. 2009'da Teknik ve Reasürans'tan Sorumlu Genel Müdür Yardımcısı olarak göreve başladığı Generali Sigorta A.Ş.'de halen Genel Müdür olarak görevine devam etmektedir. Kendisi aynı zamanda Türkiye Sigorta Birliği Hayat Dışı Yönetim Komitesi Üyesi, Türkiye'deki İtalyan Ticaret Odası Yönetim Kurulu Üyesi, dünyadaki İtalyan Girişimciler Konfederasyonu Yönetim Kurulu Üyesi, Europe Assistance Türkiye'nin Yönetim Kurulu Üyesi ve Women Corporate Directors'ın da bir üyesidir.

Simhan Savaşçın Başaran (ACI'80)

Başaran, 1984 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. 1985 yılında serbest avukat olarak meslek hayatına başlamıştır. 1993 yılından itibaren Türuç & Savaşçın hukuk bürosunda çalıştı. 2008 yılında Eczacıbaşı Topluluğu'na katılan Başaran, Eczacıbaşı Holding'de 2008 – 2010 yılları arasında Eczacıbaşı Holding Hukuk Başkanışman Yardımcılığı görevinde bulunmuş ve 2011 Ocak ayından bu yana Eczacıbaşı Holding Hukuk Başkanışmanlığı görevini yürütmektedir.

Pınar Balcı Güventürk (UAA'85)

Boğaziçi Üniversitesi İşletme mezunu. 1990 yılında Procter & Gamble Türkiye'de çalışmaya başladı. 2002 yılında ABD'de "Global Kadın Kişisel Bakım Ürünleri Finansal Analiz ve Ar-Ge Finansı Direktör Yardımcısı" görevine getirilmiştir. 2006 yılında PepsiCo bünyesinde üst düzey görevlerde bulundu. Halen aynı kuruluştaki Yiyecek-İçecek Bölümü Türkiye Transformasyon Bölümü Başkan Yardımcılığı görevini yürütmektedir.

Önder Kaplancık (TAC'87)

1992 yılında Boğaziçi Bilgisayar Mühendisliği mezunu. Koç'ta e-MBA yaptı. İş hayatına Arçelik A.Ş.'de Bilgi İşlem Analisti olarak başlamış ve Koç 2000 projelerinde yer almıştır. Koçfinans Tüketici Kredileri ve Kart Hizmetleri Bilgi Sistemleri Müdür Yardımcılığı görevinde bulunmuştur. Ardından Teknosa'da Bilgi Sistemlerinden Sorumlu Genel Müdür Yardımcılığı görevini üstlenmiştir. Ağustos 2013'ten itibaren, Carrefoursa Bilgi Sistemleri Direktörü görevini yürütmektedir.

Ege Karapınar (ACI'78)

1983 yılında ODTÜ Endüstri Mühendisliği'nden mezun oldu. Çalışma hayatına Yaşar Grubu'nda İK Koordinatör Yardımcısı olarak başladı. 1983-1998 yılları arasında Yaşar Holding bünyesinde ve 1999'dan itibaren PepsiCo bünyesinde İK bölümlerinde üst düzey yöneticilik görevleri yaptı. Son olarak PepsiCo International Dubai ofisinde "Asya, Ortadoğu ve Afrika Bölgeleri İK, Organizasyon ve Yönetim Geliştirmeden Sorumlu Direktör" görevini yürüttükten sonra, 2011'den bu yana Yıldız Holding İnsan Kaynakları Genel Müdürlüğü görevini sürdürmektedir.

Rasim Küçük Kurt (TAC'84)

İTÜ Mimarlık mezunu. 1990 yılında İTÜ Mimarlık Fakültesi Yapı Kürsüsü'nde yüksek lisans yaptı. Profesyonel olarak hentbol oynamıştır. Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü'nde hem yöneticilik hem de sporculuk yapan Rasim Küçük Kurt, 1997'de ve 2001'de Türkiye Hentbol Federasyonu'nda görev yaptı. 1996 yılında Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Adana Şubesi'ni kurdu ve iki yıl başkanlığını yürüttü. 1990 yılından bugüne kadar inşaat sektöründe faaliyet gösteren aile firması Akser İnşaat'ta görev yapmaktadır.

Ömer Paksoy (TAC'98)

2002'de Syracuse Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümünü bitirdi. Çalışma hayatına Arthur Andersen ve Ernst&Young'da bağımsız muhasebe denetimi (audit) yaparak başlamış, Pricewaterhouse Coopers'da kurumsal finansman ve danışmanlık bölümünde uzman olarak devam etmiştir. Daha sonra girişim sermayesi şirketi Turkven Private Equity'de yatırım uzmanı olarak çalışmıştır. Paksoy, Türkiye'nin en hızlı büyüyen bireysel finans platformu olan konutkredisi.com.tr'nin Kurucusu ve Yönetim Kurulu Başkanı'dır.

Sitare Sezgin (ACI'92)

Bilkent Üniversitesi İşletme mezunu. Sonrasında Manchester Business School'da master yaptı. İş hayatına 1999 yılında Bain&Company'de yönetim danışmanı olarak başlayan Sezgin, The Boston Consulting Group'ta Kıdemli Danışman ardından da Sabancı Holding Gıda ve Perakendecilik Grubu'nda Strateji ve İş Geliştirme Müdürü, sonrasında Akbank'ta Ürün ve Kanal Geliştirmeden Sorumlu Bölüm Başkanı olarak görev yapmıştır. 2014 yılı itibarıyla Webloyalty şirketinin Genel Müdürlüğü'nü yürütmektedir.

Erden Timur (TAC'2000)

Tarsus Amerikan Koleji mezunu olan Erden Timur, 2004 yılında Marmara Üniversitesi Hukuk Bölümünü tamamlamıştır. London School of Economics'te master yaparken Türkiye'ye dönmek zorunda kalmış ve 2010 yılında Nef'i kurmuştur. Halen Nef İcra Kurulu Başkanı olarak görev yapmaktadır.

YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Zeynep Keskin (UAA'84)

Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümü mezunu. 1989'da Loyola Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi tamamladı. Bilgi teknolojileri sektöründe çeşitli satış ve üst düzey yöneticilik pozisyonlarında 26 yıl görev alan Keskin; Siemens, NCR, Cisco ve Digital-Compaq-HP firmalarında çalışmıştır. Evli ve iki çocuk annesidir. Zeynep Keskin, 2012 yılından beri SAP Türkiye Genel Müdürü olarak görevine devam etmektedir.

H. Ruhi Koçak (TAC'84)

Çukurova Üniversitesi İşletme mezunu. 1996 yılında H. Ruhi Koçak Tarım'ı, 2005'te ise Ertaş Kimya'yı kurmuştur. Yine 2005 yılında Rosland Tarım Seracılık'ı kurmuştur. Koçak, iş hayatının yanında 2005 ve 2009 yıllarında Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığı, 2013 yılında ise Yönetim Kurulu Başkanı görevlerinde bulunmuştur. Yine aynı yıl TOBB Genel Kurulu'nda Dış İlişkiler Komisyonu Başkanlığına seçilmiştir.

A. Refik Kutluer (TAC'74)

ODTÜ Ekonomi ve İstatistik mezunu. Ankara'da bulunan Alabanda Turizm A.Ş.'nin ortağı, Genel Müdürü ve Yönetim Kurulu Başkanı olan A. Refik Kutluer, Türkiye'nin ilk "CTIE" -Certified Travel Industry Executive- unvanlı turizm yöneticisidir. Ayrıca 1978 yılında kurduğu Ref Productions isimli bir şirketi olan A. Refik Kutluer, eşi Flüt solisti Şefika Kutluer ile birlikte, Ankara'da, altı senedir "Doğu Batı ile Buluşuyor" temalı Uluslararası bir Festival düzenlemektedir.

Yeni SEV Yönetimi basınla buluştu

SEV Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet T. Nane ile Yönetim Kurulu Üyeleri, yeni dönem ile ilgili fikir ve görüşlerini paylaşmak üzere 17 Ocak'ta basın mensuplarıyla bir araya geldi. Toplantıya, Yönetim Kurulu'ndan Pınar Balcı Güventürk ve Simhan Savaşçın ile SEV Genel Müdürü Binnur Karademir de katıldı. Toplantıda, kendisinin de SEV'e bağlı Tarsus Amerikan Koleji'nden (TAC) 1984 yılında mezun olduğuna dikkat çeken SEV Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet T. Nane, "30 yılı aşkın bir süre önce lisemden mezun oldum ama hiçbir zaman okulumdan da, okulumun bağlı olduğu Sağlık ve Eğitim Vakfı'ndan da kopmadım. Uzun yıllardır hem TAC Mezunlar Derneği'nde hem de Vakıf'ta gönüllü olarak çalışmalara katılıyorum ve destek oluyorum. Köklü bir geleneğe ve 'SEV Ruhu'na bağlı olarak, yıllar da geçse, başka ülkelere farklı kıtalara da gitseler mezunlarımızın okullarıyla ve Vakıf ile bağları devam eder. Ben de bir TAC mezunu olarak, beni 10 yaşında alan ve 18 yaşında bir delikanlı olarak üniversite hayatına hazırlayan okulumu ve vakfıma hizmet etmenin zamanının geldiğini düşündüm. Bu ilkeyle, SEV Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini gururla devraldım," dedi.

Esra Yazıcı Tözge (ACI'84)

İzmir Amerikan Kız Lisesi 1984 mezunu. Tözge, 1988 yılında Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi Ekonomi Bölümü'nü bitirdi. LYAC POWER Kopenhag Danimarka'da 6 aylık finans stajını takiben, 1989-1997 yılları arasında Henkel Turyağ A.Ş. İzmir'de Stratejik Planlama, Lojistik ve Satış, 1997-2001 yılları arasında Saint Gobain Weber A.Ş. İzmir'de pazarlama bölümlerinde görev yapmıştır. 2002 yılından beri Kale Grubu İstanbul'da çalışmakta ve halen Kurumsal Gelişim'den Sorumlu Başkan Yardımcısı olarak görev yapmaktadır.

İrem Çapar Tuna (TAC'04)

Yeditepe Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde lisans eğitimini tamamladı. Akıncı Hukuk Bürosu'nda avukatlık stajını tamamladıktan sonra, DiaSA Dia Sabancı Ticaret Merkezleri A.Ş. ve Alstom Grid Enerji Endüstrisi A.Ş. şirketlerinde avukatlık yaptı. 2014 Temmuz ayından bu yana CarrefourSA Carrefour Sabancı Ticaret Merkezi A.Ş.'de Hukuk Müşavirliği görevini yürütmektedir.

Berna Ülman (UAA'83)

Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun olduktan sonra, University of Tennessee'den MBA yüksek lisans derecesi aldı. 1987 yılında New York Tokai Bank'ta daha sonra 5 sene Koç Finans'ta Sistem Planlama Müdürlüğü ve Kredi Kartları Müdürlüğü yaptı. Visa Europe Türkiye'nin 2003 yılından 2008 yılına kadar Genel Müdürlüğünü yapmıştır. Halen aynı şirkette Güneydoğu Avrupa'dan Sorumlu Bölge Genel Müdürü olarak görev yapmaktadır.

TAC mezunları ikinci İK Zirvesi'nde buluştu

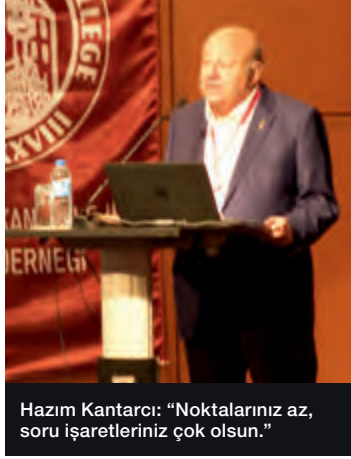
Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği, mezunlarına kariyer hayatında destek olmak amacıyla başlattığı İnsan Kaynakları Buluşması'nın ikincisini düzenledi.

İstanbul'daki ikinci zirveye, Sabancı Holding'in CEO'larından Hazım Kantarcı ile SEV Yönetim Kurulu Başkanı ve Pegasus Havayolları Genel Müdürü Mehmet T. Nane ve İnsan Kaynakları Uzmanı Alihan Irmakkesen konuşmacı olarak katıldı. Toplantı, bu yıl yine İstanbul'da Sabancı Center'da, her yaştan 200 mezunun katılımıyla gerçekleştirildi. Bir mezun derneği çatısı altında Türkiye'nin en gelişmiş kariyer merkezini hayata geçiren TAC Mezunlar Derneği'nin düzenlediği toplantı, Dernek Başkanı Dr. Ali Cerrahoğlu'nun açılış konuşmasıyla başladı. Derneğin en önemli faaliyetinin, ekonomik durumu yetersiz olan başarılı çocuklara burs kaynağı yaratmak olduğunu vurgulayan Dr. Cerrahoğlu, burs dışında da dernek olarak, mezunlara iş ve kariyer planlamasında destek vermek için bir 'Kariyer Merkezi' oluşturduklarını anlattı.

Açılış konuşmasının ardından Sabancı Holding'de 2000-2003 yılları arasında CEO'luk yapmış olan Hazım Kantarcı (TAC'63) ile SEV Yönetim Kurulu Başkanı ve Pegasus Havayolları Genel Müdürü Mehmet T. Nane (TAC'84) birer konuşma yaptı.

“LİDERLİK İNSANA DEĞER VERMEKTİR”

“Benim birinci kimliğim Tarsus Amerikan mezunu olmaktır,” diyen Mehmet T. Nane şunları söyledi: “Sağlık ve Eğitim Vakfı çatısı altındaki geçmişleri yüzyılları aşan köklü kurum-

Hazım Kantarcı: “Noktalarınız az, soru işaretleriniz çok olsun.”

ların, ayakta durmasındaki en önemli etken ve arkasındaki güç, her zaman ‘insan’ olmuştur. İşte bizim de okulda edindiğimiz bu insan profili ve yaklaşımı, iş dünyasında da kritik bir öneme sahiptir. Liderlik, en temelde insana değer vermektir. İnsana değer vermeyen biri asla lider olamaz. İnsana değer verirsiniz ve onu motive ederseniz, başarılı bir lider olursunuz. Kâr elde etmenin formülünde öncelik, kalıcı müşterilerinizin olması değildir. Asıl öncelikli olan, mutlu ve motive olmuş çalışanlarınızın olmasıdır.”

“EĞİTİMLE SINIRLI KALMAYIN”

Mehmet T. Nane'nin ardından kürsüye gelen Hazım Kantarcı ise uzun yıllar süren yöneticilik deneyimlerini, etkileyici sunumuyla genç mezunlarla paylaştı. “Öncelikle kendinizi iyi tanıyın,” diyen Kantarcı şöyle devam etti:

Mehmet T. Nane: “İnsana değer vermeyen asla lider olamaz.”

“Şunu sorun kendinize, aranız rakamlarla mı daha iyi, makinelerle mi, yoksa insanlarla mı? Bu size bir başlangıç noktası verecektir. Ancak kendinizi de asla ait olduğunuz, eğitimi gördüğünüz dallarla sınırlamayın. Unutmayın; bugün mühendislik giderek sosyal bilimlerden etkileniyor, sosyal bilimlerden mühendislikten. Başarılarınızla yetinmeyin ama asıl değerli olmayı hedefleyin. Kendinize güvenin.”

MENTOR MEZUNLAR

Konuşmacıların ardından İnsan Kaynakları Uzmanı Alihan Irmakkesen (TAC'81), geçen yıl hayata geçen TAC Kariyer Merkezi'nin yeni dönem projeleri hakkında bilgi verdi. Merkezin en önemli bileşeni olan mezunlara yönelik TAC Mentorluk Sistemi hakkında da, sistemin koordinatörlüğünü yürüten Alp Erdem geçen yıl uygulanan başarılı örnekleri aktardı.

Hollywood teknolojisi eğitimin hizmetinde

Üsküdar Amerikan Lisesi'nde öğrenciler, Hollywood'da kullanılan Motion Capture teknolojisinden yararlanarak ders yapabilecekler.

Yüzüklerin Efendisi' ve 'Neşeli Ayaklar' gibi birçok sinema filmi- nin en temel teknolojilerinden biri olan Motion Capture sayesinde öğrenciler, insan veya her türlü nesnenin hareketini doğrudan bilgisayara aktararak yeniden programlayabilecekler.

SEV bugüne kadar bünyesindeki okullarını üniversite seviyesinde bilimsel laboratuvarların yanı sıra 3D yazıcılar, grafik ve tasarıma yönelik bilgisayarlarla donatmıştı. Son olarak Green Box uygulamalarını hayata geçiren SEV okullarında, çocuklar yaratıcılıklarını doğrudan hayata geçirebiliyor. 'Maker' adı verilen kültür ile genç kuşak mucitler, bu laboratuvarlarda kod yazıyor, robot yapıyor, ürün geliştiriyor, tasarımlar yapıyor. Tüm bunları da 3D yazıcılarla anında üretip gerçek haline getirebiliyorlar.

USAID desteği ile ilk olarak Üsküdar Amerikan Lisesi'nde kurulan Motion Capture laboratuvarı, aynı zamanda Türkiye'de bir

lisede de ilk kez kullanılıyor. Hollywood'da sinema endüstrisiyle popüler hale gelen bu özel teknoloji sayesinde, insan veya her türlü nesnenin hareketi bilgisayara aktararak, yeniden programlanabiliyor. Örneğin, bir basketbolcunun vücuduna sensörler yerleştirip, üç sayı atışını kaydedip, bunu bir robota veya bir çizgi animasyona aktarabiliyorsunuz. Yani gerçek dünyayı birebir siber uzaya taşıyabiliyor ve buna göre yeni hareketler üretebiliyorsunuz.

HAREKETLERİ ANALİZ EDİYORLAR

Motion Capture laboratuvarında; özellikle Bilişim Teknoloji derslerinde animasyon, dijital hikaye üretimi, fizik alanında laboratuvar deneyleri kurgulaması ve Beden Eğitimi alanında sporcuların hareket analizlerinde uygulamalar yapılıyor. Özellikle 3D tasarım alanında çalışmayı düşünen, mühendislik ya da tıp hedefleyen öğrenciler, Motion Capture laboratuvarındaki çalışmalara yoğun ilgi gösteriyor.

Evinizdeki rahat ve konfor Altın Yunus Apart'ta!

Haftalık ve uzun
kalışlarınızdaki
fırsatlarınızı
öğrenmek için;

444
35 00

altın yunus

ERDEN TİMUR TAC'2000

Nef bir ulaşılabilir özgürlük markasıdır

Erden Timur, inşaat şirketi Nef'i dört yılda milyar dolarlık rakamlara ulaştırdı. Yakaladığı hız, ABD'li ünlü bilişim şirketlerininkinden daha yüksek. Türkiye sınırlarını aşip New York, Chicago, Berlin, Frankfurt gibi metropollerde dev projeler yapıyor. Foldhome gibi inovatif konut projeleriyle birçok uluslararası ödüller alıyor. Başarısının sırrını, bir yanda Mevlana'ya, Yunus'a, Taptuk Emre'ye kulak vermek, diğer yanda Batı'nın değerlerini içselleştirip bir sentez yaratmak olarak görüyor. "Tarsus'un toprağı, kimyası buna çok uygun," diyor. "Çünkü hem çok yerel, hem de çok evrensel bir okul."

Erden Timur ile *Buluşma* ekibi olarak, 4. Levent İş Kuleleri'ndeki Nef ofisinde konuşuyoruz:

Rakamlara bakıldığında Nef'in büyük bir başarısı var...

Aslında ben en başarılı olduğum yılları TAC okul yılları olarak söylerim. Hâlâ hayatta en önemli başarımlar nedir diye sorarlarsa, Tarsus'ta yaptıklarım derim. Uğraştıklarımız basit ama hayata dair çok majör işlerdi. 2000 yılında bizim okulda kız erkek eşit değildi. Kızların seçme seçilme hakkı yoktu. Öğrenci birliğinde sadece erkekler vardı. Ben 18 yaşındaydım ve Council'in başkanıydım. Okula demokratik kuralları getirdik. 17 yaşımızdayken School Council Constitution'u yazdık. Nef'e gelince... Dört yılda sıfırdan bir milyar doları aşan bir ciroya ulaşan ve şu an sektöründe birinci olan bir şirket. Hamdi Ulukaya'nın Chobani ile yaptığı da çok önemli bir case'dir ama o bugünkü büyüklüğüne yedi yılda

çıkıştır. Ama, bu da dahil, bence hayattaki en büyük başarımlarım, yine de Tarsus'ta gerçekleştirdiğimizdir.

Tarsus'u farklı yapan neydi?

Abilik, ablalık ve okulun sistemi, bu okulu farklılaştıran şeyler. Gerisi zaten her yerde var. Rahmetli Güner Abi'nin (Baykal) başkanlığı sırasında önemli değişiklikler yaşandı. Biz öğrenci konseyinde iken, Lise 2'nin yazında, o zaman ki müdür adaylarıyla bile konseyle görüşme yaptırılırdı. Tabii ki kararı veren biz değildik ama görüşlerimizi alıyorlardı. 'Siz hangisini istersiniz' diye soruyorlardı. Tarsus'un farklılığı şuydu: Çift kanatlılık diye bir şey var. Çift kanatlı uçabilirsiniz ancak. Kanatlardan birinin kökleri Anadolu'da diğeri Batı'da. Şöyle anlatayım, IB programı (Uluslararası Bakalorya Programı) artık bütün okullarda var. Ben orta sonda iken Tarsus'a IB'nin gelmesi için çalışma yapmıştık. Kimse IB'nin ne olduğunu bilmiyordu. IB'yi bugün bütün veliler biliyor.

Peki TAC hangi alanda farklılaşıyor?

Bir konferansta sordular, 'Yeni nesil girişimci nasıl olmalı diye?' 'Aslan gibi aşık olmalı,' dedim. Her şeyin içinde aşk var. Ama salt Anglosakson mantığıyla gider-seniz aşkı bulmanız daha zor. Genç bir girişimci, New York'ta Soho'daki tasarımcıyla sohbeti de bilmeli, Malatya Arap-gir'deki dayıyla muhabbeti de. Tarsus'un farkı tam budur işte. Tarsus'ta yetişen adamın esnaftan dayak yeme özgürlüğü vardır. "Hadi lan" deme özgürlüğü vardır. Diyacaksınız ki ne var bunda? Çok şey var. TAC'deki adam özgüvenli yetişir. Özgüvende, bir had bilmek vardır. 'Kendine güvenmek' değildir bu. Yukarıda söyledim. Sırf Anglosakson mantığıyla yetiştiğinizde, bir yere gidemezsiniz. Bugün iş dünyasında Batılı iş yapma tarzını uygulayanlara demiyorum, taklit eden bir 'Business Şeriat' var. Yani şeriat kuralları gibi olmuş, bu dokunulmaz kurallarla bir yere gidemezsiniz...

Klasik bir şirketin çalışma mantığından mı bahsediyorsunuz?

Evet. Kurumsal ya da kurumsal olmasın, bütün şirketlerde aynı mantık kullanılıyor. Ne yapılır? PR yapılır, brief'ler

verilir... Kurumsal strateji planı hazırlanır... Bunlar alınıp içselleştirilmeden, yani kendinden herhangi bir değer katmadan kullanılır. Oysa her ülkenin kültürü farklıdır. Ben, üniversiteden mezun olduğumda bu 'Business Şeriat'a ait hiçbir uygulamayı bilmiyordum. Hukuk mezunuyum, inşaatın 'isini, finansın 'isini, marketingin 'isini de bilmiyordum. Hiç de brief vermemiştim bugüne kadar. Ya da ben vermişim de, bunun brief olduğundan haberim yoktu.

Peki Tarsus'ta yetişen biri, bu Anadolu kültüründen neler alır?

15-16 yaşındaki çocuk, hayatında asla gidemeyeceği kadar salaş mekanlarda muhabbet etmeyi, oradaki adamın derdini duymayı, birisinin derdiyle dertlenmeyi öğrenir. Başkasının derdiyle dertlenmek, aslında, tamamen Nef'in de hikayesidir. Bu bizim için en büyük 'aset'tir.

Bu kadar hızlı bir büyüme ile Nef de Harvard'da case olur mu sizce?

Harvard'da case oluruz ya da olmayız. Ama işe duygusal bakmayalım. Olmuş ne fark eder, olmamış ne fark eder. Önemli olan ne değer kattığın? 'Business Şeriat' şunu söyler: "Harvard'da konu olduk. Süperiz. Hepimiz çok başarılıyız. Çok güzel. Belki Legion d'Honneur da alırız." Ama Tarsuslu şöyle der: "Ne lan bu, lejyon da ne ola ki?" Tarsuslu bunu, böyle sorabildiği için bir değeri vardır. Tarsus'un gücü 'Abilik, Ablalık' kurumlarıdır. İnsana had bilmeyi öğretir. Had bilmek, insanı kendini tanımaya yönlendirir. Yunus'un bir sözü var ya, 'İlim ilim bilmektir. İlim kendin bilmektir'. Mesele kendini bilmek. Kendini tanımak... Bir şeyi içselleştirmeden, taklit ederek almak, 'al uygula' demek bir işe yaramıyor. Neden bu topraklardan bir marka çıkmıyor? 'Şu var, bu var' deniyor. Beşinci sınıf bir malı, dünyanın 50 ülkesinde satıyorsanız, bu bir başarı değildir. Bunun bir marka değeri yoktur. Bu, sadece 50 ülkede satış yapıyor olmak demektir. Oysa marka, bangır bangır bağırır.

TAC modelini yaygınlaştırmalıyız!

"Ben Tarsus'taki eğitimin çok sayıda insana gitmesini istiyorum. Bu, bizim topluma olan bir borcumuz. Elimizde böyle bir eğitim varsa bunu yaygınlaştırmalıyız. Herkes memleketi için, toplum için bir şey yapma derdinde. Bunu başaran ve başarmaya devam eden böyle bir organizasyon var elimizde. Bunu başkalarına da götürmek gerekiyor. Nefes almak herkesin hakkı. Şimdi SEV yönetiminde bana da yer verdiler. Tarsus'ta okuduğum yıllar için, borcumu sürekli ödemem gerekiyor. Ne yapsam, bu borcum bitmez. Çok önemli şeyler verdi bize. Bunu da öyle 'laf ola beri gele' diye söylemiyorum. Buraya geldiğim ilk yıldan itibaren mezunlar derneğinde çalıştım. Üniversitedeyken Mercan yokuşunda Vakfa haftada iki gün giderdim. Amacım hep okul için bir şeyler yapmak oldu. Buna devam edeceğim."

şimdi

Nef 03
Kağıthane
projesi

Sektör birincisiyiz

“Bu yıl sektörde birinci olmuşuz. Bizim için önemli değil ki sektörün birincisi ya da üçüncüsü olmak. Sıfırdan İstanbul’a geldim, söylediğim gibi Gültepe’de kat karşılığı bir proje ile başladım bu inşaat işine. 2015 yılını 1.4 milyar dolar ciro ile kapatacağız. Şu anda, dünyadaki beş büyük mimarlık kuruluşunun beşiyle de çalışıyoruz. New York’ta, Chicago’da, Berlin’de, Frankfurt’ta yeni projelerimiz var. Türkiye’de ilk defa konut ve inşaat projeleri ihraç edebilen bir şirket olduk.”

Sizce Türkiye marka konusunda neden başarılı olamıyor?

Çünkü bizde özenme kültürü var, içselleştirme yok. Harvard mezunu isen, “içimde bin tane daha Harvardlı var” diyeceksin. Özgüven, o içindekilere güvenmek demektir. Kendine güvenmeyeceksin, içindeki o bin kişiye güveneceksin. Bu da had bilmekten geçer. Ben içimdekine güvendiğim zaman, karşı tarafın topu tüfeği olsa ne yazar? Kendine güveni olan, duvara tosladığında “nasıl yapamadım” der. Özgüven ise, “ne kadar iyi tosladım” der.

İstanbul Gültepe’deki proje beklenmedik bir başarı olarak görülüyor... İstanbul’daki ilk Nef projesi miydi?

Çok iyi bir örnek oldu bu. İşte bu esnafla dertlenebilme muhabbetidir. Sen esnafı, sokağı bilirsen, ‘Gültepe’de çekirdek gibi ev satarım’ı da bilirsin. Çünkü o bölgede büyük bir ihtiyaç var. Cesaret mi? Hayır cesaret değil. Tam tersine garanti bir işti. Ama ‘Business Şeriat ehli’ tarafından cesaret gibi görüldü... Gültepe’deki projede henüz şirketin ismi bile yoktu. Yüz günde sattım bütün projeyi.

Tasarımda farklı arayışlara yönelirsiniz. Ünlü tasarımcılarla çalıştınız. Geleneksel tasarım anlayışını nasıl değiştirdiniz?

“Ürün hedef kitleye göre olmalı” denir.

Yani, 100 lira gelirin varsa, 100 liralık ev alabilirsin. “Nasıl yaaa...” diye sormak işte bir Tarsuslu’nun işi. Bizim Foldhome konseptimiz var. Ev sahiplerinin dōnemsel ihtiyaçlarına yönelik genişleyebilen alanlarından oluşuyor. Bu konsept, misafir odası, sinema, Playstation ve müzik odası gibi alanlara kullan-ōde sistemiyle sahip olmanızı sağlıyor. Foldhome nasıl çıktı? 600 yıldır evler aynı. Kimse ürüne bakmamış. Hep odalar ve salonlardan oluşan evler yapılmış. Biz, “bunu değiştirelim” dedik. Bakın 600 yılda ekmek bile değişmiş. Örneğin, mayalı değilmiş mayalı hale gelmiş. Bu projeden Nef’in felsefesi doğdu diyebiliriz. Nef, nefesten gelir. Nefes almak herkesin hakkı. Business Şeriat buna ‘affordable luxury’ diyor. Onun Nef’çesi, ‘Ulaşılabılır Özgürlük’tür. Çünkü lüks herkesin ihtiyacı değildir. Herkesin ihtiyacı olan özgürlüktür. Foldhome inovasyonu işte buradan çıktı. Niye senin gelirin şu kadar diye, 50 m2 veya 100 m2 evde oturacaksın? İstersen büyütebilirsin diyoruz. Evini önce 2 artı 1 al, sonra evi istediğin zaman büyüt.

İnşaat sektörüne nasıl girdiniz?

Hukuk fakültesini bitirdim. 22 yaşına kadar, “bir gün Başbakan olacağım” diyordum. Hukuku da onun için okudum. Sonra master yapmak için London School of Economics’e gittim.

Babam rahatsızlandı. Geri döndüm. İnşaat işi bizim esas işimiz değildi. Yarım kalmış bir iki inşaatımız ile ilgilenecektim. Babamdan aldığım küçük bir borç ile 2010’da Nef’i kurduk.

Nef ‘nefes’ten geliyor demiştiniz. Niye nefes imgesini seçtiniz?

Hayatta aldığımız her nefes yeni bir canlanma, yeni bir yaşam demektir. Her nefes yeni bir hayat anlamına gelir. Hayatta ilk aldığınız ve son verdiğiniz şeydir nefes. Aldığınız her şeyi geri vermek durumundasınız. Bu felsefi olarak da böyle, fiziksel olarak da, inançsal olarak da... Dünyevi hayat nefesle başlayıp, nefesle bitiyor.

Foldhome gibi yeni ve fütüristik projeler var mı? Nef başka endüstrilere girecek mi?

Son zamanlarda öğrenci sütleri yapıyoruz. Ama Nef sonuç olarak ulaşılabilir özgürlük markasıdır. Biz inşaat dışında başka ürünlere de, bir katma değer katacağımıza inanıyoruz. Ama inşaatteki mevcut yapımızın, artık belli bir noktada oturduğunu düşünürsek, o zaman başka alanlara da yönelebiliriz.

Biz fütüristik ya da şov olsun diye yapmıyoruz işlerimizi. Bir ara uçuk, fütüristik Nef projeleri için gruplar oluşturulmuştu. Hatta Ay’daki ilk ev projesinin Nef yapsın diye konuşulmuştu. İhtiyaç olursa neden olmasın dedim.

ÇUKUROVA

Makina İmalat ve Ticaret A.Ş.

“ Gücü Uzaklarda Aramayın..., ”

Şahin Mah. Sait Polat Blv. No:322 /A
Tarsus - Mersin / TÜRKİYE

Phone : 0090 324 616 26 78
Fax : 0090 324 616 32 20

E-mail : info@cumitas.com
www.cumitas.com

PROF. NALAN KOÇ ACI'81

Kutuplarda bir Türk bilim kadını

Prof. Nalan Koç, küçük yaşlardaki 'bilim kadını olma' hayalini gerçeğe çevirmeyi başarmış. Bugün, Norveç'te yaşıyor. Norveç Kutup Bilimleri Enstitüsü'nde araştırmacı ve direktör olarak çalışıyor. Enstitünün başlıca araştırma alanları, denizde ve karada iklim, buzul, jeoloji, ekosistem, ekotoksikoloji... *Buluşma* olarak kendisine Kuzey Denizleri'nde ulaştık.

Sizi bilim insanı olmaya hangi faktörler yöneltti?

Bütün ACI yıllarım boyunca, pazar günlerimi Hiking Club ile dağlarda dolaşarak geçirdim. Ayrıca o güzel kütüphanemizdeki *National Geographic* dergilerinin her birini büyük bir zevk ile okumuşumdur. O zamanlar TV'de Jacques Cousteau'nun deniz bilimleri belgeselleri gösteriliyordu ve ben onları kesinlikle kaçırmazdım. Doğaya ve dağlara olan tutkum nedeni ile yüksek öğrenimime 1981'de Dokuz Eylül Üniversitesi'nin Jeoloji Mühendisliği bölümünde başladım ve üç sene orada okudum. 1985'te Norveç'te Bergen Üniversitesi'ne gittiğimde merhum Prof. Orhan Kaya'nın teşvikiyle deniz jeolojisine yöneldim ve 1993'te de doktora tezimi verdim.

Lise çağlarında ACI'da fen bilimlerine ilginiz var mıydı?

Evet, her zaman fen bilimlerine ilgi duydum. Hatta ortaokul yıllarımdan beri 'Ben bilim insanı olacağım,' dedim. Lisede, bir araştırma ödevinde, yarıdağların iklim üzerine olan etkilerini incelemiştim. İklim konusuna *National*

Geographic'te (Kasım 1976) okuduğum bir makaleye özellikle ilgi duymuştum. Bir grafik ile dünyadaki son 1 milyon yılın iklim değişiklikleri özetlenmiş ve her 100 bin yılda 10 bin yıl süren sıcak bir devir yaşandığını ve geri kalan zamanın çoğunun buzul devri olduğunu büyük bir hayret ile görmüştüm. Yıllar sonra bu konulara döndüm.

Kuzey Kutbu araştırmalarınıza nerede ve ne zaman başladınız?

Norveç 58°N'tan 81°N'a kadar uzanır ve büyük bir kısmı da Kuzey Kutup Dairesi'nin (66°33' N) üzerindedir. Norveç'te deniz jeolojisi ve geçmiş deniz iklimleri (paleoceanography) okumaya başladığımdan beri Kuzey Denizleri'nde araştırma yapıyorum. 1999'da Norveç Kutup Bilimleri Enstitüsü'ne (Norwegian Polar Institute - NPI) araştırmacı olarak geçtim ve araştırma alanım daha da kuzeye (ve de Güney Buz Denizi'ne) yöneldi.

Kutuplarda ne tür araştırmalar yapıyorsunuz?

Kendi araştırma alanım geçmiş deniz iklimlerini -jeolojik geçmişteki deniz suyunun sıcaklığı, deniz akıntılarının

Norveç Bilim Enstitüsü dünyanın pek çok bilim insanına kapılarını açıyor.

gösterdiği değişkenlik ve bu verilerden yola çıkarak kutup ve dünya ikliminin nasıl ve niçin değiştiğini- incelemek... Fakat enstitü olarak araştırma alanımız çok kapsamlı. Deniz ve karada iklim, buzul, jeoloji, ekosistem ve ekotoksikoloji araştırmaları yer alıyor. Ayrıca araştırma alanımız hem kuzey, hem de güney kutup bölgelerini kapsıyor.

İzmir gibi sıcak bir kentte büyü-yüp Norveç'te Kuzey Kutbu üzerine çalışmaya nasıl karar verdiniz?

Norveç'te okumaya gitmem tesadüf- lere bağlı oldu. Bir Norveçli arkadaşın Norveç'in karlarla kaplı dağlarından ve Bergen Üniversitesi'nde iyi bir jeoloji bölüümü olduğundan bahsetmesi ile başladı. Benim için önemli bir faktör de o sene- lerde Norveç hükümetinin Türkiye'den gelen öğrencilere burs veriyor olmasıydı.

Burada 24 saatiniz nasıl geçiyor?

Tromsö 70 binlik nüfusuna rağmen Kuzey Norveç'in başşehridir ve bu böl- genin üniversitesi ve hastanesi burada yer alır. Bir üniversite şehri olması se- bebiyle gençleri ve kültür faaliyetleri boldur. Şehir fiyortlar ve dağlarla çevrili

olduğu için de doğa kapınızın önünde- dir. Birçok insan evlerinden ayaklarına kayaklarını takıp dağda kaymaya gide- biliyor.

Katkıda bulunduklarınız arasında sizi en çok etkileyen hangi araştır- ma oldu?

Ben araştırmalarımı 1988'de iklim araştırmalarının yoğun olarak başladı- ğı ve The Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC)'nin kurulduğu yılda başladım. O yüzden araştıрма- larımda geçmişin deniz iklimi konu- sunda birçok ilk bilgiyi sundum. 2004 yılında Integrated Ocean Drilling Pro- gram (IODP) çerçevesinde ilk defa Ku- zey Kutbu'nun deniz dibinden bizi 80 milyon yıl geri götüren bir karot aldık. Bu karot sayesinde Kuzey Kutup Deni- zi'nin iklim gelişimini öğrendik. Kutup Denizi'nin bundan 47.5 milyon yıl önce ilk defa kış aylarında buzla kaplanma- ya başladığını ve bundan önce buranın gayet ılıman ve biyolojik açıdan çok ve- rimli bir deniz olduğunu öğrendik.

İklim değişikliğinin Kutuplar'a etki- si nasıl oluyor? Buzulların erimesinin

dünya üzerinde ne gibi etkileri olacak?

Şu an atmosferde endüstriyel çağ (1750) öncesine göre yüzde 40 daha faz- la karbondioksit bulunuyor. Sera gazı olan karbondioksit küresel ısınmaya sebep oluyor. Son yüz yılda küresel ısın- ma 1°C kadar. Fakat Kuzey Kutbu'nda ısınma çok daha hızlı seyrediyor. Küre- sel ısınmaya göre 2-3 kat daha yüksek olduğunu söyleyebiliriz. Atmosferin ve deniz suyunun ısınması nedeni ile, hem denizdeki hem de karadaki buzullar eri- yor. Kutuplardaki değişikliklerin tüm Kuzey Küre'nin hava dolaşımını etkile- diği yönünde yeni bulgular var. Bunlar Jet Stream'in yavaşladığını, Muson yağ- murlarının mevsimlerinde değişmele- rin olduğu yönünde. Ayrıca, karadan eriyen buzullar küresel deniz suyu yük- selmesine sebep oluyor. 1993'ten beri deniz suyu, uzun vadeli gelişime göre iki kat hızla artıyor. Anlayacağınız Ku- tuplarda olan değişiklikler Kutuplar'da kalmayıp tüm yerküreyi etkiliyor. Bu tip fiziksel ve kimyasal değişiklikler eko- lojiyi de etkiliyor. Özellikle de Kutup'ta yaşayan canlıları...

SALİM ERDEM TAC'75

Merit Bursu ile sanatçı ve sporcu öğrencilere büyük destek

Merit Gemicilik'in sahiplerinden TAC mezunu Salim Erdem, şu anda yelkenli teknesiyle dünyayı dolaşıyor. Açık denizlerde ulaştığımız Salim Erdem'e, ortakları Esmâ Erdem, Sacit Erdem ve Ekrem Erdem ile birlikte oluşturdukları maddi imkanı olmayan ve akademik başarının ötesinde, başta spor ve sanat olmak üzere sosyal alanlarda başarılı öğrencilere verilen Merit Bursu'nu sorduk.

Ailenizde müthiş bir TAC geleneği var... Siz Bursa'da doğmuşsunuz, ama Tarsus'ta okumuşsunuz. Okula girişiniz ve ailenizdeki TAC geleneğinden biraz bahsedebilir misiniz?

Aslında bu söyleşiyi Merit'in diğer ortakları Esmâ, Sacit ve Ekrem Erdem adına da yapıyorum diyebiliriz. Ortaklarım, eşim, (ki hem babası, hem de ağabeyi Tarsus mezunudur) ve iki erkek kardeşim, onlar da benim gibi Tarsus mezunları. Bu arada aile olarak kız kardeşimizin sayesinde de, halen kırılmayan mezuniyet rekorumuzun olduğunu sanıyorum. Kız kardeşim Özlem Erdem Gökdemir de Tarsus'dan mezun ve biz 3 erkek, bir de kız ile 4 kardeş mezunu olan camia da tek aileyiz sanırım.

Ben Bursa'da dünyaya geldim, ama babamın görevi nedeni ile ilkokulu 4. sınıfa kadar Tarsus'ta Sadık Eliyeşil İlkokulu'nda okudum. Sonra Balıkesir'e gittik, ama ben Tarsus'a dönüp okumak istedim. İlkokulda Tarsus'ta birlikte okuduğum sınıftan, '66-'67 yılında TAC'ye yanılmıyorsam 6 ya da 7 arkadaş girmiştik, onlarla birlikte olmak güzeldi. Hem ben girdiğimde Tarsus Türkiye'de yatılı olan ve en iyi İngilizce eğitim veren okuldu.

TAC'nin ardından Boğaziçi Üniversitesi ve profesyonel hayat... Ka-

riyerinize nasıl karar verdiniz? Neler yaptınız?

Tarsus'tan mezun olurken üniversite tercihim işletme okumaktı, tercih listemde 18 tane işletme fakültesi vardı, ama şanslıydım ilk tercihime girdim. Ben Tarsus'ta sosyal olarak oldukça başarılıydım, basket ve voleybol takımlarında oynuyordum ve davul da çalışıyordum; tabi derslere pek vaktim kalmıyordu!!! Bu nedenle ilk tercihime girmem, şanslı olduğumdandı diye düşünüyorum. Boğaziçi ve ilk tercihime girmem, derslerde vasat bir öğrenci olsam da, okulun bizi ne kadar iyi yetiştirdiğinin bir göstergesiydi herhalde.

10 yıllık bir profesyonel hayattan sonra, girişimci olup Merit'i kurmuşsunuz. Bu kararı nasıl verdiniz? Deniz ve denizcilik ile ilginiz var mıydı? Sizce girişimci olmanın farkları nelerdir?

Kendi işimi yapmak benim içimde çok kuvvetli bir istekti. Bu nedenle üniversiteden sonra önce tekstil sektöründe başladığım iş hayatımı, deniz acentalığında devam ettirdim. O zamanlar bu sektör çok daha gelenekseldi ve benim kendi işimi kurmamda bana fırsat verdi. Ekleme istediğim önemli bir konu; kafamı karıştırmadan, yapmak istediğim işte yoğunlaşmanın bana bu fırsatı yaratan en önemli faktör olduğudur. Bu nedenle işi yeterince öğreninceye kadar

profesyonel olarak çalıştım. Patronlarım Fonda Tahinci ve Hanri Atat çok iyi hocalardı ve benim işimi iyi öğrenmemi sağladılar. Merit'i Mersin'de kurdum, daha sonra Maersk'in acentalığını aldığımızda İzmir'e ve İstanbul ile Bursa'ya da şubeler açarak büyüdük.

Merit ve Maersk ortaklığı size neler sağladı?

Maersk sadece kendi sektörünün en iyisi ve en büyüğü değildir. Danimarka'nın da en büyük kuruluşudur ve pek çok konuda dünyanın önde gelen şirketlerindendir. Böyle bir kuruluşla çalışmak bizim uluslararası iş yapma becerisi ve iş disiplini kazanmamızda çok önemli bir etmen oldu.

Deniz tutkunuzdan biraz bahsedersiniz? İki büyük teknenizin olduğunu duyduk. Deniz tutkunuz sizi nerelere götürdü? Bundan sonraki planlarınız neler?

Deniz tutkum sanırım Mersin'deki evimizin limana bakıyor olmasıyla oluştu. 1967 yılından itibaren Mersin'de yaşadık ve limana gidip gelen gemiler beni hep ufkun ötesinde nasıl hayatlar olduğunu hayal etmeye yönlendirdi. Bu arada, evet iki tekne var ve kızımın ismini taşıyorlar. Kızım da İzmir Amerikan mezunu. Teknelere onun kısa adını vermekten çok keyif alıyorum, "Nilo". Bir de şu anda dünya seyahatini de yap-

MERİT İLE SPOR, SANAT VE KÜLTÜRE BÜYÜK DESTEK

Bir önceki dönem SEV Yönetim Kurulu üyeliği de yapan Salim Erdem; şirketi Merit'in ortaklarıyla birlikte daha önce vermiş olduğu 1 milyon TL tutarındaki bağışın ötesinde bu yıldan itibaren yeni bir geleneği de başlatıyor. Burs, alışlagelenin ötesinde akademik başarının dışında öğrencinin sosyal başarısına yönelik bir burs programı olmasıyla dikkat çekiyor ve 2016-2017 Eğitim ve Öğretim yılından başlamak üzere, TAC'de okumak isteyen ama maddi imkanları yeterli olmayan, spor, sanat

ve kültürel alanların en az birine ilgi duyan ve ilgisini hazırladığı portföy ile belgelendiren öğrencilere, Tarsus Amerikan Koleji'ndeki (TAC) eğitim ve öğretim hayatı süresince verilecek. Burs okul ücretinin ve yatılı ücretinin tamamını kapsayacak. Öğrencinin şehir dışından olmaması durumunda sadece okul ücreti olarak da burs tahsis edilebilecek. Burstan, her sene 1 yeni öğrenci yararlanacak. Böylece, Hazırlık sınıfından 12. sınıfa kadar toplamda 5 öğrenci aynı anda burstan faydalanabilecek.

tıgım bir yelkenli teknem var.

Hollandalı yat üreticisi Moonen'i satın alma sürecinizi, oradaki ekiple neler yaptığınızı ve planlarınızı paylaşabilir misiniz?

Moonen'i satın alma süreci, onlara bir tekne yaptırmaya başlamamla oldu. Başka bir ülkede bir kuruluşu satın almak ve onu düzgün işletmek kolay bir süreç değil. Öğrenmeniz gereken çok şey oluyor. Bizim amacımız Türkiye'de de hızla gelişen yat imalat sektöründe, bir dünya markası ile rekabet edebilir bir yapı oluşturmaktı. Ancak sektörde 2008'de bir kriz başlamıştı ve Moonen'i kriz sonrasında almıştık. Yat imalat sektöründe halen devam eden kriz bizim planlarımızı değiştirmemize neden oldu ve sektörden çıkma kararı alıp Moonen'i Meksika'lı bir yatırımcıya sattık.

Hem profesyonel, hem de giri-

şimci olarak başarınızda TAC'nin ve oradaki eğitimin katkıları hakkında neler söylersiniz?

Biz aile olarak başarımızda okulun çok önemli bir katkısı olduğunu düşünüyoruz, bu nedenle bizim gibi başka öğrencilerin de hayata şanslı başlamaları için Merit Bursu'nu oluşturduk ve Vakıf'a katkıda bulunduk.

Merit Bursu, mezunlar arasında bağış kültürünün yaygınlaşması adına gerçekten değerli bir örnek. Bur-

sun, spor, kültür ve sanat alanında olmasını neden tercih ettiniz?

Merit Bursu bir süredir başlamıştı. Ama mevcut yapısı ile bizim asıl arzula-
dığımız hedefe hizmet edemediğini fark ettik ve Vakıf yönetimi ile birlikte yeniden yapılandırmaya karar verdik. Hedefimiz neydi dersenez, bizce TAC'nin en büyük başarısı kişilik sahibi bireyler ye-

tiştirmesidir. Bu da sadece ders başarısı, akademik başarı ile oluşmuyor, hatta sosyal alanlardaki başarılar çoğu zaman ders başarılarından daha etkili oluyorlar. İşte bu nedenle bursu, bu bakış açısıyla yeniden yapılandırdık. Yani Merit Bursu'nu herhangi bir sosyal alanda özel başarısı olan öğrencilere yönlendirmek istiyoruz. Bunu yaparken aynı zamanda okula sosyal yönden de örnek öğrencileri çekebileceğimizi ve bu gençlerin diğer öğrencileri de olumlu etkileyerek bir sosyal "cluster" oluşturacağını ümit ediyoruz. Bunun da, hem öğrencilerin olumlu dayanışmalarına hem de okulun toplam başarısına katkıda bulunacağını düşünüyoruz. Tüm mezun camiamızdan arzumuz da, çevrelerinde sosyal yönden etkin olup böyle bir burs ihtiyacı duyan öğrencileri Tarsus'ta okumak üzere yönlendirmeleri olacak.

şimdi

İNNOVASYON YAPILIYOR MU?

GİZEM MORAL KUNTER (ACI'93)

emlakjet.com'un Genel Müdürü Gizem Moral Kunter oldu

iLab Holding yatırımı olan online emlak seri ilan platformu emlakjet.com'un Genel Müdürü Gizem Moral Kunter oldu.

Kunter daha önce hızlı tüketim ürünleri ve telekomünikasyon sektörünün lider firmalarında yöneticilik pozisyonlarında bulundu. 18 yıllık iş tecrübesine sahip Kunter, Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü mezunu ve Yeditepe Üniversitesi'nden pazarlama alanında MBA eğitimi aldı. Kunter, evli ve bir çocuk annesidir.

PINAR GÖKBAYRAK (UAA'99)

40 yaş altı genç mimar ödülü

Pinar Gökbayrak, Arkitera Mimarlık Merkezi tarafından düzenlenen ve 40 yaş altındaki

başarılı mimarlara verilen "Arkitera Genç Mimar Ödülü'nün PAB Mimarlık'ı birlikte kurduğu iki ortağı Ali Eray ve Burçin Yıldırım ile birlikte bu yılki sahibi oldu. PAB Mimarlık, kamuoyunda eğitim mekanlarının eğitim kalitesi üzerindeki etkisi konusunda da farkındalık yaratmak üzere projeler geliştiriyor.

Hem melek, hem girişimciler

Sosyal medya üzerinden gelen mesajlarla çalışan ve harekete geçen cihazlar üreten Visionteractive dört TAC'linin yatırım ve girişimleriyle dünyaya açılıyor. İki sene önce kurulan Visionteractive, örneğin tweet atınca cep telefonunuzu şarj eden mini aküler, tweet atınca içinden hediye veren otomatlar, Instagram'da belli bir etiketle resim paylaşınca çerçeveli baskısını veren cihazlar gibi bir çok yenilikçi cihaz modeline sahip. Ortaklar arasında yer alan Mehmet Buldurgan

(TAC'69), Namık Kural (TAC'76) ve Çağrı Bağatur (TAC'81) aynı zamanda melek yatırımcı. Murat Aktaş (TAC'76) ise şirketin danışmanlığını ve geçici genel müdürlüğünü yaptı. Dört TAC'linin destek verdiği firma, Dubai'ye ihracat da yaptı. 2015 yılı içinde MV Holding ve Gedik Yatırım'ın ortak olduğu Starters-Hub'dan büyük bir yatırım da alan Visionteractive, yeni projelere yönelecek. TAC'liler girişimci ruhlarını, yönetici yetilerini ve 'mavra'yı bu projeye katarak başarılı oldular.

EDA ÖNSEL YILDIRIM (UAA'02)

İNOVASYONDAN SORUMLU PARTNER OLDU

MEC Türkiye ofisinde 2012'den bu yana 'Head of Interaction' olarak görev yapan Eda Önsel Yıldırım, Inovasyondan Sorumlu Partner görevine getirildi. Emerson College'da Entegre Pazarlama ve İletişim master'ı yaptı. Kariyerine 2007 yılında MEC NY'da Dijital Analiz Uzmanı olarak başladı. AT&T, VW ve Xerox için yapılan ileri seviye analizlerle bütçe, satın alım ve bütçenin optimum kanallarla (search/display karması) kullanılması konusunda iki yıl çalıştıktan sonra 2009'dan itibaren MEC Türkiye'de tüm reklamverenlerin dijital planlamalarından, aktivasyon fikirlerinden sorumlu olarak MEC Interaction ekibine katılmış ve 2012'de de bu bölümün başına getirilmişti.

ÇİĞDEM GÜLER (ACI'89)

MERAK EDENLERİN BULUŞMA NOKTASI...

Çiğdem Güler, Kadıköy'de Merakettiklerin adıyla bir merkez açtı. Geçen yıl faaliyete geçen Merakettiklerin'in amacı, bilginin ve bunu paylaşmanın peşinde olan insanları ve uzmanları bir araya getirmek. "Merakettiklerin" her gün yeni bir konu ve uzmanı programlarına ekliyor. Halen felsefe sohbetinden dinler tarihine, tasavvuftan nefese, İstanbul Tarihi'nden antika mobilyaya, fotoğraftan sinemaya, kişisel farkındalığı artıran atölye çalışmalarından, konusunda uzman kişilerin deneyimlerini paylaştığı birebir çalışmalara kadar birçok alanda ve biçimde eğitimler yer alıyor. www.merakettiklerin.com

DEFNE MÜMİNOĞLU ONGUN (TAC'89)

Şimdi müzik ve dans zamanı

Çocuk kitapları yazarı Defne Müminoğlu Ongun, *Burcu ve Berk ile...* serisine müzik, dans ve sanat kitaplarının yer aldığı *Sanat Üçlüsü*'nü ekledi. *Burcu ve Berk ile...*, *Sanat Üçlüsü*'yle çocuklar sanatla tanışacak.

Ongun, *Sanat Üçlüsü*'yle çocukları eğlendirirken bilgilendiriyor. Müzik kitabında çocuklara, müziğin çok yönlü dünyasını anlatıyor. Bu kitapta minikler, şehirde gerçekleşen müzik festivali sayesinde müziğin türlerini ve tarihini öğreniyor, çeşitli müzisyenler ile ilgili bilgi ediniyor. Kitapta yer alan CD'de Murat Evgin'in bu kitap için yapmış olduğu *Müzik Başlasın* isimli beste de var. Çocuklar CD'yi dinlerken farklı enstrüman kullanımlarıyla müzik türünün nasıl değişebildiğini öğreniyor.

Serinin *Sanat* kitabında, Ongun görsel sanatın nasıl başladığını, nasıl değişimler geçirdiğini, sanat türlerini, müzeleri ve eserleri anlatıyor.

Sanat Üçlüsü'nün *Dans* kitabında ise çocuklar, Dünya Dans Günü nedeniyle okulda düzenlenen birbirinden renkli etkinliklere

ve geri plandaki heyecanlı hazırlıklara şahit oluyor. 'Dans nasıl doğdu?', 'Zaman içerisinde nasıl değişim gösterdi?', 'En eğlenceli dans türü sizce ne?' gibi soruları çocuklar kitap sayfalarını çevirerek keşfediyor.

Müzisyen ve Müzik Öğretmeni Deniz Baysal, Yorumcu ve Besteci Murat Evgin, Sanat Tarihi Uzmanı Nihan Elvan Erturan, Arkeolog ve Müzolog Mine Küçük, Çağdaş Dans Eğitmeni ve Koreograf Tan Temel, Defne Müminoğlu Ongun'a *Sanat Üçlüsü*'nde destek veren uzmanlar arasında yer alıyor.

www.burcuveberkile.com

DAĞIN YENİ ARMAĞANI, ULUDAĞ PREMIUM DOĞAL KAYNAK SUYU.

ULUDAĞ'IN KALBİNDEN

PROF. DR. FERYAL ÖZEL (UAA'92)

UAA'nın hayatımda çok önemli bir rolü var

Özel, ünlü fizikçi Albert Einstein, matematikçi John Nash gibi dünyanın en tanınmış bilim insanları ile birlikte 20 kişilik "Büyük Fikirler" listesine adını yazdırdı... Bu nedenle "Dünyanın En Zeki Kadını" olarak gösteriliyor. Arizona Üniversitesi'nde görev yapan ve NASA'da projeler yürüten astrofizikçi Prof. Dr. Feryal Özel, Üsküdar SEV'deki etkinlikte, öğrencileri kara deliklerden nötron yıldızlarına, kozmosun derinliklerine doğru müthiş bir seyahate çıkardı.

Üsküdar SEV, 18 Aralık'ta çok önemli bir konuğu ağırladı. Astrofizik alanında kara delikler ve nötron yıldızları alanında dünyaca ünlü Prof. Dr. Feryal Özel, Üsküdar SEV'de 7. ve 8. sınıf öğrencileriyle buluştu. Kara delikler ve nötron yıldızları konulu sunumuyla çocuklara ilham kaynağı oldu. UAA'dan mezun olduktan sonra Columbia Üniversitesi'nde Fizik ve Matematik Mühendisliği bölümlerini bitiren Prof. Dr. Özel, doktorasını Harvard Üniversitesi'nde tamamladı. Halen Arizona Üniversitesi'nde ve NASA'da görev yapıyor. Konuşmasını

da UAA'dan da övgü ile bahseden Prof. Dr. Özel, "Üsküdar Amerikan'ın benim hayatımda çok önemli bir rolü oldu. Hem öğretmenlerime hem o dönem arkadaşlarıma çok şey borçluyum. Çünkü hem çok iyi bir eğitim aldım hem de önüme çıkan engelleri aşabilmek konusunda da çok güzel bir destek aldım. O zamanlar Amerikan Kız Lisesi'ydi fakat bize hiçbir zaman kızlar şunu yapmaz, bunu yapar demediler. Kızlar ne istiyorlarsa onu yapar, dediler. Bu yüzden ben çok şanslıydım," dedi.

"NEYE İLGİ DUYUYORSANIZ ONU YAPIN VE YILMAYIN"

Kara delikler konusunda NBC, BBC gibi uluslararası medyanın sıkça görüşlerine başvurduğu Prof. Dr. Feryal Özel, Üsküdar SEV'deki etkinlikte öğrencilere büyük bir ilham kaynağı olurken, öğrencilere önemli tavsiyelerde de bulundu. "Derslere zorunlu olduğunuz için değil öğrenmek için gidin," dedi.

2017'DE KARA DELİK GÖZLEMİ

Prof. Dr. Feryal Özel, halen 2017 yılında dünyadaki bir çok radyo teleskobunu aynı anda kullanarak Samanyolu galaksimizin merkezindeki kara deliği doğrudan gözlemleyecek bir projede yer alıyor. Bir anlamda, fiziki olarak ilk kara delik gözlemi olacak projede kara deliklerin teorik varlıkları gözlemle kanıtlanacak. Ayrıca, Einstein'ın genel rölativite teorisi doğrudan test edilebilecek. Bu doğrudan gözlemlerin bilim dünyasında çığır açması bekleniyor. Prof. Dr. Özel ayrıca halen NASA'da Uluslararası Uzak Üssü'ne 2016 yılında konulacak NICER isimli X-ışını dedektörüyle ilgili nötron yıldızı çalışmalarını yürütüyor. Güncel çalışmalarını www.facebook.com/feryal.ozel.astro adresinden takip edebilirsiniz.

SEV YAYINCILIK TANIŞMA TOPLANTISI

SEV Yayıncılık, kitap yazarları ve çizerler ile SEV yöneticileri ve çalışanlarını bir tanışma kokteyli ile bir araya getirdi. Toplantıya SEV Okullarından yönetici ve öğretmenler de katıldı. SEV Yayıncılık Şirket Müdürü Baha Sönmez'in ev sahipliğindeki etkinliğe, SEV Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet T. Nane ve SEV Genel Müdürü Binnur Karademir de katıldı. Mehmet T. Nane, yazar ve çizerlere yönelik yaptığı konuşmada, Atatürk'ün 'muhasır medeniyetler' sözüne vurgu yaparak SEV Yayıncılık ve Redhouse için şunları söyledi: "Vakfımızın ana prensibi için Atatürk'ün bir sözünden yola çıktık. 'Muasır Medeniyetler seviyesinde öğrenci yetiştirmek.' Bunu gerçekleştirecek önemli kurumlarımızdan bir tanesi SEV Yayıncılık'tır." Mehmet T. Nane, ayrıca Üsküdar Amerikan Lisesi'nin 140'ıncı, Redhouse'un 155'inci yılları olduğuna dikkat çekerek sözlerine şöyle devam etti: "Hedefimiz, gerek Redhouse sözlüklerimizle, gerek yayınladığımız kitaplarla, gerekse okullara yönelik kitaplarımızla, muasır medeniyet seviyesindeki öğrenciler yetiştirilmesine katkı sağlamaktır. Bizim ana görevimiz, bu misyonu daha ileri götürmektir."

#gölbennegiysin

faik sönmez
ceket 139[₺]
pantolon 99[₺]

Yargıcı
ceket 349[₺]
pantolon 199[₺]
kolye 69[₺]

NG Style
ceket 299[₺]
bluz 119[₺]
etek 199[₺]

U.S. POLO ASSN.
gömlek 134[₺]
pantolon 116[₺]

Il'mio
elbise 499[₺]

Bambi
ayakkabı 69[₺]

GÖKCAN İLBAY (TAC'09)

GENÇ YÖNETMEN ANTALYA FİLM FESTİVALİ'NDE

Filmiyle ABD'de Beverly Hills Film Festivali'ne kabul edilen ilk Türk yönetmen olan Gökcan İlbay, yeni kısa filmiyle Uluslararası Antalya Film Festivali'ne katılıyor. Kaliforniya'da bulunan Idyllwild Sanat Akademisi Film Bölümü'nden mezun olduktan sonra California State University Long Beach'ten de diploma alan Gökcan İlbay, Beverly Hills Film Festivali'ne kabul edilen ilk Türk yönetmen unvanı taşıyor. İlbay, haksız yere girdiği hapse dinini sorgulayan bir din adamının hikayesinin anlatıldığı *Thoughts of a Dying Atheist* (Ölen Bir Ateistin Düşünceleri) adlı kısa filminin Idyllwild Arts Academy ve İstanbul'da düzenlenen Boğaziçi Film Festivali'nde 'En İyi Film' ödülü aldığını da sözlerine ekledi. İkinci filmi *Immortality* (Ölümsüzlük) ile bu yıl düzenlenecek Uluslararası Antalya Film Festivali'nde Kısa Film Yarışması'na başvuran İlbay, filminde ölümsüzlük iksirini keşfeden bir bilim adamının bu iksiri kullanıp kullanmama konusundaki kararsızlığı ve bir kız çocuğu ile arasında geçen diyaloglara yer veriyor.

FULYA MEMİŞOĞLU (TAC'99) - KAAAN UYSAL (TAC'02)

Suriye belgeselinde TAC'li dayanışması

Fulya Memişoğlu, TAC'den sonra Bilkent'te Uluslararası İlişkiler bölümünü bitirdi. Ardından akademik çalışmalar yürütmek için İngiltere'ye gitti. Bu ülkede yüksek lisans ve doktora yaptı. Asistan olarak çalıştı. Altı yıl sonra Türkiye'ye dönerek Çukurova Üniversitesi'nde çalışmalarına devam etti.

Son olarak *The Syrian Spillover* adındaki belgeselin Araştırma Direktörü olarak önemli bir görevi üstlendi. Fulya Memişoğlu'nun yer aldığı son projeler de genellikle Suriyeli mülteciler üzerine. Belgesel projesini 'Young Friends of Turkey' isimli, Avrupa Parlamentosu'nda faaliyetlerde bulunan bir sivil toplum kuruluşunun başında bulunan arkadaşı ve onun teknik ekibiyle birlikte yürütmüş. Daha sonra ekibe, belgeselin müziklerini yapmak üzere Kaan Uysal da katılıyor.

Kaan Uysal, TAC'de Echo geleneğinden bir müzisyen. 2002 Echo'nun solisti ve gitaristi. TAC'den mezun olduktan sonra, müzik okumak istemesine rağmen, bir takım özel sebeplerden dolayı yapamadığını söyleyen Uysal, "Çukurova Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdim. Sonrası; 13 sene boyunca, uykularım da dahil olmak üzere, beste yapmak ile geçti," diyor. Ama okul arkadaşı Fulya Memişoğlu'ndan belgeselin müzikleri için bir telefon alınca tereddüt etmeden kabul etmiş.

"İnternet çağında bir projenin müziğini yapmak için çekimlerin yapıldığı yerde olmanız gerekmiyor. Aksine; bu şekilde yaratıcılığınız daha da az müdahaleye uğramış oluyor," diyor Kaan Uysal hali hazırda 20 binin üzerinde bestesi olduğunu, piyano, gitar, bateri çaldığını ve vokal yaptığını söylüyor.

Peki, Fulya Memişoğlu bu projeye başlama-ya nasıl karar verdi? Projedeki görevi tam olarak neydi? Çekimler nerede yapıldı? Sözü tekrar kendisine bırakıyoruz: "Ben projenin araştırma kısmını yürüttüm, çekimleri gerçekleştirebilmemiz için ilgili kurumlarla koordineli çalıştım," diyor ve ekliyor: "Ağustos ayında ise Brüksel'den ekip geldi, Gaziantep ve Kilis'e yakın sınır bölgelerinde, kamplarda ve şehir merkezlerinde çekimleri gerçekleştirdik."

EMRE UYGUN (U4A'99)

ZEYTİNYAĞI İLE GELEN BAŞARI

2003'de Koç Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun olan Emre Uygun, finans, bankacılık ya da profesyonel yöneticilik yapmak yerine Ayvalık'a yerleşti. Üç kuşaktır süre gelen aile geleneğini devam ettirerek kendi zeytin ve zeytinyağı firmalarında çalışmaya başladı. 2010'da şirketin başına geçti. Firmanın yurt dışına açılmasında ve Türkiye'nin önde gelen zeytinyağı ihracatçılarından biri olmasında önemli bir rol oynadı. 2008'de girmiş olduğu Ege Zeytin ve Zeytinyağı İhracatçıları Birliği'nin en genç yönetim kurulu üyesi olarak göreve başladı. 2014'te yapılan seçimle EİB Zeytin ve Zeytinyağı Yönetim Kurulu'ndaki aktif görevini Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı olarak devam ettirdi. Kuzey Ege Bölgesi'nin nadide zeytinlerinden üretilen Monte İda Zeytinyağı bugün Türkiye ve dünyanın farklı ülkelerindeki seçkin marketlerde müşterileriyle buluşuyor.

OSMAN CAN ÖZCANLI (ACI'98)

Ozpack İzmir sınırlarını aşıyor

Özcanlı Türkiye'nin genç endüstri tasarımcılarından biri. Kendi tasarımı olan Ozpack isimli çok işlevli çantalar İzmir'de büyük satış rakamlarına ulaştı.

Osman Can Özcanlı tarafından tasarlanan ve üretilen Ozpack'lere başta İstanbul olmak üzere büyük kentler ve oralandaki büyük kitap zincirlerinde ulaşmak mümkün. Osman Can Özcanlı, ACI'dan sonra Amerika'ya giderek endüstri mühendisliği okumuş. Okuldan sonra, Chicago'da, bir start-up şirketinde dört yıl çalışmış. Sekiz buçuk yıl sonra İzmir'e dönmüş. Ozpack de bu günlerde doğmuş. Gerisini kendisinden dinleyelim: "Gençlerin, yaşam tarzlarına göre taşıdıkları tabletler için bir çantaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyordum. Ve bunu yapmaya karar verdim. Sonra başladım küçük küçük.

Çok sevildi. Evden satmaya başladım. Duyuldu ve birkaç sene içinde İzmir'de moda haline geldi. O günden beri Ozpack hayatım oldu. İzmir'de kullanılıyordu. Şimdi yavaş yavaş, İstanbul da dahil olmak üzere Türkiye'nin diğer yerlerine de yayılıyor. En başta tamamen fonksiyoneldi. Sonradan insanlar bunun aynı zamanda bir moda ürünü olduğunu gördüler. Böyle olmaya başlayınca, yeni renk ve desenlerle ilerledim. Bu, satışları daha da artırdı. Yeni desenler ve malzemeler çıkarmaya başladık." Ozpack markasıyla ayrıca, akıllı tasarlanmış sırt çantası ve valizler üretiliyor. Yakında iPad ve iPhone'lar için aksesuarlar üretilecek.

www.biletaluc.com

"çok" alternatifli "az" fiyatlı

**TÜM UÇUŞLARI BİRARADA GÖRÜN
BİR HAVAYOLU İLE GİDİP
BAŞKASIYLA DÖNÜN**

**BİLET ALIRKEN
PUAN KAZANIN**

**HER YENİ ÜYELİĞE
ÖZEL İNDİRİM**

biletaluc.com
31 yıllık tecrübesi ile sektörün
köklü firması Alabanda Turizm'in
girişimidir.

ALABANDA
Seyahat ve Etkinlik Yönetimi
A.Refik KUTLUER (TAC'74)
Genel Müdür - Yön. Kur. Bşk.

şimdi

Gülümseyen eylem: Süslü Kadınlar

ACI'da tarih öğretmeni olarak görev yapan Sema Gür, İzmir'den başlayan ve dalga dalga tüm Türkiye'ye yayılmaya başlayan ilginç ve renkli bir eylem olan "Süslü Kadınlar Bisiklet Turu"nun öncülerinden. Sema Gür ile "Cyclist" dergisinin yaptığı söyleşiden kısa bir bölümü sizler için derledik.

Süslü Kadınlar nedir? Mesela Orhan Veli'nin "Ne atom bombası/ Ne Londra Konferansı/ Bir elinde cımbız, bir elinde ayna/ Umurunda mı dünya?" dizele-lerindeki kadınla akrabalığı var mıdır?

İşte beklediğimiz soru... Süslü Kadın ismini gören birçok kişinin gerçekten elimizde cımbız ve aynayla, sadece eğlenmek amacıyla toplandığımızı düşündüğünü biliyorum. Öncelikle "Neden Süslü Kadınlar ismi?"ni açıklamalıyız. Dikkat çekmek ve bir duruşu göstermekti amacımız. Süslü Kadınlar, bisiklet-kadın-özgürlük ve kentte yaşamak olgularına

dikkat çekmeye çalışan, yılda bir yapılan, süslenerek dikkat çekmeye çalışılan, gülümseyen bir eylemdir. Dünya umurumuzda olduğu için yapılan bir etkinliktir...

Süslü Kadınlar bu yıl kaç şehirde yapıldı? Bundan ilham alan başka oluşumlar var mı?

12 şehir tur yapmak istedi ancak terör olayları nedeniyle bazı şehirler yaşama geçiremedi. Farklı zamanlarda yapacaklarını söyledi. 9 şehirde eş zamanlı tur düzenlendi. Marmaris, Bodrum, Antalya, Adana, Eskişehir gibi şehirlerde sosyal medyada bisikletli kadın grupları oluştu ve Eylül ayında ilk kez bir araya gelen kadınlar birlikte daha küçük çaplı etkinlikler yapmaya başladı: Birlikte bisikletle konsere gitmek, film festivaline birlikte bisikletle gitmek veya bisikletle bir parka gidip yoga yapmak. Kadınlar fikirlerini gruplarında ortaya atıyorlar ve dileyenler katılım sağlıyor.

Önümüzdeki yıllarda neler yapmayı öngörüyorsunuz?

Aslında neler yapmayacağımız net... Tur belli bir grubun tekelinde olmayacak, siyasi gruplar partiler söz konusu olmayacak, formalar, flamlar havada uçmayacak, maddi çıkarlar söz konusu olmayacak... Neler yapabiliriz konusunu görüşüyoruz. Çeşitli fikirler var... Turun güzergahı şehirde dikkat çekilmek istenen bölgelere göre değiştirilebilir. Bisikleti olmayan kadınlar için çalışmalar yapılabilir. Daha çok ücretsiz bisiklet bulabiliriz. Bisiklete binmeyi bilmeyen ve bunu çok isteyen kadınlar bize ulaşıyor. Onlara destek olmamız gerekiyor. Bu konuda çalışmalarımız var. Kısacası bu bir eylem türü... Gülümseyen eylem... Özü ve felsefeyi bozmadan amacımıza ulaşmak için her türlü fikre açığız. Çok olmalı, görünür olmalıyız...

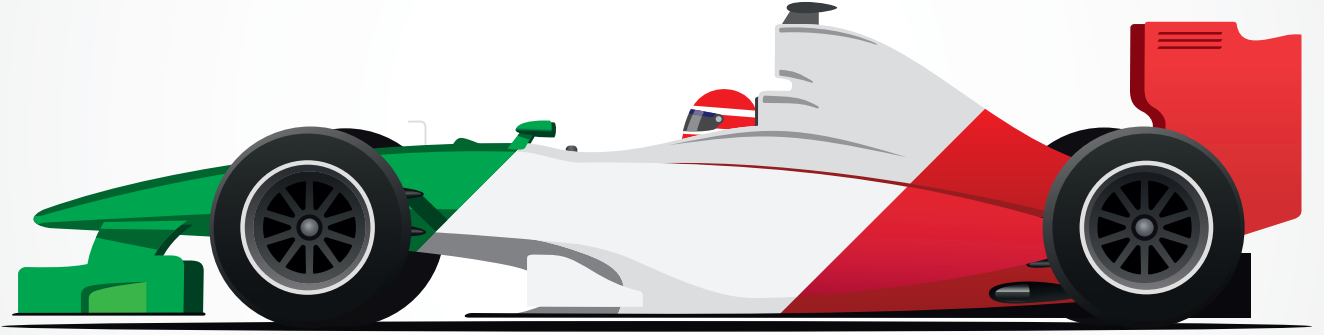
MEZUN OLAMAYAN MEZUNLAR...

Buluşma dergisinin geçen sayısında Mezun Olamayan Mezunlar konulu çalışma yer almıştı. Burada SEV bünyesindeki okullardan mezun olup tekrar okullarına öğretmen, idari kadro veya yönetici olarak dönen mezunlar yer alırken, okullarından emekli olmuş ve hayatta olan mezun öğretmenlere de yer verilmişti. Ayrıca okullarımızdan mezun olmasa da 25 yılı aşkın bir süredir görevli öğretmen, idari personel ve emektarlar da çalışmaya dahil edilmişti. Titiz bir çalışmaya rağmen, yine de yer veremediğimiz isimler olduğunu üzülerek fark ettik. Kendilerinden özür dilerken, değerli hizmetlerinden dolayı kendilerine teşekkürü bir borç biliyoruz.

- Muhayyel (Eyinc) İzmiroğlu (ACI'74), 1978-1980 yılları arasında ACI'da İngilizce Öğretmeni.
- Muzaffer Canatan (TAC'66), 1976-1981 yılları arasında TAC İdari ve Mali İşler Müdür Yardımcısı.
- Azmi Varan (TAC'72), 1987-1990 yılları arasında TAC Rehberlik & Danışmanlık Koordinatörü.
- Kemal Tarım (TAC'74), 1987-2004 yılları arasında TAC Mali İşler Koordinatörü.
- Selmin Erk Aydın (UAA'75), 2005-2010 yılları arasında İngilizce Fen Öğretmeni.
- Fatma Zeynep Ataç (UAA'75), 2001-2012 yılları arasında Fen Öğretmenliği ve Müdür Yardımcılığı.
- Serben Kayserilioglu Augustine (UAA'95), 1999-2012 yılları arasında İngilizce Öğretmenliği.
- Pelin Çağlayan (UAA'92), 2005-2015 yılları arasında İngilizce öğretmenliği ve Tarsus SEV Okul Müdürü.
- Özdal Özçetin Koç (UAA'92), 1998-2003 yılları arasında İngilizce Öğretmeni.
- Selin Maçoro (UAA'92), 1998-2000 yılları arasında İngilizce Öğretmeni.
- Arzu Özçetin (UAA'93), 2001-2014 yılları arasında Müdür Yardımcılığı ve USEV Okul Müdürü.

TradeAll ile Forex işlemi yapın, Formula 1'i Monza pistinde izleme fırsatını yakalayın!

1 Mart-31 Mayıs 2016 tarihleri arasında
TradeAll FX platformunda Forex işlemi yapan 3 müşterimiz
çift kişilik İtalya Formula 1 seyahati kazanıyor.

TradeAll
www.tradeall.com

AKYatırım

• Bu kampanya Milli Piyango İdaresi'nin 16.02.2016 tarih ve 40453693-255.01.02-374-1712 sayılı izni ile Ak Yatırım Menkul Değerler A.Ş. tarafından düzenlenmektedir. • Kampanya 01.03.2016 (saat 00.01)-31.05.2016 (saat 23.59) tarihleri arasında geçerlidir. • Kampanya tarihleri arasında Türkiye genelinde Tradeall masaüstü, Tradeall Meta masaüstü, Tradeall Web, Tradeall mobil uygulama ve Tradeall Meta Mobil uygulama kanallarından Tradeall işlem platformuna kullanıcı adı ve şifresi ile (ücretsiz) giriş yaparak 50 kontrat işlem ve katları (her 50 kontrat işlem için 1 çekiliş hakkı) tutarında uluslararası vadeli işlem kontratı veya Foreks işlemi gerçekleştirilen Ak Yatırım müşterilerine çekiliş hakkı verilecektir. • Çekiliş 07.06.2016 tarihinde, saat 11.00'de Akro Tanıtım Organizasyon Film Yapım ve Tic. Ltd. Sti. • Toplantı Salonu, Gökkuşuğu Sokak No: 15, 4. Levent - Beşiktaş / İstanbul adresinde halka açık olarak yapılacaktır. • Çekiliş sonucunda 4.220 Euro değerinde 3 adet çift kişilik İtalya Formula 1 seyahati (4 gün 3 gece, 02-05 Eylül 2016 tarihleri arasında, Milano'da 4 yıldızlı otelde 3 gece oda-kahvaltı konaklama, İstanbul-Milano gidiş-dönüş uçak bileti, Formula 1 yarışı giriş bileti, havalimanı otel transferleri, Formula 1 alanına transferler, şehir turu ve rehberlik hizmeti dahil) verilecektir. • Kampanya tüm Ak Yatırım Menkul Değerler A.Ş. gerçek ve tüzel müşterilerine yöneliktir. • Seyahat İstanbul'da başlar ve biter. İstanbul'a kadar ulaşım giderleri ile vize, pasaport işlemleri ve masrafları talihlilere aittir. • Seyahat talihli ile birlikte çift kişiliktir. • Seyahat ikramiyesi talihlinin dışında başka biri tarafından kullanılamaz, devredilemez, nakde çevilemez. • Bir kişi birden fazla hediye kazanamaz. • Ak Yatırım Menkul Değerler A.Ş. çalışanları, Akro Tanıtım Org. Film Yapım ve Tic. Ltd. Sti. çalışanları ve 18 yaşından küçükler kampanyaya katılamaz, katılmış ve kazanmış olsalar bile ikramiyeleri verilmez. • İkramiyeye konu olan esya ve/veya hizmetin bedeli içinde bulunan KDV+ÖTV gibi vergiler dışındaki vergi ve diğer yasal yükümlülükler talihliler tarafından ödenir. • Çekiliş sonuçları 10.06.2016 tarihinde Akşam gazetesinde, www.akyatirim.com.tr, www.tradeall.com ve www.kimkazandi.com internet adreslerinde ilan edilecektir. • Kazananlara ayrıca posta yoluyla tebliğat yapılacaktır. • Piyangoya itiraz için ikramiye son teslim tarihinden itibaren 15 gün içerisinde Milli Piyango İdaresi'ne başvurulmalıdır. • Bu piyangoya iştirak eden herkes bu şartları kabul etmiş sayılır. 2015 4. çeyrek zararda olan hesap oranı %62,31, karda olan hesap oranı %37,69'dur.

KİM NEREDE NE YAPIYOR?

BELİZ FIRTINA (ACI'08)

TULLAA: Hobiden işe dönüşen çantalar

"Çanta olmadan, kadın bütün değildir" diyor markanın yaratıcılarından Tülay Arslan. Haksız mı? Çantasız sokağa çıktığımızda kendimizi bir organımız eksikmiş gibi hissetmiyor muyuz?

Tullaa marka çantalar da şu sıra hayli revaçta. Özellikleri tamamen el işi olmaları... Bu çantalar, iki kişinin; ama alışık olduğumuz gibi iki arkadaşın değil, bir anne-kızın eseri. Beliz Firtina ve Tülay Arslan, kurdıkları markalarıyla sıcak ve samimi tasarımlara imza atıyor ve günlük kullanım için farklı seçenekler sunuyorlar.

Çantaların özgün ruhunda, İzmir'in havasından da esintiler var... Beliz Firtina kendini mutlu bir İzmirli olarak tarif ediyor. Liseyi İzmir Amerikan Koleji'nde okumuş, daha sonra New York Institute of Technology'de reklam ve pazarlama eğitimi

almış. En son Catherine Malandrino'da PR asistanlığı yapmış. Okulunu bitirip İzmir'e döndüğünde iki yıl ailesiyle sanayi sektöründe çalışmış. Ama bir gün hayat

ona farklı bir yol çizmeye kalkmış. O da bu fırsatı değerlendirilmiş. "Hobi olarak yapılan aktivitelerin işe dönüştüğü projelere hayranlığım vardı. 'Zaten iş olarak yapmıyorum' cümlesi ben her projenin başarısının sırrı. Bu 'motto' annemin inovatif projesiyle gerçeğe dönüştü. Üstelik bunu

İzmir'de yapabilmek ancak hayal olabiliyordu." diyor Beliz Firtina, markanın daha çok pazarlama ve satış kısmıyla ilgileniyor. Tasarım kısmıyla genellikle annesinin ilgilendiğini söylüyor ve güncel trendleri, ufak detayları ekleme kısmında ona yardımcı olduğunu anlatıyor.

VELA DARE
Luxury Yacht Charters

Türkiye, Yunan Adaları, Hırvatistan ve İtalya'da Mavi Yolculuk Keyfi

Göcek'ten Bodrum'a
Patmos'tan Dubrovnik'e
Amalfi'den Positano'ya...

20 yıllık tecrübemiz,
seçkin profesyonel ekipler ve
donanımlı lüks tekneler ile
yacht charter bizim işimiz.

www.veladare.com

Tüm Avrupa sahillerinde katamaran
charter için size en uygun katamaranı
onli-ne rezerve edin...!!!

[Catamaran Turkey.Com](http://CatamaranTurkey.Com)

VELA DARE YACHTS, Göcek / Türkiye
Tel: 0252 645 26 82 / Mobil : 0533 725 48 01
Email : info@veladare.com

Summer '16

ESL Camp

4-week sessions:

June 26 – July 22, 2016

July 24 – August 19, 2016

3-week session:

July 2 – July 22, 2016

An Exciting Summer Program

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

The ESL Summer Program is well-balanced between classroom activities during the day and evening/weekend activities designed for entertainment and as a means to further improve English skills. All aspects of the program provide opportunity for leadership development and personal growth through peer support, creative problem-solving and team-building.

STUDY IN CANADA

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77 Erenca - Immigration and Education Services

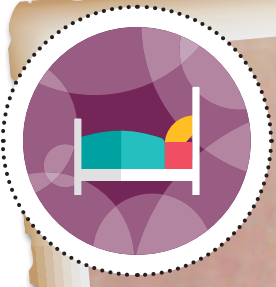
T: 0212 373 9421 M: 0532 231 0677 E-mail: asehoglu@erenca.com

PICKERING COLLEGE

www.pickeringcollege.on.ca

Güçlü bireyler fabrikası

YATILILIK

YATILILAR YAŞAM SAVAŞINA ERKEN BAŞLIYORLAR. Kendine güveni, ayakları üzerinde durmayı, empatiyi, hızlı ve doğru karar almayı yaşayarak öğreniyorlar. Peki bu işin sırrı nerede? TAC, ACİ ve UAA köklü yatılı geleneği olan okullar. 1980’lerde bir dönem yatılılığa ara verilse de, yatılılık kültürü şimdi TAC ve ACİ’de güçlenerek yeniden geleneğimizin önemli bir parçası haline geldi. *Buluşma* bu sayısında; Tarsus’ta, İzmir’de yatılı okuyan öğrenciler, yurt yöneticileri, öğretmenler ve idari görevlileriyle bugünün yurt hayatını anlatırken, geçmişte yatılı okuyan mezunlara da o günlerin unutulmaz anılarını ve yatılılığın hayatlarına etkilerini soruyor. İşte SEV okullarının bugünkü yatılılık ortamından ve geçmişin yurt odalarından küçük bir kesit...

Bir çocuğu, henüz ergenlik çağına bile girmeden, tabiri caizse ana kuzusuyken, aile ortamından alıp yaşlılarıyla bir arada yaşamaya bırakıyorsunuz. Onu anasından, babasından, kardeşlerinden, sıcakık yuvasından ayırıyorsunuz. Eğitim alması için, sizin de onun da pek iyi bilmediği bir ortama bırakıp gidiyorsunuz. Ondan, bu yeni ortama bir an önce adapte olmasını bekliyorsunuz.

Ve ne garip ki, o küçük çocuk, bu yabancı ortama - bazı istisnalar haricinde - umduğunuzdan çok daha kolay adapte oluyor. Bir bakıyorsunuz ki birkaç ay öncesine kadar arka-

nızdan ağlayan çocuğunuz, artık sosyalleşmiş olarak ve yepyeni bir kişilikle karşınızda duruyor. Bakıyorsunuz ki okulda, evdekiyle kıyaslanır ve geniş bir ailesi mevcut. Bu aile çimentosunun içinde, okul çalışanları da var, öğretmenler de, arkadaşlar, yani öğrenciler de...

Yakın tarihe baktığımızda şunu görüyoruz. Dünyada ve Türkiye’de ilk modern okullar kurulduğunda, öğrencilerin yatılı olmaması düşünülemezdi. 19. yüzyılda, Osmanlı İmparatorluğu’nda, hem yabancı, hem de yerli okullarda yatılı eğitim veriliyordu.

Ahmet Midhat Efendi’den Ahmet Haşim’e o dönemde yatılılık anılarını anlatan pek çok yazar bulmak mümkün. Bunların en ünlüsü de Rıfat Ilgaz’ın *Hababam Sınıfı*... Yatılılıkla ilgili çalışmalarıyla tanınan Talat Parman, ilginç bir gözlemle şunları söylüyor: “*Hababam Sınıfı*’ndan yatılılığı kaldırın, hiçbir zaman o denli etkileyici bir kitap olmayacaktır.”

Sonra farklı bir dönem gelir. Nedense, yatılı eğitimden genel bir vazgeçme yaşanır. Ama bu uzun sürmez. Çünkü, yatılı olmanın çocuklara sağladığı birçok özellik, bireysel gelişme, kendine güven duygusu, sıkı arkadaşlık bağları, birlikte hareket etme, yatılı olanlarda çok daha güçlüdür.

Bugün yatılılığa bir dönüş var. Yatılı öğrenciler için pırıl pırıl yeni yurtlar, spor salonları, yatakhaneler inşa edildi, ediliyor. Şüphesiz, hiçbir yer dikensiz gül bahçesi değil. Bugünkü kurumsal yapılarda, yatılılıkta daha önceki deneyimlerde gördüğümüz bazı olumsuzlukları giderecek yeni kurumlar da oluşturulmuş durumda.

Evet. Bu sayıda konumuz ‘Yatılılık’. Talas da dahil, dört okulumuzdaki, en gençlerden en yaşlı mezunlarımızla, bugün hala öğrenci olanlarla yatılılık günleri hakkında görüştük. Bugünkü uygulamaları anlattık, anılarını dinledik. “Neden yatılılık son yıllarda daha popüler hale geldi?” sorusuna mezunların ve öğrencilerin ağzından cevap aradık.

Bunların sonunda, beklentileri yukarı çekmeye hakkımız var. Bir velinin dediğini unutmayalım: “Bu okul çok iyi olmak zorunda. Madem ki ben tek çocuğumu size teslim ediyorum, bunun karşılığını vermelisiniz.”

ZERRİN TAMER GÜR. UAA'84

Bugünkü aileler çok koruyucu

Zerrin Tamer Gür'ün, mesleği klinik psikolog... Üsküdar Amerikan'da yedi yıl yatılı okudu. Yatılılığın, çocukluktan birey olmaya geçiş aşamasında çok önemli bir rol oynadığını söylüyor. Gür'e göre, bugün, birey olmanın önündeki en büyük engel, ailelerin, çocuklarını koruma konusunda kantarın topuzunu kaçırmaları... Buluşma olarak Zerrin Tamer Gür ile Üsküdar Amerikan Lisesi Yetişenler Derneği'nin tarihi ofisi Kinney Cottage'da buluştuk...

Çocukluğunuz Antakya'da geçmişti. İstanbul'a gelişiniz nasıl oldu?

Antakya'da ilkokulu bitirmiştım. 11 yaşımdaydım. İstanbul'da iyi bir okula gitmek istiyordum. Ailem, Galatasaray'ı veya Üsküdar Amerikan'ı istiyordu. İstanbul'a geldik. Üsküdar Amerikan'da daha ev gibi bir ortam vardı. Çevre de çok güzeldi. Galatasaray ise o tarihlerde biraz köhne gibiydi.

Yatılı olmak, aileden ayrılmak size zor geldi mi?

Üsküdar'ı çok severek yedi yıl yatılı hayatı yaşadım. İlk zamanlar biraz ağlayarak, sızlayarak geçti. En büyük şansım hafta sonları eve çıkmaktı. Anneannemin İstanbul'da evi vardı, çıktığımda orada kalıyordum.

Yatılı kalan çok öğrenci var mıydı?

Öğrencilerin yaklaşık üçte biri yatılıydı. Adana'dan çok yakın arkadaşlarım oldu, Güneyli olma kültürü bizi yakınlaştırmıştı.

Üsküdar'da nasıl bir ortam vardı? Öğrenciler yatılılığa kolay adapte oluyorlar mıydı?

Farklı ortamlar vardı. Her hafta sonu ağlayarak 'beni buradan alın, hiç memnun değilim' diyen arkadaşlar da vardı. Travma geçirenler, depresyona girip, uyuyup, hiç ders çalışmayan öğrenciler de... Ama bunlar ancak üç-dört kişi kadardı. Onlar bir süre hayatlarına mutsuz olarak devam ettiler. Bunda belki karakterinin de etkisi vardı. Şimdi

"BENİM İÇİN HAYATTA EN ÖNEMLİ OLAN ŞEY, BİR BİREYİN BİREY OLMA ÇABASIDIR. BU, ŞİMDİ YAPTIĞIM MESLEK OLAN KLİNİK PSİKOLOGLUKLA DA ÇOK İLGİLİ. ÜSKÜDAR'DA, İNSANIN BİREY OLMA ÇABASINA ÇOK KATKIDA BULUNAN BİR SÜRECİ VARDI..."

ise, bu arkadaşlarımla konuştuğum zaman, bana yatılılığın kendileri için çok olumlu etkisi olduğunu söylüyorlar. Ama bunu söylemek için 40 yaşına kadar beklediler.

Siz bu süreci nasıl yaşadınız?

Üsküdar Amerikan'ın ağır ve disiplinli bir okul olması beni okumaya yönlendirdi. Üsküdar, öğrencileri daha çok akademik eğitime hazırlıyordu. Ben de, bu kültüre paralel olarak, kütüphanede zaman geçirmeye bayılıyordum. Yani 'inek' derlerdi bana. İlk zamanlar, yatılılığın pek eğlence kısmında değildim. Ama sonradan eğlence kısmında da oldum.

Aileler de bugünkü ailelerden farklı mıydı?

Bugünkü ailede kantarın topuzu kaçıyor, çocuklarımıza sorumluluk vermiyoruz.

Bugünkü çocuklar daha kırılgansa ve birey olmak konusunda daha zorlanıyorlarsa, bu durum, ailelerin çok fazla koruyucu kollayıcı olmalarından kaynaklanıyor. Çok fazla problem çözücü olduklarını düşünüyorum. Çocuklar kendi kanatlarıyla uçmayı öğrenmeliler. Yatılılık buna imkan veriyordu.

Yatılılar için okuldaki günlük hayat nasıldı?

24 saat şöyle geçiyordu. 6.30'da yataktan kalkılır. Hemen yataklar yapılır. Okul forması giyilerek saat 7.00'de kahvaltıda olunur. 8.00'de dersler başlar. 'Eşofmanı geçirdim, pijamanın üstüne bir şey giydim, forma giyemedim' gibi şeylere asla müsaade edilmezdi. Sınıflara girince gündüzlülerin gelmesini beklerdik. Dışarıdan hem havadis hem de

PSİKOLOGLUK BENİM İKİNCİ MESLEĞİM

Klinik Psikoloji benim ikinci alanım. İlk mesleğim diş hekimliğiydi. Yedi, sekiz yıl diş hekimliği yaptıktan sonra bir karar aldım. Eşim destek oldu. Oğlum da büyümüştü. Yeniden beş yıl öğrenci oldum. Şimdi çok sevdiğim bir işi yapıyorum. Bu, Üsküdar'da yatılı olmanın bana kattığı özellikler sayesinde oldu.

yiyecek bir şey getirirlerdi. Ayrıca, çok güzel şeylerin satıldığı bir kantinimiz vardı. İlk yengeni orada yemiştik. 16.00'da gündüzlüler servislerle eve, biz de kantine giderdik. Zaman zaman ailelerden koli geliyordu, onları yiyorduk. Yöresel yemekler gelirdi. Kutular, yemekhanede bir masanın altına konur ve isteyen istediği kadar alırdı. Burada ciddi bir paylaşma kültürü vardı. 'Saklayayım, bendeğini vermeyeyim' diye bir şey yoktu. Paylaşmayan dışlanırdı. Akşam ışık kapanınca, yorganın altında fenerle ders çalışırdık. Ergen uyumaz ki. Ms. Millett kapıyı açıp, "girls come on" diye bağırırdı, 10 dakika sonra tekrar gelir bakardı. Bu arada yatakhane ilk 'boyfriend' anıları anlatılırdı.

UAA mezunlarından anekdotlar...

KIZLAR MANASTIRDA KAPALIYIZ Serpil Ural (UAA'64)

Yatılı okuyan öğrencilerin anıları; çocukça şakalar, ergenlerin otoriteye karşı cesur girişimleri, yasakları delmeler, bugün akla geldikçe hala gülünen cinlikler açısından gündüzlü öğrencilerinkinden çok daha zengindir. Gelin, UAA tarihindeki yatakhane anıları arasında şöyle bir gezelim:

Her dönem yaşanmış "klasikler" vardır. Yorgan altında cep feneriyle kitap okumalar gibi.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında Çam Konak'taki yatakhanelerde kalan öğrenciler, bunun zorunlu karmamalar, daha erken kapatılan ışıklar yüzünden olduğunu söyler, "Etüt süresi yeterli değildi" derler. Sonrakiler ise ders kitapları bir yana, nice romanlar okumuştur aynı yöntemle.

Bir başka "klasik" ise gece yatağından kalkan öğrenciye yapılan şakalardır. Kimi yatakhaneye döndüğünde yatağını sıkıca bağlı bir denk yapılmış olarak bulur,

kiminin yorganının altına fındık fıstık serpilmiş, hatta su dökülmüştür. Ya bir gece geç etüde kaldığı için yatmaya herkesten sonra gelen çalışkan öğrencinin yorganı altına koca bir bavul yerleştirerek, "Ah, hiç sorma. Senin yatağı boş buldu. Kirkor girdi yatıyor" diyenlere ne demeli? (Kirkor, o yıllarda okulun teknisyeni olan kişidir). Yatakhane arkadaşının yorganını yatağına dikmeyi akıl eden ve üşenmeden bunu yapan öğrencinin yaratıcılığı da anılmaya değer.

UAA yatakhanelerinin, özellikle de Barton Hall'daki Yedinci Yatakhane'nin yangın merdivenleri de öğrenciler tarafından çok kullanıldı yıllar boyunca. Geceleri "Kızlar! Manastırda Kapalıyız!" parolasına karşı, "Kapıdan çıkamazsak damdan çıkarız" yanıtı üzerine, birkaç basamakla ulaşılan çatı penceresinden bu merdivenlere süzülüp, dördüncü katın çatısına atlayan gecelikli bir grup, kiremitler üstünde bacalara tutuna tutuna koşarken attıkları kahkahaları hala anımsıyorlar. Ne yazık ki, bu "Görevimiz Tehlike" koşusunun sonu pencereden çatıya uzanan bir fener ışığı ve o fenerin ardında kendilerini bekleyen iki öğretmenin kaçakları tek tek içeri almasıyla gelmiş. Ardından da üçer hafta sonu okulda kalma cezası ve ailelere gönderilen "Kızınız uygunsuz vaziyette yakalandı" yazılı mektuplar.

"Uygunsuz" sözcüğüyle anlatılan "tehlikeli" durumlar bir değil, beş değil cin fikirli yatılı öğrenciler arasında. Cep feneri bile yasakken iki yatak arasına bir sopa koyup içinde mum yanan bir fener asmaya ne demeli? Gece pikniğinde yediklerini görebilsinler, biraz da romantik olsun diye imiş. Bu romantik pikniğin sonu da hafta sonları çıkmama cezası olmuş elbette. Yatakhane yangın çıkmadığına şükürlerle...

Zavallı yatakhane

nöbetçisi öğretmenler ne heyecanlar yaşamış meğer. Dahası odalarının kapısı önüne bahçeden topladığı sümüklüböcekleri yığıp üstlerine su dökerek kabuklarından çıkmalarına yol açan ve böceklerin kapı boyunca yükseklere tırmanarak özel bir dekor yaratmasını sağlayan ya da karşılıklı iki öğretmen odasının kapı kulplarını iplerle birbirine bağlayan öğrenciler gibi daha ne cin fikirlerinin sürprizleriyle karşılaşmışlar kim bilir.

MISS MILETT ORUÇLULARA YİYECEK GETİRDİ Prof. Dr. Sedefhan Oğuz (UAA'75)

Üsküdar Amerikan (Kız) Lisesi'ne 1967'de ailemin nedeni ile daimi yatılı olarak başladım ve mezun olduğum 1975'e kadar da sekiz sene daimi yatılı olarak okudum.

Hazırlık'ta yatakhane Miss Bowker Hall'un üst katında idi ve hatırladığım kadarı ile o sene 12 kişiydik. İlk sene biraz zordu, çünkü ailelerimizden uzakta olma, ders çalışma, parayı idare etme, çamaşır yıkama gibi ihtiyaçlarımızı planlamak ve zamanlamayı iyi ayarlayarak gerçekleştirmemiz gerekiyordu.

Hayatın gerçekleri ile karşı karşıya kalmıştık.

Ortaokula geçince artık alışmıştık ve en küçükler biz değildik. Orta 1 yatakhane Miss Bowker Hall'un üst katında hazırlik yatakhanelerinin yanında idi ve artık ranzada yatıyorduk. Hazırlık ve Orta 1'de iken yatakhane sorumlularımız Hikmet Hn. ve Kerime Kasaba idi. Orta 2 ve 3. sınıfta iken ise Barton Hall'un en üst katındaki yatakhanelerde kalıyorduk ve o zamanki sorumlumuz Sevim Abla idi (Sevim Türkmen). Sevim Abla ile iletişiminiz halen sürüyor.

Liseye geçtiğimiz zaman binamız da değişmişti. Annemin okuduğu yıllarda müdürlük yapan Miss Martin'in adını taşıyan Martin Hall, lise binası idi. Hem sınıflarımız hem de yatakhanelerimiz o binada idi. Yatakhane sorumlularımız ise Miss Milet ve bizim okuldan mezun olup o yıllarda üniversitede okuyan Jale Onur idi.

Yöneticilerle aramızdaki ilişkiler elbette yıllar ilerledikçe farklılaştı, artık son sınıfa geldiğimizde elbette daimi yatılı olmanın da verdiği farklılıkla daha sıcak olmuştu. Bunun en güzel ve hiç unutamayacağım bir örneğini paylaşmak isterim. Okulda Orta 2. sınıftan itibaren oruç tutmak isteyenlere sahur ve iftar servisi yapılırdı. Ben lise son sınıfa geldiğimden yatılılar arasında oruç tutan sadece altı kişi idik ve yemekhane Bowker Hall binasında idi. Gece diğer binaya geçemeyelim, zorluk olmasın diye, Allah rahmet eylesin yatakhane sorumlumuz Miss Milet yatakhane ile aynı katta olan kendi dairesinde Ramazan ayı boyunca her akşam bize sahur sofrası kurmuştu. Okuldan verilen yiyeceklerle ilave olarak kendi reçellerinden, kahvesinden vb. bize ikram etmiş, ayrıca her gece dışarı çıkarak bize Bağlarbaşı'ndan sıcak açma, pide, poğaç vb. alarak ikram etmişti.

Farklı dinden olan bu hocamızın yaptığını, bugün daha çok takdir ettiğim bir gerçek.

Kinney Cottage

ÇOK GÜZEL BİR HAYATTI

Cihan Oran Metin
(UAA'76)

76 ÜAKL mezunu olarak, 76 yılında sınıfımızdan evlilik yapan ikinci hızlı gençlerdenim. Evli barklı olarak Amerikan Lisan Sanat Dershanesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nin ortaklaşa düzenlediği İş İdaresi ve Sekreterlik Sertifika programına katıldım ve Sinai Kalkınma Bankası Dış İşlemler bölümünde profesyonel hayatıma 1977 yılında başladım. Ağırlıklı olarak finans ve medya sektörlerinde personel ve idari işler görevleri ile İnsan Kaynakları yöneticiliği yaparak kariyerimi tamamladım. Şu anda, Sosyal Belediyecilik üzerine Kartal Belediyesi'nde Belediye Başkanı'nın sosyal projeleri ve özel konuları ile ilgili asistanlığını yürütmekteyim. İki çocuk (kızım/oğlum) ve bir torun ile hayatımın keyfini yaşamaktayım.

Okulunu en çok seven öğrencilerden biriydim. Babamın görevi nedeni ile ailem Ankara'ya taşınınca, hazırlıktan son sınıfa kadar daimi yatılı olarak devam ettim. Ben hiç zorlanmamış, çok keyif almıştım. Etütler sıkıcı ve uzun gelirdi. Çünkü ben derste ders yapıp ödevlerime çok zaman ayırmadan hızlı tamamlayan, spor aşığı bir öğrenciydim. Avantajlıydık elbette. Anlamadığımız bir konu varsa anlayan birini bulup anlatırız, sınav zamanı ise hep birlikte konuların üzerinden geçerdik. Ödevleri paylaşıp eksiksiz tamamlamış olurduk.

Okulda daha çok zaman geçirme şansımız olduğundan, öğretmen ve yöneticilerle ilişkimiz de daha çok olurdu. Ben sosyal ve özgüvenli yapım sayesinde her ortama girerdim. Bazen masum olur bazen de afacan...

Bizim dönemde okulda yaşayan Scott ailesi ile çok yakındım. Evlerine gidip "Hafta sonu kahvaltıya geldim" demişliğim bile vardı. Okul Müdürümüz Ms. Morgan'a "İp atlamak ister misiniz" diye sorarak aramıza alıp ip atlatmışlığımız oldu. Hatta düşüp bacağına bile kırıştı. O anı unutamam; vicdanım çok sızlamıştı ama kendimi teselli edip "Belki de yolda düşüp kıracaktı" diyerek kadcercilik yapmıştım. Kar yağdığında da ranza merdivenleri ile kızak yapıp kayardık. Hafta sonu Sosyal Hizmetler'le; Ömerli Köyü Okulu ve Zeynep Kamil Kimsesizler Yurdu etkinliklerine gidip çocuklara kitap okuyarak ihtiyaç sahibi

ailelere eşya götürmekten çok mutlu olurum.

KAMPÜS YAŞAMI

Çok güzel bir hayattı. Okul senin bahçen oluyordu. Salıncaklar, tenis kortları, voleybol sahası ve gym en çok vakit geçirdiğim yerlerdi. Sabah kahvaltı sonrasında okul günlerinde dersler, hafta sonu ise özgürsün. Okul sonrası, yemek öncesi bir ders etüt vardı. Yemek sonrasında da iki ders etüt olurdu. Diğer saatler serbest. İzinli olduğumuz günlerde okul dışına çıkabilir, yemek saatinde dönmek üzere etüde girmezdik. Bu hakkımız haftada bir gündü. Dışarı çıktığımızda çoğunlukla Bağ Pastanesi bizim lüksümüzüdü. Arabalı isek Kanlıca'da yoğurt yemek, Moda'da dondurma yemek veya Çamlica'da çay içmekti eğlencemiz. Hafta içi izin kullanma hakkı lisede başlardı. Tatillerde evci çıkardık. Ama ben bir yılbaşı tatilimi

okulda geçirmiştim ve çok eğlenmişim. Biraz hüzün, biraz mutluluk yaşamıştım. Ailemden uzak olmam hüzün vermişti fakat Amerikalı tüm öğretmenler beni şımartmıştı. 'Yalnızım' diye partilerine davet etmişler, hepsi de sembolik hediyeler vermişlerdi.

ÖĞRENCİLERE ÖNERİLER

Dört çocuklu bir ailede yaşasam bile yatılılık bana paylaşmayı, birlikte yaşamının güzelliğini öğretti. Arkadaşlık, dostluk kazandırdı. Ebeveynlerinden uzak olduğun için kendi kararlarını kendin verebiliyorsun. Özgüvenin gelişiyor, daha çabuk olgunlaşmanı sağlıyor.

BİR ANI

Yıllar sonra anlatmamda sakınca olmaz diye düşündüğüm için afacanlık anımı paylaşmak istiyorum. Bizim dönemin en yaramaz, ele avuca sığmayan çocuğuydum. Okul çıkışında arkadaşlar, izinlerini kullanarak dışarı

çıkıyordu. Ben ise bir gün önce izin hakkımı kullanmıştım ama dayanamadım, ben de aralarına katılarak okuldan fark edilmeden kaçtım. Çok eğlenceli bir gün geçirdikten sonra okula dönüştü, otobüs deposunun köşesinde bekçinin beklediğini görünce bir terslik olduğunu anlayıp masumiyet maskemi takarak kaçak çıkmamış gibi yürümeye başladım. Bekçi, kapı güvenliğini bırakıp sokağın başına kadar geldi ve "Okul ayakta, herkes seni bekliyor" diyerek uyardı. Amacı, ceza almayayım diye bana yardımcı olmak. O sene yatılılardan sorumlu 'Mommy' vardı. Beni çok sevdiğinden, odasına görünmeden koşarak gittim. Mommy ile birlikte bir senaryo hazırlayarak okuldan kaçmamış işlemini yapmıştık. Senaryoya göre ben tenis sahasında ders çalışıyordum, bu yüzden kimse beni bulamamıştı. Böylece hem iznim iptal olmadı hem de ceza almaktan kurtuldum. Bu vesile ile de Mommy'yi rahmetle anıyorum.

RÜYA GİBİYDİ

Berna Ülman (UAA'83)

Üsküdar Amerikan'da okumuş olmak bir ayrıcalık ancak yatılı olarak okumuş olmak daha da özel bir ayrıcalık diye düşünüyorum. O yıllarımı düşündüğümde aklıma gelenleri sıralayacak olursam: Sabahlara kadar muhabbet, ölesiye kahkaha ve eğlence, asla sarsılmaz bir birlik ve dayanışma, hayatı beraberce keşif ve kardeşten öte dostlukların temeli... Çok güzeldi, hatta 'rüya gibiydi' desem yeridir. Anılar çok fazla. Kantinin damını silme kabukla kaplayacak kadar çekirdek çitlemek, sabah uyanamayanlar olarak reçelli ekmek servisi almak, buz gibi sularla lavabo içlerinde saç yıkamak, beyaz pikelerimizi belimize dolayıp uzun etek yapmak, sene başında iyi yatak ve mümkünse yakınında dolap kapmak, Türkiye'nin her yerinden gelen anne kolilerine iştahla saldırmak, yatak altında fenerle beyaz dizi okumak... Gerçekten de o yıllarımın hayatımın çok değerli bir dönemi olduğunu düşünüyorum. SEV Ailesi olarak bu kültürü şimdi İzmir Amerikan ve Tarsus Amerikan'da devam ettiriyoruz. Oralardaki öğrencilerimizin de benzer deneyimler

yaşadıklarını memnuniyetle görüyorum. Keyfini çıkarınsınlar, kıymetini bilsinler. Tabii gönlümden geçen, Üsküdar Amerikan'da da yatılılığı yeniden tesis edebilmek ve bu deneyimi yaşayan öğrencilerimizi çoğaltmak. Vakfımızın imkanları ve Camiamızın destekleriyle çok da uzak olmayan bir gelecekte buna olanak sağlayabileceğimize gönülden inanıyorum.

YAŞADIKLARIMIZ DOSTLUKTAN ÖTEYDİ

Gülsevin Okcuoğlu Kırıl (UAA'77)

Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nü bitirdikten sonra on sekiz yıl bankacılık yaptım. Daha sonra alan değiştirdim ve çocuk edebiyatına yöneldim. Tudem, Bu Yayınları'nın ve Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nin açtığı yarışmalara katıldım, üç ödül aldım. Güneşiği Kitaplığı tarafından yayımlanan ve ağırlığını dedektif romanlarının oluşturduğu sekiz kitabım var. Büyük oğlum Eren Mehmet Kırıl da 2004 UAA mezunu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda: Üsküdar Amerikan Lisesi'nde geçirdiğim yatılılık günlerimizin, kişiliğimizin gelişmesinde çok önemli bir yer tuttuğunu ve hayatımızın en güzel dönemlerinden biri olduğunu görüyorum. Sınavlara babamın arzusu üzerine girmiş, 'isini gazetelerde

görüp gururlanmak istiyorum' dediği için de elimden geleni yapmış, sonra bir anda kendimi ürkek ve tedirgin bir şekilde hazırlık yatakhane sine giren bulmuştum.

Hepimiz el bebek gül dediği için de elimden geleni yapmış, sonra bir anda kendimi ürkek ve tedirgin bir şekilde hazırlık yatakhane sine giren bulmuştum. Hepimiz el bebek gül dediği için de elimden geleni yapmış, sonra bir anda kendimi ürkek ve tedirgin bir şekilde hazırlık yatakhane sine giren bulmuştum. O zamana kadar ev işlerine elimi sürmediğimden olsa gerek, yıkadığım ilk çamaşırı öyle önemsemiştim ki, arkadaşım olsun olmasın herkese kaç gömlek kaç çorap yıkadığımı beyan etmişim! O gün ayırt edemesem de, kendi ayaklarımın üzerinde durmak, sorumluluklarımı üstlenmek yönündeki ilk adımımış meğer. Bunu başka ilkler de izledi tabii. İlk derin dostluklar gibi. Ancak şimdi, yaşadığımızın dostluktan öte bir şey olduğunu, belki de kardeşlik diye adlandırılması gerektiğini düşünüyorum. Üstelik anne baba baskısı ya da rekabeti olmayan bir kardeşlik. Ya örümcek görürsem diye gece yalnız başına tualete gitmeye korkan bir çocuk, kardeşinden başka kimi uyandırabilir ki? Ben de bunu böyle doğal kabul etmiş, hiçbir gece niye sıcak yatağımdan çıkıyorum diye

YATILILIK BANA O KADAR ÇOK ŞEY KATTI, GELİŞİMİMDE O KADAR ÖNEMLİ BİR ROL OYNADI Kİ, BU FIRSATI YAKALADIĞIM İÇİN KENDİMİ ÇOK ŞANSLI SAYIYORUM.

düşünmemiştim. Kardeşler, ablaları ya da kardeşleriyle bir iki kazak paylaşırken, biz bütün yatakhane ortak giyinirdik. Hele de o gün bir erkek arkadaşla buluşulacaksa, en güzel kombini yaratacağız diye nasıl da didinirdik.

İnsan arkadaş olarak kendine yakın olanı seçerken, biz çok farklı kişilikler olmamıza rağmen birbirimizi olduğumuz gibi kabullendik. Belki de birbirimizi tüm yönlerimizle, katmanlarımızla görme, çok yakından tanıma olanağımız olduğu için. En girişken, en atak arkadaşımızın üzüldüğü zaman dolabının içine girip ağladığını da gördük (duyduk demek daha doğru belki, yatakhane girdiğimizde hıçkırık sesleri gelir de kimseyi göremezsek gider onun dolabını açar, teselli ederdik), en sessiz arkadaşlarımızın sonradan kol başkanı olduğunu da. Kendimiz ufakken hastalandığımızda birbirimize baktık, en mahrem (o kadar yakındı ki, mahrem diye bir kavramımız da yoktu zaten) dertlerimizi birbirimize açtık, birlikte çözümler bulduk, dolayısıyla birlikte büyüdük. Nasıl hareket etmemiz gerektiğini birbirimize sorduk, neyin doğru neyin yanlış olduğunu beraber bulduk. Bilseniz, bunun için ne meclisler kurduk, ne hararetli tartışmalar yaptık! Dayanışmamız her şeyin üstündeydi. Ortak hareket eder, birimize yapılan hareketi hepimize yapılıp sayardık.

Küs bile olsak sınavlarda, sözlülerde kopya verir, ders bitiminde dargınlığımıza kaldığımız yerden devam ederdik. Ancak iştahımın dayanışmanın önüne geçtiği günler de oldu. Sabah kahvaltıyla kalkamayan arkadaşlara yaptığım sandviçleri gizlice yemekhaneden kaçırıp, sonra yarı yolda yediğim zamanlar gibi! Kendi yaşantılarla, güvendiğin arkadaşlarla birlikte geçirilen bir ergenlik döneminin ne kadar zenginleştirici olduğunu şimdi anlıyorum.

Yatılılık bana o kadar çok şey kattı, gelişimimde o kadar önemli bir rol oynadı ki, bu fırsatı yakaladığım için kendimi çok şanslı sayıyorum.

YATILILIK HAYATIN BİZE BİR NİMETİYDİ

Ayşe Koşer Koçak
(UAA'87)

Ben İstanbulluyum ancak Yeşilköylü'yüm. Dolayısı ile biz 1980 senesinde okula başladığımızda yatılı olmamak gibi bir şansım yoktu. Ben bunu, hayatın bana sağladığı en büyük nimetlerden biri olarak görüyorum. Okul sonrası hayat, hazırlıkta iken müthişti. Kros koşanlar, okçuluk yapanlar, konser verenler, resim yapanlar...

1980 senesinde yatılılar olarak çektiğimiz ilk resmimiz, ikinci resim de mezuniyette geriye kalan yatılılar!

Yemekhanenin şenliği ise anlatılamaz boyutta idi. Her ay mutlaka kıyafet balosu ya da farklı eğlenceler düzenlenirdi. Sonrasında ise okul, yatılılığı kapama kararı aldı ve bizden sonraki sene yatılı öğrenci alınmamaya başlandı. Lise sonda okulda sadece 15-20 yatılı kalmıştı.

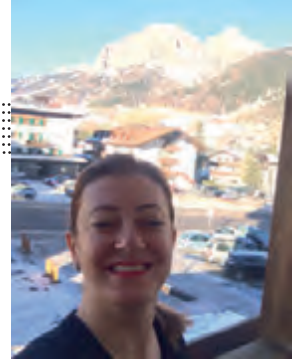
Boğazımız da ağrısa, ateşimiz de çıkarsa; düşsek kalksak hemen Ms. Linder'a gidilirdi. Önce "That's not my problem" der sonra da aspirin verirdi. 3-5 yabancı öğretmen harici hepsi okulda kalırdı. Bir kısmının yatakhanelerin arkasında kalan daireleri vardı. Bir kısmı ise bahçe içindeki binada kalırdı. Dolayısı ile

bizler tahminen iki ay içinde hiç bilmediğimiz İngilizceyi konuşur olmuştuk. Onların katıldığı okul sonrası aktiviteler de çok zevkli geçerdi.

Gayet hanım hanım başladığımız okulumuzdan, 1987'de inanılmaz özgüvenle, 'ben her şeyi yaparım' edaları ile çıktık. Ben hiç düşünmeden, erkek işidir diye aklımın ucundan bile geçmeden İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü seçtim. Çünkü biz Üsküdar Amerikan mezunu idik ve her şeyi başarırdık. İTÜ'ye gidip okulun ilk günü karşımda 180 erkek ve 5 kızı görünce çok şaşırmıştım.

Bizim sınıfın 45 yaşındaki çılgın hali. Bizler sanırım yıllar geçtikçe, kendi değerimizi ve birbirimizin değerini daha çok anlıyoruz. Aramızda Amerika'da, İsviçre'de, İzmir'de, Bursa'da, Tekirdağ'da olanlar var. Mutlaka senede bir kere buluşmaya gayret ediyoruz. Geçen zaman ya da mesafe kesinlikle bizleri birbirimizden uzaklaştırmadı, aksine daha yakınlaştırdı. Hiç düşünmeden "Keşke herkesin bizler gibi dostu, kardeşi olsa" diyebiliyoruz.

İLK GECE HİÇBİRİMİZ UYUMADIK

Neva Hatiboğlu Yalman
(UAA'87)

Bursalı olduğum için Üsküdar Amerikan'da ilk dört seneyi yatılı olarak okudum. Benden beş yaş büyük ablam da aynı okulda yatılı okuduğu için ben biraz daha şanslıydım.

İlk gün, tekli yataklardan oluşan hazırlık yatakhanelerine yerleşmemizi hiç unutamam. Ürkek ve şaşkın bakışlarla ve annelerimizin yardımıyla yataklarımız yapıldı, tahta dolapların içleri kaplandı ve yerleştirildi. Benim gibi abla veya abileri yatılı okuyanların anneleri bu konuda daha tecrübeliydi. Onlar daha önceden dolap içi organize etmeye yarayan fikirler geliştirmişlerdi, annemin de aralarında bulunduğu tecrübeliler bu fikirleri bilgece uyguladılar!

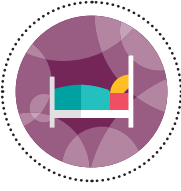
Bütün hazırlıklar tamamlandı, vakit geldi, anneler bizi orada bırakarak, gururlu ama ıslak gözleriyle bizden kaçarak ayrıldılar. O gün bizler, Türkiye'nin dört bir yanından gelmiş bir grup 11 yaşında kız çocuğu hayatımızı değiştiren bir döneme başladık. Akşam saat 10'da ışıklar kapandı, yatakhane derin bir sessizlik oldu, hiç birimiz uyuyamıyorduk. Kim başlatmış hatırlamıyorum ama o gece hepimiz sırayla isimlerimizi ve hangi şehirden geldiğimizi söyleyerek tanıştık.

Kimi gün çok eğlendik, kimi gün ailemizi, evimizi çok özledik hatta aramızdan okuldan kaçmaya çalışanlar bile oldu!

Sonrasında yatılı olmanın tüm güzelliklerini hep beraber deneyimledik, beraber ders çalışıyor, derslerde birbirimize yardım ediyorduk.

Tek bir cümle ile özetlersem; yatılı olmak, yatılı olarak Üsküdar Amerikan'da öğrenci olmak, çok sayıda ömürlük arkadaşına, kardeşe sahip olmaktır. Bir ayrıcalıktır!

KIVANÇ PEŞTELİ

Yatılılık 'ben'den 'biz'e geçti

ACI'da neden yatılılığa geri dönüldü? Öğrenciler ve veliler niçin genellikle yatılılığı tercih ediyorlar? Okulun 7-24 yaşanır hale gelmesi beraberinde neleri getiriyor? ACI'da yatılılardan sorumlu Müdür Yardımcısı Kivanç Peşteli anlatıyor...

ACI'da yatılılık ne zaman bitmişti, ne zaman yeniden başladı? Okulun yatılılık tarihini kısaca anlatır mısınız?

İzmir Amerikan Kız Koleji Yatılılık Bölümü, Bristol Hall binasında 1971 yılında son bulmuştur. Bu tarihten tam 38 yıl sonra yani 2009 yılında kız öğrencilerimiz için yatılılık bölümünün yeniden açılmasına karar verildi. Bu kararın alınmasındaki en önemli nedenlerden biri, İzmir dışından gelen öğrencilerimizin yaşamakta oldukları sorunlarda, biz Okul İdaresi'nin, Rehberlik Birimi'nin ve ailelerin çözümsüz kalmasıydı. Bu çözümsüz kalma ve en basitinden barınma konusunda bile pansiyonların öğrencilerimize yetmediğini görmek, yatılılık konusunun yeniden gündeme gelmesinin en önemli çıkış noktasıydı. Yatılılığın geçmişine ait çok fazla bilgi elimizde bulunmuyor. Ancak yatılı olarak kalan bazı mezunlarımızla yapmış olduğum konuşmalar arasında öğrendiklerim, o dönemin hayatlarının en unutulmaz hatıralarla dolu olduğu, disiplin anlayışının temelini, bu dönemde atıldığı ve zamanlarını etkili kullanmalarının öğrenildiği bir dönem olduğuydu.

"YATILILIKLA BİRLİKTE, OKUL KÜLTÜRÜMÜZDE ÖĞRENCİLERİN ÇEŞİTLİLİĞİ VE FARKLI BÖLGELERDEN GELMELERİNDEN KAYNAKLANAN MUAZZAM BİR ZENGİNLİK SÖZ KONUSU OLDU."

Uzun bir aradan sonra yatılılık yeniden başlarken neler hedeflendi? Eski dönem ile yeni arasında altyapı olarak ne gibi farklar var?

Öncelikle başarı odaklı olan öğrencilerimizin, kendilerini yalnız hissetmemeleri için mutlu ve huzurlu olacakları bir ortam yaratmak hedeflendi. Her geçen gün öğrencilerin ihtiyaçlarına göre yatılılık bölümümüz geliştii, değışti ve büyüdü. Bu tarihten iki yıl sonra da erkek yatılılık bölümünün açılmasına karar verildi.

Aslında bu kararlar çok kolay alınmadı,

çünkü yatılılığın fiziksel olarak açılmasının yeterli olmadığını bilincindeydik. Bu bölümlerde çalışacak idari kadronun seçiminden, öğrencilerin yaşamlarının dakika dakika planlanmasına kadar her konuda çok dikkatli olmalıydık. Toplantılar yapıldıktan, alt yapı oluşturulduktan sonra ise öğrencilerle yaşam başladı. Bu yaşam günbegün bize çok şey öğretti ve gelişmemizi sağladı. Özellikle yatılı öğrencilerimizi de karar mekanizmasının içerisinde tutarak yaşanabilir bir ortam sağladık.

Eski dönemdeki sistemle ilgili bilgi sahibi olmak için yatılı eğitim gören bazı mezunlarımızla iletişime geçtiğimi belirtmiştim. Bunlardan biri de çok sevgili çalışma arkadaşım, şimdilerde emekli olan Ülkü İskit'ti. Kendisinden eski ve yeni sistemin farklılıklarını öğrenme şansım oldu.

Yatılılıkla birlikte okul, 7/24 yaşanan bir hale geliyor. Bu durum okul kültürünü nasıl etkiliyor? Yatılılık başladıktan sonra ne gibi değişiklikler olduğunu düşünüyorsunuz? ACI'nın diğer yatılı okullardan farkı sizce nedir?

Bu durum, ilk başlarda hepimizin yadırgadığı bir durumdu, çünkü okul binası akşam olunca tamamen kimlik değiştirip yatılı öğrencilerin yaşam alanı oluyor. Bazen terliklerle gezinen öğrenciler karşınıza çıkıyor ve siz hâlâ o binada çalışıyor oluyorsunuz, ama zaman içerisinde herkes bu duruma

alıştı ve kendi alanlarımızı ihlal etmeden yaşamayı öğrendik.

ACI'nın diğer yatılı okullardan farkına gelince, öncelikle şunu söylemeliyim ki, 'Kız ve Erkek Yatılılık' bölümlerimizin idarecileri ve belletmenleri gençlerle çok dengeli ve sağlıklı iletişim kuruyorlar. Bunu sağlamak için Prof. Dr. Ayşen Baykara ile düzenli olarak eşgüdüm içindeyiz. Okul idaresinin Yatılılıktan Sorumlu Müdür Yardımcısı olarak her sabah 'Yatılılık' idareleri ile toplantılarımız oluyor. Bu toplantılarda bir önceki gün veya gece yaşananlar değerlendiriliyor, toplantılara Rehberlik Bölümümüz de katılıyor, öğrencilerin psikolojik durumları da değerlendiriliyor.

Bilimsel olarak baktığınızda yatılılığın öğrencinin akademik başarısının ötesinde kimlik ve kişilik olarak nasıl bir katkısı/etkisi oluyor? Dezavantajları varsa bunları aşmanın ve olumlu hale getirmenin yolları nelerdir?

Yatılılık yaşamına geçiş, karar alma aşamasıyla başlar, daha sonra ise yeni bir okula uyum süreci ile devam eder. Yalnızlık, aileden ayrılmak, yeni bir şehirde farklılıklara ayak uydurmak, toplu yaşam gibi birçok uyarının olduğu bir süreçtir. Yatılılık kararının kimler tarafından alındığı ve beklentilerinin ne olduğu çok önemlidir, çünkü bu süreç yatılılık yaşamlarının temelini oluşturuyor.

Ailelerin çocuklarını yatılı okula

gönderme nedenleri arasında; daha fazla ders çalışmaları, daha iyi bir disipline sahip olmaları, kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeleri gibi temel nedenler bulunuyor. Yatılılık hayatı, ebeveyn otoritesinden uzaklaşmak, özgürleşilen bir alan olduğu için gençlere çekici geliyor. Ayrıca bu dönem, kimlik bunalımının ve yeni bir kimlik bulma sürecinin başlangıcıdır.

Öğrenciler yatılılık hayatında "ben" durumundan "biz" durumuna geçmektedirler ve bu geçişte "biz" durumunun gereklerini yerine getirmek durumunda kalıyorlar. "Ben" durumundan "biz" durumuna geçişte ise, sınırlarını çevresindekilere açıkça söyleyebilmesi çok önemlidir.

Öğrencilerin yaşadığı duygu durumları bazen hüznü, bazen sancılı, bazen de eğlenceli olabiliyor.

Yatılılığın en büyük katkılarından birkaçı, arkadaşlar arasında güçlü bağların oluşması, dış yaşama uyumu ve hayata hazır oluşu sağlamasıdır.

Yatılılık, öğrencinin akademik başarısını nasıl etkiliyor? Neleri kazandırıyor?

Yatılılık programının akademik başarıyı olumlu etkilemesi için öğrencinin zamanını iyi kullanması, programlı olması ve disiplinli çalışması gerekiyor. Bu durumda en büyük şansları, kendileri gibi olan ve birlikte çalışıp fikir alabilecekleri birçok arkadaşlarının çevrelerinde olması.

ACI'nın yatılıları anlatıyor

Yatılı olmaktan memnunar mı? Bu kararı alırken zorlandılar mı? Yatılı olmak hayatlarını nasıl değiştirdi? Kendilerine nasıl bir katkılarının olduğunu düşünüyorlar? İzmir Amerikanlı öğrenciler, yatılılık dünyasını ve anılarını anlattılar...

EMPATİ KURMAYI ÖĞRENDİM

Altan Tutar

ACI'daki yaşantıma dört sene önce başladım. Üç sene yatılı okuduktan sonra yurttan ayrılma kararı aldım. Ancak geçen sene bu kararın ne kadar yanlış olduğunun farkına vardım. Çünkü ACI'da yatılı okumak kesinlikle farklı bir deneyimdi. Değişen kimliğiyle ACI erkek yurdu, öğrenci başarısına çok büyük katkı yaptı. Son senemi erkek yatılısında geçireceğim için heyecanlı ve gururluyum.

Öncelikle, okul bana, insanlarla empati kurmayı ve onların problemlerini nasıl çözmem gerektiğini öğretti. Geçirdiğim dört senede kendimi o kadar çok geliştirdim ki... Bu etki sadece akademik hayatımda olmadı. Hayatı başkalarıyla paylaşmanın önemini ACI'nın 'Erkek Yatılısı'nda kavradım.

Yatılı olmak bana, düzenli olmayı ve kendi başıma problemlerin üstesinden nasıl gelebileceğimi öğretti. Bu düzen, başarıyı getirmedi demek yalan olur. Yatılı olmam, benim bazı kulüplerdeki başarıyı bile sağladı. Model Birleşmiş Milletler ve bazı spor dallarındaki başarımların birçok etkeni, yatılıda değişen hayat görüşümdür.

HAYATIM ÇOK DEĞİŞTİ

Kutay Oçak

Farklı bir şehirden geliyorum. Bursa ve İzmir'de hiç akrabamız veya tanıdığımız olmadığı için yurttan kalmaya karar verdim. Ayrıca ben birkaç kez yurt dışına İngilizce kamlarına gitmişim; ailemden uzak olma durumunda tecrübeli olduğum için yurttan kalmak istedim ve açıkçası bu kararı

verirken hiç zorlanmadım.

Ailemden ve bütün arkadaşlarımdan uzak kalacağım için üzgündüm fakat yurt ortamı bir başka oluyor. Yaşadığın iyi kötü her şeyin arkadaşlarıyla oluyor. Yatılı okumaktan çok memnunum. Öncelikle okula çok yakınız ve bu da sabahları daha çok uyumak demek.

Yatılı okumak benim hayatımı birçok konuda değiştirdi. Öncelikle doğruyu söylemek gerekirse, yurda gelmeden önce çok çalışkan birisi değildim. Ama burada akşamları her gün en az bir saatlik zorunlu etüt var ve bu insanı çalışmaya teşvik ediyor. Etrafındaki herkes çalışırken senin çalışmaman insana bir garip geliyor. Paylaşmayı bildiğimi sanıyordum, fakat bilmiyordum. Burada hayatını hiç tanımadığın insanlarla geçirmek ayrı bir duygu. Kötü bir duygu değil, sıcak ve güzel bir duygu. Örnek vermek gerekirse, maçların olduğu gün, futbol veya basketbol olsun, buradaki maç ortamı bile ayrı. Sanki kardeşleriyle izliyormuşsun gibi.

Size sadece benim değil, bütün yurdun yaşadığı bir olayı anlatmak isterim. Herkesin aynı anda bu durumu yaşaması da bir garip, ama neyse... Geçen sene bir gece saat üç gibi bizim odadaki herkes acıktı. Baktık dolaba bir şey yok. Ne yapacağımızı şaşırdık. Uyumaya çalıştık, yok uyunmuyor. Odadan çıktık ve üç arkadaşla birlikte diğer odalara bakmaya gittik. Tam biz kapıyı açtık, başka arkadaşlarımız bizim odaya geldiler yemek istemeye. Onlara dedik ki 'Biz de aramaya çıktık' ve sonra birlikte aramaya başladık. Diğer odaya gittik. Hepsini yataktaki oturmuş 'Ne yesek?' diye konuşuyorlar. Sonra onlar da

"GEÇİRDİĞİM DÖRT SENDE KENDİMİ O KADAR ÇOK GELİŞTİRDİM Kİ... HAYATI BAŞKALARIYLA PAYLAŞMANIN ÖNEMİNİ ACI'IN 'ERKEK YATILISI'NDA KAVRADIM."

**YATILI OLMAK BANA BİRÇOK ŞEY ÖĞRETTİ.
HAYATI DAHA PLANLI PROGRAMLI
YAŞAMAK VE KENDİ İŞLERİMİ KENDİMİN
HALLETMESİ GEREKTİĞİ BİLİNCİNE
VARMAK BUNLARDAN EN ÖNEMLİLERİ.**

geldi bizim yanımıza ve bizim katta hiç yemek bulamadık. Diğer büyüklerin katlarına gidelim dedik, her odayı gezdik ve büyüklerde de bulamadık. Biz bütün yurt toplanıp müdürlerimizin odasına gittik, 'Açız' diye; fakat ne yazık ki saat gecenin 4'ü oldu ve yiyecek bir şey de bulamadık. Hey gidi günler hey!..

**PLANLI PROGRAMLI
OLMAYI ÖĞRENDİM**

Nil Çakırcı

Akhisar'da yani benim yaşadığım yerde okumak istediğim bir okul yoktu. Ya İstanbul'da ya da İzmir'de bir liseye gitmek istiyordum. Sonrasında İzmir Amerikan Koleji'ni kazanınca yatılı okuyacağım belli oldu. Ablam da lisede ve üniversitede yatılı okumuştum. Hayatı öğrenmem konusunda bir başlangıç olmasını istediği için yatılı lisede okumam konusunda beni teşvik eden kişi ablamdır. Kız yurdunu gördüğümde içim çok ısınmıştı. Yurdu çok beğenmişim. Aslında benim için çok zor bir karar değildi, ama yine de evden ayrılacak olmanın verdiği bir burukluk vardı içimde. Tabi sonradan yıllar geçtikçe artık burasını da tıpkı kendi evim gibi hissetmeye başladım.

Yatılı olmak bana birçok şey öğretti. Hayatı daha planlı programlı yaşamak ve kendi işlerimi kendimin halletmesi gerektiği bilincine varmak bunlardan en önemlileri. Toplu yaşamının zorlukları fazla olsa da bana kazandırdığı onca şeye değer diye düşünüyorum.

Yurt yaşantısının bana pek çok katkısı oldu. Mesela sorumluluk bilincim gelişti. Daha planlı programlı bir insan olmamı ve daha kısa sürede olgunlaşmamı sağladı. Burada her zaman birbirimize çok destek oluyoruz. Her sıkıntımızı, güzel anılarımızı paylaşıyoruz. Bunların dışında ödevlerimizi yaparken de birbirimize anlamadığımız noktalarda yardımcı oluyoruz. Gerekirse koca bir konuyu bile birbirimize anlattığımız oluyor. Bunların hepsi çok hoş şeyler. En önemlisi de mükemmel arkadaşlar biriktirebilmek. İyi insanlarla beraberken her şey

çok daha kolay ve eğlenceli oluyor. Ayrıca belletmenlerimiz ve Buse Hanım derslerimizde de yardımcı oluyorlar. Neredeyse her gün çalışmalar yapıyoruz. Derslerimizde başarılı olmamda onların desteği çok fazla. Tabi ki Kezban Hanım ve Buse Hanım idareciliğinde gelen huzurlu ortam da çok etkili.

Bu yıl yurtta geçireceğim dördüncü senem olacak. Devirdiğimiz üç yıl içinde eminim ki onlarca güzel anım olmuştur. Ancak benim hiç unutamadığım anım, hazırlık senemizde arkadaşlarımızın benim için hazırladıkları sürpriz doğum günü partisiydi. Çok eğlenmişim, beni çok mutlu etmişlerdi. Ufak da olsa gözümünden mutluluk gözyaşları süzülüyordu.

**BURADA İKİNCİ BİR
AİLEM VAR**

Yaren Kesgi

Yatılı okuma kararını vermek aslında benim için çok zordu ve yapamayacağımı düşünüyordum. Böyle bir hayatı sürdüremeyeceğimi ve İzmir'e okumaya gidersem evde kalmak istediğimi annemlere söylemişim. Fakat buraya gelince tüm fikirlerim değişti. Yatılılık kısmını beğenmişim ama hala kafamda bir sürü soru işaretleri vardı. En zoru ise aileden ayrılmaktı, ama burada da ikinci bir ailem olduğu için çok mutluyum.

Yatılı okumaktan mutluyum ve memnunum ama bu demek değil ki ev hayatını özlemiyorum. Hatta en çok özlediğim şey ev hayatının rahatlığı...

Yatılı olmak benim hayatımı baştan yaratmam gibi bir şey oldu aslında; çünkü evdeyken odamı annem toplar, kıyafetlerimi annem yıkardı. Buraya gelince tüm sorumluluklar benim üstüme bindi. İlk haftalarda çok zorlanmışım. Her şey çok geliyordu; hem aileden ayrılmak, hem tüm bu sorumluluklar beni yoruyordu ve çok zorluyordu.

Yatılının en büyük zorluğu aileden ayrılmaktı bence. Daha önce ailemden uzun süreli ayrılmıştım fakat bu daha uzun süreli olduğu için bana çok zor

geldi. Yurda gelmek, ailemden daha kolay ayrılmamı sağladı ve kendimi daha özgüvenli hissetmeme katkı sağladı. Bir diğer katkısı ise sorumlulukları üstlenmeyi öğrenmekti.

Unutamadığım bir an ise; bir gün bir arkadaşımız yurttta çamaşır yıkamak için elindeki kırmızı tişörtü renklilerle mi beyazlarla mı yıkayacağını sormak için 'Bu renkli mi?' demesi idi... Biz buna çok gülmüştük.

AYAKTA DURMAYI ÖĞRENİYORSUNUZ

Sıla Deniz Gülhan

Yatılı okumak ilkokuldan beri hayalimdi. Çocukluğumdan beri kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğim bir lise hayatı istedim. Bu nedenle bu kararı vermek benim

için hiç zor olmadı. Aslında yatılı okuma kararını sınava hazırlık sürecinden çok daha önce vermiştim. Bu süreçte aldığım en doğru karar ise ACI'lı seçmekti. Kendimi buna çok daha önceden hazırlamış olmama rağmen yurt kaydım yapılırca çok heyecanlandım. Neler olacağını, kimlerle tanışacağımı düşünmekten alamadım kendimi.

Yurt hayatı insana çok şey katıyor. Her şeyden önce kendi ayaklarınız üzerinde durmayı öğreniyorsunuz. Her şeyi kendi başıma yapmaya o kadar çok alıştım ki, artık aileme ihtiyaç duymadan birçok şey yapabiliyorum. Ayrıca kazandığım arkadaşlıklar her şeyden daha değerli. Memnun olmanın yanı sıra arkadaşlarıma karşı hissettiğim sevgi ve bağlılık yurt hayatının en güzel özelliği.

Yatılılık sayesinde, kendi başıma hareket edebilmeyi öğrendim. Aileme ihtiyaç duymadan kendi problemlerimi kendi başıma çözmeye başladım. Arkadaşlıkların önemini anladım. Aynı yerde yaşamak bizi kardeş gibi yaptı. Birbirimizden ayrı kaldığımız kısa tatillerde bile birbirimizi çok özler olduk.

Benim yaşamımı çok değiştirdi diyebilirim. Belli konularda bağımsız olmak çok yararlı bir şey ve ben bu deneyimi çok erken bir yaşta yaşamaya başladığım için gelecekte çoğu insandan daha rahat olacağıma inanıyorum.

Belli bir anı değil, ama yurttaki genel ortamdan bahsetmek istiyorum. Biz dışarı çıkarken arkamızdan, "Üzerine bir şey al", "Geç kalmayın sakın", "Kendinize dikkat edin" diye bize yardım

eden, en sessiz anlarda bile, çok saçma da olsa her şeye gülebilmeyi başaran, sabah kalktıkları anda ilk işleri kavgaya etmek olan (nedense bu kavgalar Türkçe değil İngilizce olurdu) ve daha birçok kendine has özelliği olan kalabalık bir grubun oluşturduğu bir ortam bu. Tabii ki her sene sayımız azaldı, ama anılarımız bizi yurda en çok bağlayan şeyler. Ne zaman ailemi özlesem bu yurttta yaşadığım tüm o güzel anılar aklıma geliyor ve ne olursa olsun burada edindiğim çevreden asla kopamayacağımı hatırlıyorum. Koridorlardaki baval yarışmalarından tutun da, kaykay kaymayı öğrenme çalışmalarımıza, zıplayan toplarla gürültü yapıp büyük sınıfları kızdırmamıza kadar her şeyiyle çok kıymetli bir yaşam yurt yaşamı.

ACI'lı eski yatılılardan anekdotlar...

25 Mart 1971,
yurttta bir doğum
günü partisi.

GÜZEL EĞLENCİLİ GÜNLERDİ

Bahar Karaoğlu (ACI'73)

Ben ancak bir yıl yatılı oldum. Daha önce Edebiyat Öğretmeni Çamay Hanım'ın evinde pansiyoner olarak kalıyordum. Sabah kahvaltılarında fırınlanmış kadayıf ve soğuk süt benim için oldukça yeni ve lezzetli bir tattı. Akşam geç vakitler açığımızda mutfaktan bir şeyler aşırarak da en büyük heyecanımızdı. Ben yatılı olmaktan hiçbir zaman şikayetçi olmadım. Üç erkek kardeşin içinde tek kız olduğumdan, kız kardeş yakınlığını hep arkadaşlarımda buldum. Hala onlar benim en yakınlarımdır. Size bir anımı anlatayım: Bir gün, Tuna arkadaşımız en alt katta bulunan banyoda çamaşır yıkarken pencere önünde bir karaltı görünce "sapık var" diye bağırdı. Herkeste bir panik, oraya buraya koşuyoruz. Ortalık sakinleşince bir de baktık, bizim yurt sorumlusu Yedigörmüş Hanım ortalıklarda yok. Sonradan anladık ki, kendisini odasına kilitlemiş. Hala aklıma geldikçe gülerim.

**'LEYLİ' HAYATI
ÇOK RENKLIYDI****Ayşe Ömür Balcı Seyhan
(ACI'67)**

1947 İzmir doğumluyum. Ben 7 yaşında iken doktor olan babam Fevzi Balcı mesleğine Bergama'da devam etme kararı aldığı için Bergama'ya taşındık. Sınavlarda İzmir Amerikan Kız Koleji'ni kazanınca yatılı okumak için başvurdum. O zamanlar yatılı kontenjanı sınırlıydı, ben de yatılı kalabilmek için üç sene bekledim ve bu süre zarfında babaannem ile yaşadım. 1963 yılında Orta 3'te iken kontenjan açıldı ve yatılı oldum. İzmir Amerikan Kız Koleji'nde o yıllarda yatılı hayatı ya da bizim deyimimizle 'leyli' hayatı çok renkliydi. Konforumuz yerindeydi; yemekler güzeldi, leyli binada kalan öğretmenlerimizle ilişkimiz iyi idi ve okulumuzun kampüsü çok güzeldi. Birçok ilginç anım oldu, şimdi hemen aklıma gelen haftasonu dışarı çıkmadan önce yaptığımız hazırlıklar... Belki de en çok zamanımızı alan saçlarımızı yapmaktı. Bazılarımız sıcak ütü ile saçlarını fönlemeye çalışırken, bazıları da boş tuvalet rulolarını bigudi olarak kullanıp saçlarını sarıyordu. Yatılı okumak küçük yaşlarda hayatımı programlamayı, paylaşmayı, öğretmenlerle, özellikle yabancı olanlarla daha iyi arkadaşlıklar kurmayı kazandırdı bana.

**MASUM MUTFAK
'HIRSIZLIĞI'****Jülide Tamer Omay
(ACI'67)**

Annem babam ACI sınavlarına girmemi istiyorlardı. Manisalı olduğumuz için sınavı kazandığım takdirde kalacağım yer konusunu araştırmışlar. ACI'da da yatakhaneler 50

kişiyle sınırlı olduğu için önceden sıraya girilmesi gerektiğini öğrenmişler ve benim kaydımı ilkokul üçüncü sınıftayken yaptırmışlar.

ACI'ya 1959-1960 ders yılında başladım. Yatılı sıram henüz gelmemişti. Hazırlık sınıfında bir ailenin yanında pansiyoner oldum. Biz o yıl üç arkadaş aynı odada kaldık. Arkadaşlarım Ülkü Baysal İskit ve Nurhayat Öründü idi. Çok iyi anlaştık. Ertesi yıl, Orta 1'de yatılı olabildim.

ACI'da yatılı olmak harikaydı. Biz, elli kişi, sevgi ve saygı içinde kocaman bir aileydik. Yatakhanelerimiz en fazla on kişilikti. Bizim sınıftan sekiz arkadaşlık. Ayşe Balcı Seyhan, Ayşe Ergon Mirata, Görün Arun, Meltem Sencer, Nurhayat Öründü, Ümit Akkın Akseki, Ülkü Baysal İskit ve ben. Bristol binasında kalıyorduk. Yatakhaneler dışında sıcak bir oturma odası, altışar kişilik masaları olan yemek salonu, mutfak, banyolar ve yatılı annemiz Mrs. Washburn'un odası ve ofisi vardı.

Hafta sonları bizi toplu olarak sinema, tiyatro ve konserlere götürürlerdi. Cumartesi günleri programlar yapılır, telaş ve heyecanla dışarı çıkılırdı. Okulda kalanlar bol bol spor yaparlardı.

**Jülide Tamer
Omay**

Her zaman, kıyafetimiz, saçımız düzenli ve uyumlu olsun isterdik. Eşyalarımızı kısıtlı olan dolap ve kitap raflarında tutardık. Sabahları yataklarımızı düzeltir, etrafta hiçbir eşyayı bırakmadan yataktan çıkardık.

Akşamüzeri, akşam ve sabah etüt saatlerimiz vardı. Okuldan sonra yataktan toplandı, sevinçlerimizi, sıkıntılarımızı paylaşırdık.

Yatılılık öncelikle sorumlu olmayı öğretti. Kendi ayaklarımızın üzerinde, her şartta dimdik durmalıydık.

- Kararlarımızı kendimiz vermeyi,
- Eşyalarımıza sahip çıkmayı,
- Temiz, tertipli olmayı,
- Ailelerimizin verdiği kısıtlı parayla tutumlu olmayı,
- Toplu olarak yaşamayı,
- Herkese ve kurallara saygılı olmayı,
- Her yerde, her zaman gecikmeden, tam zamanında hazır olmayı,
- Hep çalışıp, kendimize ve ülkemize yararlı olmamız gerektiğini öğrendik. "Enter to learn, depart to serve" kafamıza adeta kazındı, hiç unutmamak. Her şeyden önce kendimize güvenmeyi öğrendik.

Çok güzel yatılılık anılarım var. Bir tanesi mutfak hırsızlığımız. Yemeklerimiz

daima çok güzel ve yeterliydi. Buna rağmen bazı geceler gizlice mutfağa girer, o gün ne kalmışsa aşırır, yataktan paylaşırdık. Çocukluk işte! Mrs. Washburn ertesi gün bizi sorguya çekti. Ama okul hiçbir zaman bu masum hırsızlığa karşı önlem almadı.

**ÇEKİŞME YOKTU
DAYANIŞMA VARDI****Ümit Akkın Akseki
(ACI'67)**

Yatılı binamız Bristol Hall, üç hatta dört katlı şu anda da kullanılan çok sempatik tarihi bir binaydı. Biz küçük sınıflar üçüncü katta içinde ranza ve iki - üç tek karyola olan dört odadan birinde sınıflara göre kalırdık. Zemin kat senior'lara aitti. Oturma odamız yemekhanenin yanında orta katta idi. Yatakhane yaşamı bambaşkaydı. Mezun oluncaya dek arkadaşlar arasında ne bir kavga ne bir çekişme ile karşılaşmadık. Evlerimizden gelen kurabiye vs. hemen paylaşıldı. Mrs. Washburn (rahmetle anıyorum) Wash Mama bir gözünden rahatsızdı. Tek gözü ile herhangi bir yaramazlıkta bizi dize getirirdi. Her Cuma akşamı sinema veya tiyatroya gidilirdi. Neler anlatılır daha bilemiyorum ki, mesela banyo yapmak, tuvalet kağıdı almak, yıkanmış çamaşırların arasından kendimize ait olanları nasılsa seçip ütölemek için sıraya girmek... Daha neler var ki yazılara dökülse roman olur. Birçok alışkanlıkların kazanıldığı yedi yatılılık benim için. Ailenizden öğrendikleriniz pekiştirmek ve daha çok Ege Bölgesi'nin çeşitli şehir ve kazalarının gelenek-göreneklerini öğrenmek yeri yatılılık. Buradan yıllarımızı beraber geçirdiğimiz tüm yatılılara sevgi ve selamlar. Tüm öğretmenlerimi de saygı ile anıyorum.

**YILDIZLARIN ALTINDA UYURDUK
Ülkü İskit (ACI'67)**

1961-1967 yılları arasında yatılı okudum. Çünkü ailem Manisa'da yaşıyordu. İlk iki sene pansiyonda kaldım. Bu arada, kısa sürede, benim gibi İzmir'den dışardan gelen yaşlılarla kaynaştım. Epeyi yakın arkadaşım oldu. Bu

dostluklar hala sürüyor.

Yatılı okumaktan elde ettiğim kazandıklarım saymakla bitmez...ilk aklıma gelenler: Programlı yaşamak, paylaşmak, yatakhane arkadaşlarının farklı gereksinimlerine saygı göstermek, her türlü ortamda uyumak, çalışmak, okumak vb... Çok sayıda unutamadığım anı var. İlk aklıma gelen, senede bir gece yataklarımızı amfiye taşıyıp yıldızların altında uyurduk.

ACI'nın yıllar sonra ilk yatılı mezunları

Bir dönem yatılılığa ara veren İzmir Amerikan Koleji, 2014'te yıllar sonra ilk yatılı okuyan mezunlarını verdi. Bu ilk dönemden birkaç mezunu sizin için bulup, duygularını ve yaşadıklarını sorduk.

YENİ YATILILIK KURALLARI BİZDE DENENDİ, İYİ DE OLDU...

Ayşen Kocakabak (ACI'14)

Şu an Yeditepe Üniversitesi'nde Eczacılık okuyorum. İzmir Amerikan Koleji'ni seçmemde okulun yatılı bölümünün olması en büyük etkeni. Benim liseye geçeceğim dönem yatılı bölümünün açılması bu anlamda kendimi şanslı hissetmemi sağladı.

Kendimi ne kadar yatılı olarak tanımlasam da, gerçek kelimenin göçebe olduğuna inanıyorum. Kış aylarını Taner Binası'nın 3. katında 01 no'lu odada, yaz aylarını ise evimde ailemle geçirirdim. Şimdi ise üniversiteme yakın bir yerde İstanbul'da yaşamaktayım. Orta Asya'ya dayanan göçebelik genlerimin hakkını verdiğimi düşünüyorum. Durmadan yer değiştirmem ve yeni ortamlara girmem beni kolay adapte olur bir insana dönüştürdü. Minimum düzeyde eşya ile kolayca yaşayabiliyorum ve çok hızlı bir şekilde bavul hazırlayıp, kısa ve uzun süreli yolculuklara çıkabiliyorum.

Geçmişe dönüp baktığımda; kendini büyük gören benim, aslında ne kadar küçük olduğunu yeni algılıyorum. İlk yatılı okuyanlar biz olduğumuz için verilen kararlar ilk bize uygulanıyor ve sağlıklı bir sonuç alınırsa, bu karar, kurala

dönüşüyordu. Ben bu olayı avantaj olarak görüyorum; çünkü bu kuralları oluştururken bizi baz aldıkları için bizim düşüncelerimiz, yatılı yönetimi için çok önemli oluyordu. Benim açımdan yatılı olmanın en kötü yanı ise sürekli belirli saatlere uyma zorunluluğuydu. Geceleri 23.00'da bütün ışıkların sönmesi, sabahları da 7.30 gibi sürveyanların bizi uyandırmaya gelmesi beni hep çileden çıkarmıştı. Ama, sonuç olarak toplu yaşanan bir yerde başkasının özgürlüğünü kısıtlamamak adına belli kurallar gerekliydi. Bu yüzden bu kurallara zamanla alıştım.

Sabah 7.30'da uyandırılmamızın ardından, kahvaltı saatini kaçırmamak için hızlıca hareket ederdim. Ardından okul başlardı. Akşam yemeği ve etüt saatinden sonra isteyen arkadaşlarımla Shepard Binası'na voleybol veya badminton oynamaya giderdik. Bazı geceler Taner Binası'nın denize bakan terasına, güvenlik açısından bir sürveyan eşliğinde çıkıp manzaranın tadını çıkarırdık. Yazabileceğim binlerce anım var, ama gece 11'den sonra ışıklar söndürülüp odalarımıza girdiğimizde oda arkadaşlarımla yaptığım muhabbetleri ve hayalleri hiç unutmayacağım. Şu an ailem sadece annem, babam ve kardeşimden oluşmuyor; oda arkadaşlarımla paylaştığım onlarca anıdan sonra onlar da ailemin bir parçası oldular.

KAMPÜSÜMÜZ O KADAR GÜZELDİ Kİ...

Melodi Var Öngel (ACI'14)

2014 mezunuyum ve şu an Amerika'da Bennington College'da ikinci sınıf öğrencisiyim. ACI'da ilk yıl, etkinlikler bakımından en zengin yıldır. Özellikle bazı okul öğretmenleri sıklıkla yurdu ziyaret edip etkinliklere katılırdı. Yurdun yeni olması, ilk sene, bir bakıma bizim avantajımız oldu. Çünkü yöneticiler yeniliklere açık, değişik etkinlikler yapmaya heyecanlı ve istekliydiler. Fakat ilk olmanın zorluğu, alışık olduğumuz kuralların diğer yıllarda ciddi bir biçimde değiştiğini görmek oldu. Bazı öğretmenler ve yöneticilerle gerçekten yurt sayesinde bambaşka bir ilişkimiz oldu. Özellikle ilk yıl hem sürveyanımız hem de matematik öğretmenimiz olan Mualla Hanım ile çok güzel şeyler paylaştık, paylaşmaya

da devam ediyoruz. Bir de Sibel Hanımımız vardı, özellikle ilk yıllarda okulda neler yaşadıysak ailemize anlatır gibi ona anlatır, beraber gülüşür dertleşirdik.

Kampüs hayatı ve yurt akşamları deyince aklıma gelen ilk şey spor salonuna topluca gidişimiz oluyor. Kesinlikle yurttan kalmanın en eğlenceli yanlarından biriydi arkadaşlarla spora gitmek. Bazen amfide mangal partileri veya yemekhanede özel yemekler verilirdi. Kampüsümüz o kadar güzeldi ki her zaman kampüsün yurttan kalanlar için daha verimli kullanılabileceğini düşünmüştüm. Yurdun en zevkli diğer yanlarından biri de, gece yatmadan önce oda arkadaşlarımızla yaptığımız bitmek bilmeyen sohbetler veya gece yarısı yaptığımız danslardı. Tatillerde genellikle yurttan çok az kişi kalıyordu. Kısa tatillerde genellikle ya ailem İzmir'e gelirdi ya da ben yurttan kalırdım. Yurttan kaldığım zamanlar yakınimdaki kişilerle eğlenceli şeyler bulup normal zamanda yurt kalabalıkken yapamayacağımız şeyleri yapardık.

Yatılılık bana çok güzel bir arkadaş grubu kazandırdı. Özellikle oda arkadaşlarımla beş yıl içinde unutamayacağım birçok anı paylaştık ve kardeş gibi yakın olduk. Yurt

hayatını en zevkli ve değerli kılan da bu arkadaşlık ve paylaştığımız şeylerdi. Bence yatılılık; oda arkadaşlarıyla, yöneticilerle, kurallarla değişen bir deneyim. Bu yüzden yeni gelecek öğrencilere yatılılık hakkında sadece kendi deneyimlerimden yola çıkarak bir şeyler söyleyebilirim. Bence yatılılığa alışmak, hem şansa, yani etrafındaki arkadaşlara ve yöneticilere bağlı hem de yatılı olmaya ne kadar hazır olduğunuza...

KAMPÜSÜN TADINI ÇIKARDIK

Yasemin Güldal (ACI'14)

Özyeğin Üniversitesi İşletme 2. sınıfı okuyorum. Henüz 14 yaşımızdayken ailelerimizden ayrılıp, bilmediğimiz bir şehirde bambaşka bir okulda okumak, bizleri günbegün değiştiren bir serüvene dönüştü. İlk günlerde ailelerimizden zar zor ayrılan bizler, mezuniyetimizde güllüçükler saçarak, ayakları yere sağlam basan bireyler olarak gururluyduk. Gözümüzü korkutan beş koca yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Daha çabuk olgunlaşmış, kendi işimizi kendimiz görür olmuş, seyahat etmek bir yaşam biçimi haline gelmişti. Bunların ötesinde yurdun bizlere kattığı en güzel şey, 'aileden' diyebileceğimiz kadar yakın arkadaşlıklar kazandırmasıydı. Gerçek anlamda gece gündüz birlikteydik. Gündüzlü arkadaşlarımızı yolcu bizler ise hancıydık.

Sabah beraber kahvaltı yapar, okul saatlerinde ayrı olsak da akşam yemeğinde tekrar birleşir, ardından sınıflarda etüt yapar, sonra birlikte spora giderdik. Kampüsün tadını çıkarmak için yavaş yavaş yürüyerek okula döner, bazen televizyon ya da film izler, bazen de oda arkadaşlarımızla komik komik dans ederdik. Şimdi dönüp baktığımda, çok güzel insanlar kazandığımı, anılar biriktirdiğimi, büyüdüğümü görüyorum. Okulumu özlüyorum, şimdi okuyan arkadaşlarıma tadını çıkarmalarını öneriyorum ve aramıza yeni katılacak tüm arkadaşlarımıza 'harika bir maceraya hazır olun' diyorum.

ACI ERKEK YURDU İLK YATILI MEZUNLARDAN

O GÜNLERİN TADINI ÇIKARTIN

Metin Boztoprak (ACI'15)

Merhaba, ben 2015 dönem mezunuyum ve ACI erkek yurdunun ilk mahsullerindenim. Zaten var olan kız yurdundan sonra erkek yurdunun da açılmasıyla Lise 1'de yurda geçmeye karar verdim. Yurttan kalan herkesin ilk senesi olduğu için adaptasyon sürecinde bir zorluk yaşamadık. İlerleyen yıllarda da yurdumuza yeni gelen arkadaşlarla olabildiğince güzel zaman geçirdik ve onlara lise hayatlarının ilk günlerinde yardım ettik. Zaten yurdun en güzel yanı da bize sağladığı bu arkadaşlık ortamıydı. Sanırım yurda dair en çok özlediğim şey ise akşamları saat 9'da okula geçiş birlikte spor yapmaktır. Müdürler veya belletmenlerle de bir problem yaşamadık. Hatta belletmenlere derslerimiz de dahil olmak üzere birçok konuda danıştık. Birlikte sosyal aktiviteler organize ederek tüm yurt olarak keyifli zaman geçirdik. Okulda ise öğretmenlerimiz zaman zaman bize tolerans gösteriyordu. Yurttan yaşadığım güzel anı ise; giriş katında topluca maç izlememiz ve ardından Galatasaray'ın şampiyonluğunu kutlamamızdı. Belki o an yanımda o insanlar olmasa bu şampiyonluktan bu kadar zevk almayacaktım. Yurda yeni katılanlara diyecek tek bir şeyim var; o günlerin tadını çıkarın.

NAİL BARAN

Yerine göre 'abi' yerine göre 'baba'yız

TAC Yatılı Koordinatörü ve Sosyal Bilimler Bölümü Başkanı Nail Baran, yatılılık hayatının inceliklerini anlatıyor.

TAC'nin yatılılık tarihinden bahsedebilir misiniz? Ne zaman bitmişti, ne zaman tekrar başladı?

Tarsus Amerikan Koleji kurulduğu ilk günden bu yana Türkiye'de yatılılığın öncü okullarından biri olmuştur. 1986 yılında içerisinde bulunduğu ekonomik zorluklar nedeniyle yatılılığa ara veren okulumuz, 2002 yılında 22 erkek öğrenci ile yatılılığa yeniden başladı. Tarsus Amerikan Koleji'nde 2008 yılında ek bir yatakhane oluşturulması ile birlikte, ilk defa kız öğrencilere de yatılılık olanağı sunuldu ve 2013-2014 eğitim-öğretim yılında yeni yapılan 144 öğrenci kapasiteli modern bir yatakhaneye kavuştu.

Yatılılık yeniden başlarken neler hedeflendi? Eski ile yeni arasında altyapı olarak ne gibi farklar var?

Okulumuz 'Türkiye için Liderler, Dünya için Liderlik' anlayışı ile öğrenciler ve liderler yetiştiriyor. Ülkemizin her köşesinden gelen yatılı öğrenciler, Türk ve yabancı öğretmen ve idarecilerle birlikte çok geniş bir kültürel mozaik oluştururlar. Farklı kültürlerden gelen öğrencilerin, birer kardeş gibi birlikte öğrenip birlikte büyümesi, onların tüm farklı kültür-

leri tanıyarak birbirlerine saygı duymalarını öğreten bir zenginliktir. Yatılılığa ara verilen dönemde, okulumuzun bir bölge okulu haline gelmesi nedeniyle, camiamız en kısa zamanda yeniden yatılılığın tesis edilmesi için çok çalıştı. Mezunlarımız ve yöneticilerimiz yatılılık

hedefine adeta kilitlendi ve sonuçta 2002 yılında yeniden hayata geçirildi. Yatılılığın yeniden başlamasının ardından günümüzde, Tarsus Amerikan Koleji yeniden farklı yörelerden gelen öğrencilerin okul hayatına getirdiği kültürel zenginliğe kavuşmuştur. 2013-2014 eğitim öğretim yılında geçilen yeni yatakhanelerimiz üç kişilik odalara, her odada üç öğrencinin kullanımı için mini bir buzdolabına, her katta öğrencilerin kullanımı için hazırlanmış mutfaklara, modern ve sayıca yeterli tuvalet ve banyolara, ısıtma ve soğutma sistemlerinin en gelişmiş olanına ve daha bir çok imkana sahip olması ile birlikte Türkiye'nin en modern yatakhanelerinden biri olma özelliğine kavuştu.

Yatılılık, okul kültürünü nasıl etkiliyor? Yatılılık başladıktan sonra ne gibi değişiklikler olduğunu düşünüyorsunuz? TAC'nin farkı sizce nedir?

zen uyum konularında güçlük çekmesi, daha önce yaşadığı şehrin imkanlarını geldiği yatılı okulun şehrinde araması gibi sıralayabiliriz. Bunlara alışmanın ve zaman içerisinde bu sorunları aşmanın yolunun ise alanında eğitilmiş ve içten bir yatılı kadrosunun varlığı, yatılıdan sorumlu rehber öğretmenler, güçlü bir okul camiası, öğrencilerin her türlü ihtiyacının düşünüldüğü modern bir yatakhane olduğunu düşünüyorum.

Yönetici olarak, yatılılarla gündüz ve gece sürekli okulda olmak nasıl bir hayat?

Mesleğe başladığım ilk yıllarda okulda 5 gün 24 saat kalıyordum. Bir işi severek ve benimseyerek yaparsanız, o iş sizin göreviniz olur ve sıkılma ya da zorlanma gibi bir hissiyatınız kalmaz. İşimi benimsediğim ve öğrencileri gerek kardeşim, gerekse de çocuğum gibi gördüğüm için orası benim işyerim değil, evim olmuştu ve inanın evime gittiğim o hafta asıl evimi yadırgar olmuştum. Sevmek ve sevildiğini bilmek, işinde düne göre başarı göstermek ve kendine kendini rakip görmek, başarının da artmasını sağlıyor. Bazı zamanlar özellikle öğrencilerimizin ödevlerinin ya da yazılılarının olmadığı dönemlerde zorlandığım da oldu tabii. Özellikle öğrencilerin böyle zamanlarda uyumalarını sağlamak, aynı şekilde sabahları uyanmalarını sağlamak oldukça güç olabiliyor.

Yatılılarla yaşadığınız ve unutamadığınız bir anınız var mı?

Yaklaşık altı yıl önce yatılıdaki görevime başladığımda o zamanlar abi gibi algılanırken günümüzde baba olarak algılandığım da oluyor. Yatakhane'deki öğrencilerimle şu anımı unutamadım dersem diğerlerine saygısızlık olur diye düşünüyorum. Ben ilk günümünden günümü kadar tüm anlarımı aklımda tutuyor, onlarla seviniyor ve onlarla mutlu oluyorum. Belirli bir süre sonra dikkat ettim ki; onlar beni, eşimle sevgili olma dönemlerimden, düğünümüzde oynamaya ve kızım dünyaya geldiğin-

de, o anda derslerini bırakıp yanıma hastaneye gelecek kadar benimsemiş ve ailesi olarak görmüşlerdi. Kızım olduğunda 'işte bir kardeşimiz daha oldu' diyerek karşılamışlardı beni yatakhane'de. Ve belki de hayatımda beni en mutlu eden ve yukarıda anlatılanların da bir özeti olacak, şu anda mezun olmuş yatılı bir öğrencimin mektubunu sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Sevgilim Hocacığım,

Neredeyse dört yıldır sizi tanıyorum. Sizi en çok gören öğrencilerinizin içinde de yer alacağımı düşünüyorum. Ne kadar sorularımı sizi boğsam da sizin yanımda olmaktan mutluluk duyuyorum. Aslında anlatmak istediğim konuya gelirsek, sizin ruh halinizi yansıtan neredeyse her türlü hareketinizi biliyorum. Yatakhane başarısının yükseldiğindeki gurur ifadenizi, biz hastalandığımızdaki endişe ifadenizi, üzülmenizi ya da mutlu olmanızı ve daha birçok ifadenize tanık oldum. Fakat beni en çok şaşırtan küçük Asel'in yanında takındığınız ifadeydi. Sanırım beklediğim ifadeyi bulamadığım için bu kadar garipsedim. Heyecanlı olmanızı zaten bekliyordum. Fakat bunun yanında babasal içgüdümsüzü de görmeyi de beklemiştim. O an anladım ki ben bu ifadeyi her gün görüyorum. Ailemizden ayrı olduğumuzdan mı, yoksa burada bir aile olduğumuzdan mı kaynaklandığını bilemediğim kızınıza olan yaklaşımınızın aynısını bize de gösterdiğiniz için başta kendi adıma ve bütün yatakhane adına teşekkür ederim. 11 Kasım yalnızca sizin için değil aynı zamanda da bizim için paha biçilmez bir gün oldu. Beni evde bekleyen sarışın mavi gözlü bir kardeşim var, şimdi ise evden okula dönmemi bekleyen sarışın mavi gözlü bir kardeşim oldu. Asel bebek çok şanslıdır ki, ona milli değerlerini dosdoğru aşılayabilecek bir anne ve babası var. Hastanede ziyaretinize geldiğimiz zaman Asel bebeğin 10 Kasım'da doğmaması için günün değiştirildiğini söylemişsiniz. Yaş günü Asel'inize ilk hediyeiniz oldu, diğer doğum günlerinde de bunun kadar güzel hediyeler alır inşallah. Bize yeterince hem babalık hem abilik yaptınız. Biz de kardeşimize ablalık abilik yapacağız merak etmeyin Hocacığım, bu zor ama güzel zamanlarımızda hep yanınızda olacağız, tıpkı sizin bizim yanımda olduğunuz gibi..."

*Ezgi Gül Adamır
12.11.2013*

Öğrencilerin getirdiği farklı kültürlere ek olarak TAC'nin kendine özgü gelenekleri ve kurumsal kültürü var. Öğrencilerin birbirlerine sevgiye ve saygıya dayanan büyük ve örnek bağlılığı kendine özgüdür. Bu bağlılık, okulun ilk günlerinden başlar ve mezuniyetten sonra da yaşam boyu sürer.

Küçük yaşlarda yatılı okula gelerek adeta ikinci bir aile kuran gençler, akademik ve sosyal yaşamda, takım çalışmasına, liderlik ve özgüvene sahip bireyler olarak yetişirler ve bu eğitimin en önemli unsurlarından birisi de yatılı hayatıdır.

Yatılılığın, öğrencilerin akademik başarısının ötesinde kimlik ve kişilik açısından nasıl bir etkisi oluyor?

Özellikle liseyi yatılı okumak öğrencilerin daha 14 yaşındayken kocaman bir insan gibi düşünmelerini sağlıyor. Çünkü yatılı okuyan öğrenciler; kendi ayakları üzerinde durmayı, kendilerine ayrılan harçlığı bir ekonomist gibi düşünerek haftalara ya da günlere bölmeyi, etrafındaki farklı kültürlerle ve anlayışlara saygı duymayı, yaşantıyı disiplinli bir şekilde şekillendirmeyi, zaman yönetimini, paylaşmayı, bir olmayı farklı düşünmeyi ama bir noktada buluşmayı geliştirmeyi öğreniyor.

Dezavantajlarına geldiğimizde ise öğrencinin ailesini özlemesi ve özellikle ev yemeklerini araması, zaman yönetimi konusunda başlarda zorlanması, ba-

İstanbul'dan Tarsus'a yatılı olmak

Tarsus Amerikan'a yatılılık başladıktan sonra İstanbul'dan gelen öğrenci sayısında ciddi bir artış gerçekleşmiş. İstanbul gibi bir dev metropolden ve birçok farklı okul olanağına rağmen Tarsus'a gelen İstanbullu öğrencilere yatılı hayatını ve bu tercihlerinin nedenlerini sorduk. Büyük şehirden küçük bir şehre gitmek yatılıları da ister istemez etkilemiş. Peki nelerle karşılaştılar, nasıl hareket ettiler? Yatılılığın zorlukları ve avantajları neler olmuş?

OKULA YAKIN OLMAK ÖNEMLİ

Deniz Hakgüden, 10. Sınıf - İstanbul

İstanbul'dan sonra Tarsus'ta okumak açıkçası çok fark yarattı. Yatılı okumanın avantajları var. En önemlisi okula yakın olmak, hatta içinde olmak... Okulun bütün faaliyetlerine katılabilmek imkânı var. Dezavantajları da var. Tarsus küçük bir yer. 'Öğrenci hayatı' için fazla uygun değil. Okul-ev arası ulaşım olmadıgından trafikte zaman harcanmıyor. İstanbul'da kalmış olsaydım, ilişkilerim farklı olurdu. Burada gerçekten birçok şehirden insan var. Ama okulda Mersin, Adana ve Tarsus'ta oturanların sayısı yatılı olanlardan daha fazla. Ben daha önce bilmediğim birçok

şey öğrendim. Örnek verecek olursak: yeni bir kelimeden tutun da farklı bir davranış biçimine kadar. Bunların bana bir deneyim kazandırdığını düşünüyorum.

YENİ ARKADAŞLARLA TANIŞTIM

Deniz Salihoğlu, Hazırlık Sınıfı - İstanbul

İlk olarak İstanbul'da her şey daha serbest ve daha rahat. Sürekli yaya olduğum için trafiği pek sorun etmiyorum. Yine boş vakitlerimi arkadaşlarımla geçirdiğim için mutluyum. Farklı şehirlerden arkadaş tanımak da çok güzel bir şey. Zaten İstanbul'da da her yerden gelen insanlar olduğu için konuşmalar bazen kendimi

evimde hissettiriyor. Tarsus'ta, İstanbul'un aksine bir toplum baskısı var. Bunun dışında hiçbir sorun yok.

TÜRKİYE'NİN HER YERİNDEN AİLEM OLDU

Metehan Mertoğlu, 10. Sınıf - İstanbul

Tarsus'ta okumak beni kesinlikle olgunlaştırdı, iletişimimi geliştirdi, ekonomiyi öğretti (parayı ay başına kadar idare etme). Ama bunlar içinde en çok ailenin önemini ne kadar değerli olduğunu gösterdi. Burada büyük sınıf olmanın getirdiği sorumluluklardan biri de TAC'deki ailemi bir arada tutmak, korumak ve ilgilenmek... Bu deneyim gelecekteki hayatımda pozitif bir unsur olacak. Burada yataktanede

Türkiye'nin her yerinden insan var. Doğusundan, Batısından, Kuzeyinden, Güneyinden. Bu demek oluyor ki benim artık Türkiye'nin hemen hemen her yerinde bir ailem ve başımı sokabileceğim bir evim var. İstanbul'da bunu bulabilir miydim bilmiyorum.

HAYATTA DİK DURMAMI SAĞLADI

Efe Taner Koldaş, 12. Sınıf - İstanbul

Yatılı olmayı kendim istiyordum. Bu yüzden zor bir karar olmadı. Dolayısıyla mutlu ve yeni bir maceraya atılacağım için heyecanlıydım. Hayatın her alanında illa ki kusurlar ve hoşunuza gitmeyecek şeyler vardır. Yatılılık da tabii ki kusursuz değildi, ama çok çok güzeldi. Her zaman

özleyeceğim anılarla dolu beş yıl geçirdiğim harika bir yerd. Öncelikle sorumluluk bilincimi yükseltti. Hayatta kendi başına dik durabilmemi sağlayacak tecrübeler kazandırdı. Bir insanla işte veya okulda görüşmenin farklı, aynı odada kalmanın ise çok daha farklı bir şey olduğunu anladım. En başında evimdeki düzenimden koptum, fakat çok güzel bir ortama geldiğimi kısa sürede anladım. Burada farklı kültürlerden birçok kişiyle tanışmak ise beni mutlu etti.

ZAMANI ARTIK DAHA İYİ KULLANIYORUM

Selin Gürdikyan,
9. Sınıf - İstanbul

Yatılı olmaya özeniyordum o yüzden kolay karar verdim. Yatılılık sayesinde daha

sorumluluğunun bilincinde ve daha derli toplu biri oldum. Yatak toplama alışkanlığı edindim. Zamanımı daha iyi değerlendirmeyi öğrendim. Kardeşlerim ve yatılı kızlarla yaptığımız "dövüşler" konusunda detaylara gerek yok herhalde. İstanbul'dan sonra Tarsus'ta okumak trafik açısından daha rahatı ama İstanbul'da boş vakit doldurmak daha kolaydı. Bu arada birçok yerel yemek de öğrendim.

İLK BAŞLARDA YABANCI GİBİYDİM

Alin Gürdikyan,
9. Sınıf - İstanbul

Trafik sorunu olmaması, kalabalık ortamların az olması, havaların her gün sıcak olması ve okul yaşamında öğrencilerin aralarında kurdukları iletişim

benim için çok farklı oldu. İlk başlarda kendimi yabancı olarak gördüm. Onların yemek kültürü, müzik zevki, şakaları ve hatta bazılarının konuşma şekli bana uzak geliyordu. Derken onlardan biri oldum ve yakın arkadaşlıklar kurdum.

HOŞGÖRÜYÜ VE SAYGIYI ÖĞRENDİK

Zeynep Salihoğlu,
Hazırlık - İstanbul

İstanbul kalabalık bir şehirdi. Açıkçası buraya geldiğim zaman afallamıştım. İstanbul'da kocaman kocaman mağazalar varken burada mini minnacık mağazalar vardı. Hafta içi çarşı iznini de o yüzden pek kullanmıyorum. Hafta sonu çarşı izni ile Mersin ya da Adana'ya gitsem bile bana zaman kalıyor. Burada kalmak açıkçası beni olumlu etkiledi. Birçok farklı yerden gelen arkadaşlarımız var. Hoşgörülü ve saygılı olmayı da öğreniyoruz. İstanbul'da olsam beni ilk defa gören biri hoşgörülle yaklaşmazdı. Ben de, onlara bana davrandıkları gibi davranırdım. Fakat burada, gerçek anlamda herkesin fikirlerine ve davranışlarına saygılı olmayı öğreniyoruz. Bu bizim için gerçekten iyi bir şey.

HERKESTEN BİR ŞEY ÖĞRENDİM

Güneş Sezer,
10. Sınıf - İstanbul

İstanbul'dan Tarsus'a gelmek, benim için çok büyük değişimdi. Çünkü hayatımda büyük şehir dışında bir yerde hiç yaşamamıştım. Tarsus insanı ve TAC insanı çok farklıydı. İstanbul'un trafiği meşhurdur herkes bilir. Tarsus'ta öyle bir sıkıntı yok. Ayrıca kalabalık da değil, sokaklarda rahatça

dolaşabiliyorsunuz. Tek sıkıntı küçük olması... Ama insan bir yerden sonra alıyor. İstanbul'da okusaydım buradaki gibi tarzda bir çevreyle karşılaşabileceğimi düşünmüyorum. Bu okulda her tarz insan var. Türkiye'nin her yerinden, hatta yurt dışından gelen öğrenciler ve öğretmenler var. Hepsinden ayrı ayrı şeyler öğrendim.

PARAMI YÖNETEBİLİYORUM

Çağlayan Ayhan,
Hazırlık - İstanbul

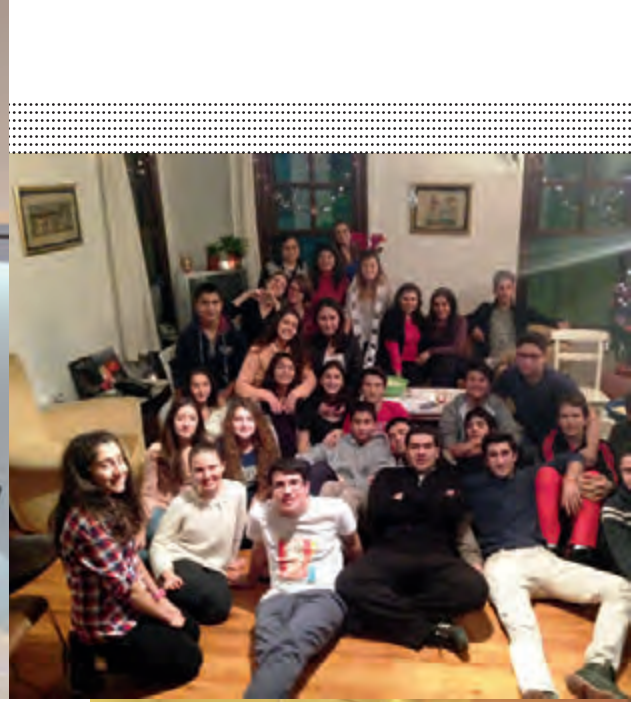
Artık kendi ayağımın üzerinde duracağıma inandığım gün TAC'de yatılı olma kararını verdim. Kendimi çok heyecanlı hissettim. Yatılı olmak, hayatımda verdiğim en doğru karardı. Hayatımı düzene soktu, hayattan daha çok zevk almaya başladım. Yatılılık bana ekonomik olarak da büyük katkı sağladı. Harcama yapmayı ve parayı doğru kullanmayı öğrendim. Yatılılıkla ilgili en ilginç anım, oda arkadaşımın ilk gece uyurken annesini sayıklamasıydı.

KÜLTÜR ŞOKU YAŞADIM

Can Arman İnmez,
11. Sınıf - İstanbul

İlk başta trafikten kurtulma duygusu güzeldi. Ama gezmek için de çok fazla bir yer yok. İstanbul'la kıyaslanamaz tabii ki. Küçük şehre adapte olmakta problem yaşanmazsa gayet mutlu olunabilir. Burada kendinize daha çok vakit ayırabilirsiniz. TAC'ye farklı kültürle geldik. Önce bir kültür şoku yaşadım. Belli bir süre geçince alıştım. Buranın insanı eğer kafa yapınıza uyuyorsa çok eğlenebilirsiniz.

Bölgenin lider yetiştiren okulunda yaşamak

Anadolu'nun lider yetiştiren merkezlerinden biri olmuş TAC'de yatılılığın yeniden başlamasıyla birlikte çevre şehirlerden gelenlerin sayısı hızla artıyor. Adıyaman'dan Osmaniye'ye, Mardin'den Gaziantep'e birçok ilden gelen yatılı TAC'lilerle konuştuk.

YATILI OLMAKTAN ÇOK MEMNUNUM

Aylin Pulat,
11 IB - Adıyaman

Okulda yatılı olmayı tercih ettim. Elbette zor bir karardı. Sonuçta yaşım çok küçüktü ve ailemin kaygıları vardı. Fakat ben bu konuda çok istekli ve heyecanlıydım. Çok memnunuz. Hatta gelecek yıl okuldan mezun olma fikri beni çok endişelendiriyor. Çünkü ben burada büyüdüm, yetiştim ve burası benim evim oldu. Yanlışlarım oldu üzülüm, güzel şeyler yaptım sevindim ve bu duyguların hepsini buradaki kocaman ailemle paylaştım. Yatılılıkla birlikte yepyeni kardeşler ve

deneyimler edindim. Ailemden uzak kaldım, fakat burada sevdiğim insanlar sayesinde, bu eksikliği o kadar çok hissetmedim.

YATILI TAYFADAN OLMAK GÜZEL

Pelin Nida Sürmeli,
11. Sınıf - Kahramanmaraş

Aslında hayallerim arasında yatılı okumak yoktu. SBS sonunda kendi şehrim Kahramanmaraş'taki arkadaşlarımın çoğunun gittiği Fen Lisesi'ni kazanmıştım. Zaten hedeflediğim yer de orasıydı. Okula başvurmam, burs almam, yatılıya kabul edilmem hepsi tesadüfler dizisi. Evet, yatılı okumaktan çok

memnunuz. Özellikle TAC kesinlikle yatılı okunması gereken bir okul. Bana kalsa okuldaki tüm öğrenciler yatılı kabul edilmeli. Okulun gelenekleri, ruhu bunu gerektiriyor. Yatılı tayfadan olmak güzel yani.

Yatılı olmak hem kişinin kendi yaşantısını hem de ailesinin yaşantısını çok etkiliyor. Yatılı okumanın etkilerini bence en çok önemsiş görünen ayrıntılarda fark ediyorsunuz. Mesela ben çok yemek seçen bir insandım. Evdeyken annem benim için ayrı yemek hazırlamak zorunda kalırdı. Hala seçiyorum ama eskisi gibi değil. Kendinize daha çok zaman ayırabiliyorsunuz.

Çünkü serviste geçen zaman size kalıyor. Yatılı için, "evden uzakta ikinci bir yuva" denirdi. Gerçekten de öyle oluyor.

Ama bence yatılı okumanın hayatımda yaptığı en büyük etkisi aile ilişkilerinde oldu. Yatılı okumaya başladıktan sonra ailemle çok daha kaliteli zaman geçirdiğimi fark ettim. Çünkü sadece kısıtlı zamanlarda, tatillerde görebiliyorum onları. O zamanı da arayı kapatmak için kullanıyorsunuz.

Daha çabuk olgunlaşıyorsunuz. Fikirleriniz, karakteriniz daha hızlı oturuyor. Mesela ben önyargılı biriydim. Yatılı okuduktan sonra insanları yargımlarken dikkatli davranmayı öğrendim.

FARKLI VE EĞLENCELİ BİR DENEYİM

Sude Sevinli,
9. Sınıf - Aksaray

Yatılı olmak, hem farklı hem de eğlenceli bir deneyim. Hayatımdaki en büyük değişiklik, odamı farklı insanlarla paylaşmaya başlamak oldu. Bunun sonucunda değişik fikirlerle saygı göstermeye dikkat ediyorum. Ayrıca gün içerisindeki aktivitelerimi belli saatlere yaydım. Bu da bana zamanı verimli kullanmayı öğretti.

aratmayacak sevgi ve şefkatle bir abla gibi ilgilenmişti. Gerçek kardeşliğimizi gururla anlatmaktan hoşlandığım bir anımızdır.

BAŞIMIN ÇARESİNE BAKMAYI ÖĞRENDİM

Abdullah Kılınç,
9. Sınıf - Kahramanmaraş

Yatılı olduktan sonra ileriye yönelik karar vermede kendimi daha cesur hissetmeye başladım. Çünkü ailemden ayrı kaldıkça, kendi başımın çaresine bakmaya alıştım ve bu sayede kendime güvenim arttı.

etme becerisidir.

İkinci sırada ise yatılılıktaki kültür çeşitliliği geliyor. Tuncelili, İstanbullu, Antepli, Niğdeli, İzmirli, Kahramanmaraşlı... Evimden üç saat uzakta bu kadar kültürle karşılaşacağım aklıma gelmezdi. Her birinden bir şey kaptım ve şunu hatırlıyorum: Nereli olduğumu sorduklarında muhteşem Kadirli ağzımla 'Gadirililiyim' diye cevap vermişim. Birini çağırırken birden "Bakale" demişim. Şimdi gırgırına odada herkes kendi yöresinin tarzında konuşur. Birbirimizi taklit bile ederiz.

sayesinde Tarsus Amerikan Koleji'ni burslu kazandım. Yatılılıkla ilgili en ilginç anım ise arkadaşlarıma benim uyurgezer olduğumu inandırdıktan sonra onları korkutmam oldu. Korku filmi izledikten sonra etkisinde kalan arkadaşlarıma biraz kapalı kişiliğim ve uyurgezer rolümle birleştiren yaklaşık 5-6 insanı korkuttum. Hala o arkadaşlarımdan cidden uyumda gezebildiğimi düşünüyorlar.

DEĞİŞİK KÜLTÜRLERE SAYGI

Doğa Baykal,
Hazırık - Silifke, Mersin

Yurtta kalmaya başladıktan sonra kendimi evimde gibi hissettim. Zaten TAC'nin yurdunda kalıp da ev rahatlığını hissetmemek mümkün değil.

Yatılı olmaktan kesinlikle memnunuz. Çünkü bu ortam içerisinde kendimi her konuda geliştireceğimi düşünüyorum. Yeni arkadaşlıklar ediniyor, bize sağlanan imkânlardan yararlanıyorum.

Yatılı olmak yaşamımı olumlu yönde değiştirdi. Öncelikle hayatımı planlı yaşamayı öğrendim. Sorumlulukların farkına varıp gerçek hayatı tanımaya başladım. Kendime güvenip girişken biri olmayı öğrendim.

YATAKHANE MAVRALARI

Ziya Kayalı,
11. Sınıf - Gaziantep

Yatılı okumak tamamen benim fikrimdi. Tabii ki ayrılmak kolay bir şey değil, ancak ben istediğim için ailemin de içi rahattı. Yatılılığın birçok zorluğu var. Eğlenceli, gırgır, şamatalı geçiyor, ama bunların da bir perde arkası var. Kafanız uyuşmadığı insanlar oluyor, sorunlarınız oluyor. Burada işte bunları çözmeyi öğreniyorsunuz. Kişiliğinizi, karakterinizi geliştiriyorsunuz. Yatılıyla ilgili bir sürü iyi kötü anılarım oldu. Ama içlerinde en eğlenceli olanı yatakhane geceleri yapılan mavralardı (şakalar). Şu an ne konuşursak o mavraları konuşup güliyoruz.

YENİ VE DAHA İYİ ARKADAŞLIKLAR

Rifat Tuğrul,
10. Sınıf - Niğde

Yatakhaneyi seçmem benim için zor bir karardı. Çünkü ailemden ayrı kalacaktım. Ayrıca farklı bir şehre gitme düşünceleri olduğu için zor bir karardı. Yatılı olduğum için mutluyum, çünkü okuldaki imkânları daha rahat kullanıyorum. Yeni ve daha iyi arkadaşlıklar edindim. Bundan dolayı yataktaneden mutluyum.

BİR BİREY OLDUĞUMU HİSSETTİM

Hatem Civan Şahin,
11. Sınıf - Mardin

Babamın da yatılı okulda okumuş olması beni cesaretlendiren en önemli etken oldu. Hayat boyu eğitim anlayışım, beni bir yerde tıkalı kalmamamı düşündürdüğü için karar vermekte zorlanmadım. Hayatımda ilk defa evden uzakta yaşayacağım için biraz tedirginlik de üzerimde vardı ama sonuçta kendi ayaklarımın üstünde yaşamayı da öğrenmeliydim. Yatılıdaki arkadaşlarım neredeyse Türkiye'nin dört bir yanından gelmiş insanlardı. Farklı kültürleri bir arada görmenin verdiği fayda, ülkemizdeki önyargılardan kurtulmanın benim için bir yoluydu da adeta. Devlet okulundaki sıkı disiplinli çalışmam

Yatılı olmak bana farklı kültürlerde yetişmiş insanlarla uyum içerisinde nasıl yaşanabileceğini öğretti. Ayrıca farklı bakış açılarıyla olaylara bakabilmemi sağladı.

TAC'Yİ EVİM İLAN ETTİM

Selin Seçen,
10. Sınıf - Osmaniye

Kuşkusuz yatılılık bizi değiştirdi. Değişikliğin en büyüğünü ilk baştan kabullenmek gerekiyor. Artık annenizin evinde misafir muamelesi görüyorsunuz. Her tatil dönüşü bir valiz toparlayıp vedalaşma söz konusu olsa da bunun getirdiği sorumluluk ve büyüme hissi var.

Yatılılığın şüphesiz bana ciddi katkıları oldu. Aklıma ilk gelen katkısı, bütçemi idare

'ANNE' DİYE AĞLADIĞIMDA YANIMDA BİR ABLA VARDI

Sema Nil Yılmaz,
11 IB - Silifke, Mersin

Yatılı okumak küçüklükten bu yana en büyük hayalimdi. Aileden uzak bana ait bir dünyanın hayali beni hep heyecanlandırmıştı. Ama o yatılıya yerleştiğim ana kadar. Yatılılık, kendi hayatınızın kendi yöneticisi olduğunuz anlamına gelir. Benim için kolay bir karardı, fakat alışması zorlu bir süreçti. Başta benim için büyük anlam ifade eden ailemi çok özledim.

Odamı paylaştığım çok sevdiğim bir ablam vardı. Kâbus gördüğüm bir gece yataktan "Anne" diye ağlayarak kalktığımda, bana annemi

CEM GÖKAVAZ

Size hüzünlü bir anımı anlatacağım

Tarsus Amerikan Koleji'nde yatılılardan sorumlu yöneticilerden biri olan Cem Gökavaz, Tarsus'ta yatılılar için hayatın nasıl geçtiğini ve öğrencilerinden biriyle ilgili unutamadığı bir anısını *Buluşma* okurlarıyla paylaştı.

Okulumuzda akşamları eğitim devam ediyor. Öğrenciler, bu eğitimin bir parçası olarak, kendi ayakları üzerinde durmayı öğreniyor. Hayatı zaman zaman eğlenerek, zaman zaman üzülerken, en önemlisi erken yaşta yaşayarak öğreniyorlar ve bu onlarda kalıcı izler bırakıyor. Yeni arkadaşlıklar, dostluklar ediniyorlar. Ülkemizin değişik yörelerinden gelip burada birbirlerinin kültürleri ile tanışıyor ve bu şekilde kaynaşıyorlar.

Özgüveni yüksek, ne yaptığını bilen, akademik olarak başarılı ve sosyal bir birey olarak, hedefledikleri yolda ilerliyorlar. Kararlarını kendileri alıyorlar. Bu da kişiliklerinin oluşmakta olduğunu gösteriyor.

Kampüste genellikle eğlenceli bir hayat var. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjileriyle bizleri şaşırtan öğrenciler için günlük hayat erken saatlerde başlıyor. Sabah 07.15'te uyanıyoruz. Öğrenciler, 08.15'e kadar hazırlıklarını tamamlayıp kahvaltılarını yapıyorlar ve 08.15'te yataktan ayrılıyorlar.

Derslerin bitmesiyle, 15.40'ta yatakhaneye giriş başlıyor. Saat 18.00'e kadar serbest zaman. 18.00'de akşam yemeği başlıyor. 19.00 ila 20.30 arası etüt yapıyoruz. 20.30 ila 22.00'ye kadar aktiviteler yapılıyor. Futbol, basketbol, voleybol, fitness, masa tenisi ve kort tenisi gibi spor aktivitelerini yapıyoruz.

Spor, akademik başarılarını olumlu etkiliyor diyebiliriz. Genellikle yatılı öğrencilerimiz başarılı oluyorlar. Öğrencilerimiz, beraber ders çalışıp projeler üretebiliyorlar. Bu da derslerini olumlu yönde etkiliyor. Gece gündüz okulda olmak tabii ki zor. Sorumluluk gerektiren bir meslek. Şu an 42 erkek (yatılı)

STICKLER'DAKİ İLK GÜNÜMDE SAAT GECE 23.00'TE IŞIKLARI KAPADIM VE ODAMA GEÇTİM. BEŞ DAKİKA SONRA BİR ÖĞRENCİMİZ GELDİ VE KIBAR BİR DİLLE "HOCAM BURADA IŞIKLARI KAPATMIYORUZ. IB ÖĞRENCİLERİMİZ DERS ÇALIŞIYOR," DEDİ, BEN DE "TABİİ Kİ," DEDİM VE IŞIKLARI AÇTIM. ÖĞRENCİLERLE İLK TANIŞMAMDİ. O ÖĞRENCİM ONURCAN COŞAR'DI. KEŞKE IŞIĞIN HIÇ SÖNMESEYDİ GÜZEL KARDEŞİM.

ve 28 kız öğrencimiz var. Tabii ki, kurallar bizim işimizi biraz kolaylaştırıyor. Öğrencilerimizle iletişimi iyi kurduğumuzda, sorunların üstesinden gelebiliyoruz. Çoğu zaman biz de öğrencilerimizle eğleniyor, spor yapıyoruz, onlara ayak uyduruyoruz ve bu da bizim daha genç kalmamızı sağlıyor. Onlar büyüdükçe biz de yaşılanıyoruz.

Bu temponun zorlandığım yanı, kızımın biraz uzak kalmam. Beş yaşında bir kızım var ve okulda kaldığım için beni çok kıskanıyor. Yanıma geldiği zaman "Sen beni sevmiyorsun öğrencilerini seviyorsun," diyor ve ben onun büyüdüğünün farkına varıyorum. Ama fedakarlık yapmak gerekiyor. Kızımı annesine emanet edebiliyorum ve buradaki öğrencilerimizi bana emanet eden velilerimizin içlerinin rahat olmasını istiyorum. Onlar bizim de çocuklarımız.

Çok güzel anılarımız var. Ama ben size hüzünlü bir anımı anlatacağım. Yatakhane hayatıma başladığım ilk yılmda Stickler binasında kalıyorduk. 11. ve 12. sınıflar oradaydı. Ben iki yatakhane de değişerek kalıyordum. Stickler'daki ilk günümde saat gece 23.00'te ışıkları kapadım ve odama geçtim. Beş dakika sonra bir öğrencimiz geldi ve kibar bir dille "Hocam burada ışıkları kapatmıyoruz. IB öğrencilerimiz ders çalışıyor," dedi, ben de "Tabii ki," dedim ve ışıkları açtım. Öğrencilerle ilk tanışmamdı. Çok güzel bir yıl geçirdik ve beraber eğlendik güldük, gitar çaldık. O öğrencim Onurcan Coşar'dı. Keşke ışığın hiç sönmeseydi güzel kardeşim. Üniversitede merdivenden düşüp hayatını kaybetti. TAC Ailesi olarak çok üzüldük...

Barbara'ya aşık olmak

Didem'in kedisi, kızımın yatağına çıkmış yanaklarımı yalıyordu. Acıktığında hep böyle yapardı. Beni kendince öper ve yemeğini vermemi isterdi. Yatağımda doğruldum ve inanılmaz bir şaşkınlık içinde çevreme baktım. Bu düş neyin nesiydi? İnanılmaz güzellikteydi ama bir düştü işte. Sigmund Freud "Düşler bilinçaltının dışı vurumudur," der. Düşündüm. Bu hangi bilinçaltı gerçeğimin dışı vurumuydu acaba? Sonra yavaş yavaş sisler dağıldı. 1949 yılındaydım. Talas Amerikan Ortaokulu'nun ikinci sınıfındaydım. Bir gün durup dururken kusmaya başladım. Öğlene dek hiç durmadan kustum. Arkadaşlar beni revire götürüp Doktor Nute'a haber verdiler.

Dr. Nute akıl almaz bir özveri abidesiydi. Yaşı o zamanlar yetmiş olmalıydı. Okulun öğrencilerine baktığı gibi Talas'tan ve Talas'ın köylerinden gelen hastalara da bakardı. Para almazdı. Kış aylarında atına atlar köylere giderdi. Talas'ın o zemheri soğuşunda ve yerde bir metreyi aşkın karın olduğu bir günde, Dr. Nute'u atının sırtında, ama atının karnı karların içinde kaybolarak ve atını zorla yürüterek bir köye gidişini gördüğümde donup kalmıştım. Müt-hiş bir adamdı. Yanında Miss Barbara Bird adında henüz yirmilerinde sarışın, mavi gözlü bir hemşire vardı. Bird, o Hollywood yıldızı güzelliği ile Talas'a nasıl düşmüştü hiç anlamamıştık. Barbara gerçekten o kadar güzel miydi? Yoksa ergenlik yıllarındaki öğrencilerin gözünde büyüttükleri birisi miydi? Bilmiyorum ama bildiğim, hepimiz gizli gizli Barbara'ya âşıktık. Onu yakından görebilmek için az mı tebeşir yuttuk ateşimiz çıksın diye.

Dr. Nute kanımı aldı ve hemen tahlil

etti. Kanda yüksek iltihap varmış. Beni muayene etti ve "Senin apandistin patlamak üzere seni hemen Kayseri Devlet Hastanesi'ne yetiştirmemiz gerek," dedi. Beni okulun kamyoneti "Tarzan"a bindirdi. Yanıma Barbara oturdu. Sevinçten uçuyordum. Aklımda apandisit değil, yalnızca Barbara vardı.

Dr. Nute ve Barbara, hastanenin başhekimisi ile konuşup beni orada bıraktılar ve "Yarın sabah ameliyat olacaksın. Biz sonra seni görmeye geleceğiz," dediler.

Koca hastanede tek başıma kaldım. Ameliyatın ne olduğunu bilmiyorum. Şaşkındım. Beni bir odaya götürdüler. Soydular. Bir doktor geldi ve "Sabahı beklemeden seni şimdi ameliyat edeceğiz," dedi.

Bir sedyeyle beni ameliyat odasına götürüp bir masaya yatırdılar. Birisi burnuma bir şey yaklaştırdı ve "Say," dedi. Kaça kadar saydım bilemiyorum.

Gözlerimi açtığımda akşam olmuştu

ve ben iki kişilik bir odadaydım. Öteki yatakta yatan genç birisiydi ve anladığım kadarıyla o da bacağından ameliyat olmuştu. Onun başı kalabalıktı. Benim yanımda kimse yoktu.

Yalnız kalmanın acısıyla ilk kez sanırım Kayseri'de o hastane odasında tanıştım.

İki gün yanıma hiç kimse uğramadı. O genç çocuk ve yakınları benimle ilgilenmeye çalıştı. Çocuk, harbiye öğrencisiymiş. Subay olacaktı. Dolaşmaya başladığı zaman "Ey gözlerinin rengi kadar kalbi güzel kız," diye bir şarkı söylerdi. Yanık bir sesi vardı. O şarkıyı ne zaman duysam içimi tarifsiz bir keder kaplar. Ağlamak isterim. O çocuğun ne olduğunu hep merak etmişimdir. Acaba subay oldu mu? Kayseri Hastanesi'ni ve beni acaba hiç aklına getiriyor muydu?

İki gün sonra Dr. Nute, Barbara ile geldi. Barbara yarım pansumanını yaptı. Elleri ne kadar yumuşak ve ne kadar sıcaktı. Okuldan mezun olduğumuzda en çok Barbara'dan ayrıldığımızı üzdük. O bizim ilk aşkımızdı. Zaten onunki gibi bir aşk bir daha yaşantımıza hiç doğmadı. Barbara'yı bir daha hiç birimiz göremedik. Yıllar sonra onun ABD'de Demokrat Parti Kongre Üyeliği'ne aday olduğunu ama seçilemediğini öğrendim.

Eminim, Talas'ta 1947-1950 yılları arasında okuyan çocukların tümü Barbara ile bir odada tek başına kalabilmek için sağ kollarını omuz başlarından feda ederdi. İnanın, Barbara, onun için akıtılacak her damla kana değerdi. Bazen onunla birlikte dinlediğimiz, söylediğimiz o Talas şarkılarını filmlerde fon müziği olarak dinliyorum ve elimde olmadan ağlıyorum.

YÜCEL AKYÜREK *TAO'58, TAC'61*

Karda izler...

Akşam “mütealası”ndan çıkıp Konak’taki yatakhanelerimize yöneldiğimizde, birkaç günden beri sert esen rüzgar dinmiş, yerini öğleden sonra başlayan yoğun bir kar yağışına bırakmıştı. Aydınlatma lambalarının ışığı altında, sanki zorlu bir kışın habercisi değilmiş gibi telaşsızca aşağı dökülen kar taneleri, o günlerde işlediğimiz Cenap Şahabettin’in *Elhamı Şita* şiirindeki: “Uçarken düşüp ölen kelebek”ler gibi, kırpıklarımız üzerine konar konmaz yerini yenilere bırakıyordu.

Sabah aynı yolu tersine tırmanırken kar yağışı durmuş; akşam bıraktığımız ayak izleri silinmiş ve yeryüzünü lekesiz bir beyazlık kaplamıştı. Belimize kadar

gömülü olarak düzlüğe ulaştığımızda, yeni karın üzerini tek sıra halinde işaretlemek, bir tören ciddiyeti gerektiriyordu.

Yukarıdaki okul binası ile aşağıdaki hazırlık sonrası Konak yatakhaneleri arasındaki yürüme yolu, her akşam yokuş aşağı yaklaşık 10 dakika; her sabah yokuş yukarı da yaklaşık 15 dakika sürerdi. Dondurucu soğuk, üzerinde zor yürünebilen buz ve yanımızdaki arkadaşlarımızı bile neredeyse görünmez hale getiren tipi, biz çok umursamasak da zaman zaman tehlikeli olabilirdi. Aynı yolu yürüyerek evlerine giderken bizi kollayan Amerikalı öğretmenlerimiz, zor günlerde olası kurt saldırıları ve diğer tehlikelere karşı, bizi onar kişilik gruplar halinde yola çıkarırlardı.

Arada bir işitilen ulumalar ve ilkbaharda eriyen karların altından çıkan eşek iskeletleri bunun hiç de olasılık dışı olmadığına kanıtıydı.

Buzlu gecelerde, bağ duvarları arasındaki dar ve dik yokuşu inmenin en akılcı yolu, çömelmiş ve birbirimize eklemlemiş bir katar oluşturarak aşağı kaymak ve yokuş sonunda birbirimizin üzerine çuval gibi yığılarak durmaktı.

Düzlüğün yan tarafında yükselen yamaç, öğleden sonraki derslerin bitiminde bizi bekliyordu. Burası, kayak ve kızaklarla kaymaya çalışan veya yukarıdan aşağıya yuvarlanan öğrencilerle dolardı. Okul deposundaki çoğu kayakların bağlama düzeneği yoktu. Kızaklar ise yerel malzemelerle atölyede yapılmıyordu. Bunların görece iyilerini kapmak için erkenden sıraya girme yarışı olurdu. Amerikan yapımı dümenli kızaklar ile ayağa bağlanabilen birkaç çift nizami kayak, onları beraberinde okula getirenlerini.

Ön tarafından kavradığımız kızaklara, sol bacağımızın üstüne oturup sağ bacağımızı dümen niyetine amipler gibi sallayarak biner; kayakları ise terlik gibi giyerdik. Yokuşun henüz başlarında, ilk düşüşte başını alıp giden kayak tekinin peşinden, elinde kayağın diğer teki ile “Tutun!” diye bağırarak aşağı koşanlar hiç eksik olmazdı.

Kayarken durmanın yolu, yana devrilmek ya da kış üstü kara oturmaktır. Başlık, atkı ve eldivensiz kaymak, hele çıplak elle kayak ve kızak demirlerine dokunmak, hiç akıllıca değildi. Demirler soğukta aniden ele yapışır; deriyi koparmadan ayırmak için uzun süre nefesle ısıtmak gerekirdi. Zaman zaman moraran ellerimizi soba önünde çözerken gözlerimizden yaş gelirdi.

Okulun iki sobasından biri müteala salonunda; diğeri ise Konak’taki hamamın açıldığı geniş holdeydi. Dersliklerin ve yatakhanelerin hiçbirinde soba yoktu. Eksi 20-30 derecelere kadar alçalan sıcaklıklarda derslere kazak ve ceketlerle; yataklara da kazak ve çoraplarla girer, nefesimizle ısınmaya çalışırdık.

DERSLİKLERİN VE YATAKHANELERİN HİÇBİRİNDE SOBA YOKTU. EKŞİ 20-30 DERECELERE KADAR DÜŞEN HAVALARDA DERSLERE KAZAK VE CEKETLERLE; YATAKLARA DA KAZAK VE ÇORAPLARLA GİRER, NEFESİMİZLE ISINMAYA ÇALIŞIRDIK.

Bütün yörede içme ve kullanma suyu, ilkbaharda eriyen Erciyes karlarının biriktirildiği mahzenlerden gelirdi. Bu nedenle kısıtlı ve değerliydi. Pazar günleri vardiyalar halinde haftada bir yıkadığımız hamamda sıcak su kullanma hakkımız bir kovaydı. Musluk vanası, konağın genel bakım ve hamam sorumlusu Zeron Ağa’daydı. Fazladan sıcak su istemek ve hele o mevsimde soğuk suyla idare etmek söz konusu bile olamayacağı için vücudumuzu sabunlu bırakıp, başımızı sabunladıktan sonra bir defada durulanırdık.

Yıkandıktan sonra, buhar tüterek, varilden bozma kocaman bir odun sobasının karşısında, bornozlarla oturduğumuz anlar, ekmek ve sucuk kızartmak için iyi bir fırsattı. Ekmek yemekhaneden, sucuk Kırteke’den. Haftanın belirli günlerinde Kayseri’deki fırınlardan alınan ekmekler, Miss. Corman’ın savaş kıtlığından kalma “ilk giren ilk çıkar” prensibi gereği, ancak üç gün bayatladıktan sonra yenebilir hale gelirdi. Kıyaslanabilecek taze ekmek örnekleri olmadığı için, kilerde te-

TALAS'IN KAYAKÇILARI

**Fetullah Özelci
(TAO'46, TAC'49)**

Talas’a 1944’te rahmetli Aydın Türeli’yle geldim, ihzari sınıfta daima Aydın’la beraber, en ön sırada, cici çocuklar gibi otururdum. Bunu çok iyi hatırlıyorum. İlk yıl, evden ve aileden uzak olmanın ezikliği içinde, nerede olduğunun tam farkında olmadan, henüz Talaslı olamadan geçen

bu yılın bende unutulmaz hatırası budur.

Unutamadığım hatıralardan atölye çalışmalarımız ve Garabet Ustamız, model uçak çalışmalarımız, yemekhane yöneticimiz, hiç unutamayacağımız Miss Black ve tabii ki okul müdürümüz Mr. Nilson ve Mrs. Nilson. Bu kişiler benim Talaslı olmamı sağlamışlardır.

Garabet Usta’nın, benim için yapacağı kayağın boyunu tayin etmek için, usulünce ölçü aldığı günü hiç unutamadım. Kayak da beni Talaslı yapan önemli bir unsur.

Bu unsuru tamamlayan tabii ki Mösyö Begen... İsveçli hocamızın bizleri uzun kayak yürüyüşlerine götürüşü ile hatırama kazınmış olarak görüyorum. Mösyö Begen’in tek ayağı kısa idi ve kayağı, iki kayak bitişik, biri ileri doğru sürülü şekilde, tek iz bırakarak kayardı. Dönüşleri, kayakları açıp dönülecek yöndeki kayağa ağırlığını vererek gerçekleştirirdi. Mösyö Begen’le çıktığımız yürüyüşlerde, tepe aşağı kayışlarda, bağ terasları atlanır, zaman zaman karşılaşılan telgraf tellerinin altından geçişler Mösyö Begen’in ikazları

ile gerçekleştirilirdi. Hiç unutmuyorum. Güzel günlerdi... Talaslı olmaya böylece başlamış oluyorduk.

Bu yürüyüşlerden okula döndüğümüzde, ayaklarımız donmuş olarak hemen sobanın karşısına geçtiğimizi, ayaklarımız ısındıkça nasıl ağrıdığını da bugün gibi hatırlıyor, hiç unutmuyorum.

Bu arada başka bir yazı okudum. Japon asıllı Amerikalı hocamız Fukayama’nın ‘Tarihin Sonu’ kitabını yazanın Fukuyama’nın babası veya büyükbabası olduğunu öğrendim.

miz bir süpürge ile ıslatılıp yumuşatılan ekmeklerle bir sorunumuz yoktu. Bir önceki yemekten ceplerimizde çıkardığımız ekmek dilimleri, yakınlarda bakikal veya fırına benzer bir şey olmadığı için stratejik bir besin maddesiydi.

Kırteke, Konak Yolu düzlüğüne saplanan kısa bir çıkmazın bitiminde oturan yalnız bir adamdı. Serbest zamanımızın bol olduğu hafta sonlarında, harçlıklarımızdan artanlarla ondan aldığımız böbrek şeklindeki sucuklar galiba onun üretimiydi. Bize anlatırken kendisini de inandırdığı palavraları mesele yapmadan sonuna kadar dinleyebilenler için Kırteke, sucukları odasını ısıtan odun sobasında kendisi de pişirebilir; sigara içmemize göz yumabilirdi. Ne kadar büyümüş ve sert olduğumuzun kanıtı saydığımız sigaranın fiyatı, en fazla öksürükten morarana kadar sürerdi. Kırteke'nin hayal gücü sınır tanımazdı. Bir keresinde kartopunun içine yerleştirdiği bir taş yardımıyla, havada uçan bir uçağı düşürmüştü!

Mr. Griswold'un kendi uydurduğu alaycı sözlerle bestelediği sucuk ve pastırma konulu İngilizce şarkı Türkçe'ye aktarıldığında:

Ahmet Ağabey adında, kurnaz bir adam vardı.

Kedi, köpek ve farelerden pastırmalar yapardı.

Diye başlar;

Ah Ahmet Ağabey nasıl bu kadar kalpsiz olabildin,

Buna bir gün pişman olacağını nasıl bilemedin?

Nakaratıyla devam eder ve şarkının sonunda Ahmet Ağabey de, karısının yanlışlıkla çalıştırdığı kendi icadı makinanın içinde pastırma olurdu.

O günlerde yenilecek şeyler ancak mevsimsel ve yerel seçeneklerle sınırlıydı. En sevmediğim yemek kerevizdi. Acayip bir yemek olan etli yoğurt ise ayrı bir sorundu, çünkü o beyaz bulamacın içinden yağları ayıklamak çok zordu. İsteddiğimiz her şeyi serbestçe dile getirebildiğimiz haftalık tenkit saatlerinden birinde, bu yemekle ilgili şikayet karşısında Miss. Corman'ın cevabı:

"Neden? Bu yemeği Lady ve Lord çok seviyor!" olmuştur. Haftalık tenkit saatlerine, seçilen bir son sınıf öğrencisi başkanlık eder; Okul Müdürümüz Mr. Scott da kendi koyduğu demokrasi kuralları gereğince, eleştiri ve şikayetleri ayakta dinlerdi.

O günlerde bir yemeği beğenmemek mümkün, ama yememek mümkün değildi. Bunun temel insan haklarıyla bağdaşık olmadığını düşünenler için Miss. Corman'ın sütlaçla inatlaşan bir öğrenciye yaklaşımı yeterince caydırıcıydı. Hiçbirimiz, gözünde giderek bir

düşman haline dönüştürdüğü sütlaçın karşısında, saatlerce masada oturmak zorunda kalan arkadaşımızın yerinde olmak istemezdik.

(...)

Her zaman kurt gibi acıkan bizler için ekmek üzerine sürülebilen ançüz ve gravyer peyniri ile iki bisküvi arasına sıkıştırabileceğimiz lokumların satıldığı okul kooperatifi; taş bir merdane ile sıkıştırılan toprak bir damı, damın üzerinde son sınıf öğrencisi Turgay Abi'nin beslediği taklacı güvercinleri ve kışın içeriği bizimle birlikte paylaşılan serçeleri olan küçük bir binaydı. Karşılıklı iki taraftan kışkırtarak uçarken canlı yakalayabildiğimiz serçeleri kesekagıdı içinde cebimize koyar ve Mr. Holmes'in dersinde birer birer sınıfa salardık. Mizah anlayışına güvenemeyeceğimiz Türk öğretmenlerimize aynısını yapmaya cesaret edemeyişimizin geçerli nedenleri vardı.

Hafta sonlarında Kayseri'ye evci çıkanlar dışında bizler, harçlıklarımızı kural olarak, okul kasasına ailelerimizce yatırılan paradan eşit tutarlarda alırdık. Hepimizin harçlığı haftada iki buçuk liraydı. Bütün varlığımız, harcamalarımız ve yaşantımız göz önünde, denk ve paylaşmaya açık olduğundan Talas'ta neredeyse bir komün yaşamı söz konusuydu.

KISA NOTLARLA TAC YILLARINA BAKIŞ

Tamer Şahinbaş (TAC'58)

Bir tarihi, sizlere nasıl anlatmak mümkün olur diye düşündüm. Çok zor. Ben ortaokul ve liseyi TAC'de okudum. TAC'de yatılılık deyince, hemen akla şunlar geliyor: Ranzalı yatış düzeni, uyku gelip sızana kadar her türlü şaka, sululuk ve mavra-gırgır. Yatakhane hocalarının kendi odaları vardı ve

muhakkak Amerikalıydılar. Bu hocaların, arada bir 'uyyun artık' diye müdahale etmeleri gerekirdi. Stickler binasında duş yoktu, sadece geceleri açılan bir WC vardı. Banyo, cumartesi günleri sırayla hamama inilerek yapıldı. Isıtma, kalorifer yoktu, klima bilinmezdi. Daracık dolaplara nasıl sığdığımızı bilmiyorum. Gençlik vardı, huzur ve özgür bir yaşam vardı.

Beni bugüne yatılılıktan kazandıkları getirmiş

Sevgili Mehmet T. Nane, ayaküstü ‘sana görev var’ dedi ve gitti. Ertesi gün sevgili Aydın, görevin “Yatılılık” üzerine bir şeyler yazmak olduğunu söyledi. Sonra da taciz etmeye başladı.

Bir Talas'ı düşündüm bir Tarsus'u.
Farklı gelişme dönemlerimizde farklı

şeyler öğrendik, aynı konuda bazen farklı, bazen birbirini tamamlayan kişilikler kazandık. Her birimizin yüzlerce farklı anısı vardır, ama arkasındaki deneyim ve edinimlerimiz benzer olmalı diye düşündüm. Bunun üzerine aklıma ne geldi ise yazdım. Hiçbir sıralama veya kategori yapmadan.

Sonra baktım sanki büyük çoğunluğu yatılı olmaktan kaynaklanıyor. Hepsinde bir şeyleri az veya dolu dolu yaşamışım, beni bugünlerime onlardan kazandıklarım getirmiş.

Sizlerin de anılarını tazelemeye faydası olur inşallah.

YATILILIK DEYİNCE AKLIMA GELENLER

Biz Tarsus'a Talas'tan gelmiştik

Bir zamanlar Gülbekyan'ın, Mimar Balyanlar'ın ve Makarios'un 11 yaşına kadar yaşadığı söylenen, zamanın donduğu, bir sürü terk edilmiş yıkılmış evin, mağaranın olduğu bir kasaba... Talas 50 yıl önce, 2-3 bin nüfuslu, Kayseri'ye sekiz kilometre uzaktaki bir nahiye idi.

Okulumuz, 2 binlik nahiye merkezinden bile bir kilometre uzakta, üstelik merkezden 150-200 metre yükseklikte bir tepenin ucundaydı.

Erciyes her yerden, Nevşehir'den, Kırşehir'den, Niğde'nin bazı köylerinden, hatta, ta 200-300 kilometre uzak-

tan bile görünürken, bize beş kilometreden yüzünü göstermezdi. Arada Ali Dağı vardı. Orada mutluyduk. Ama kesin Allah'ın unuttuğu bir yerdedik. Yalnız erkek ve yalnız yatılıların okuduğu ortaokula geldiğimizde biz de yalnızdık. Ana kokusu arardık. Çocuktuk. Ufaktık. Çoğumuz ergenlik çağına burada girdik.

Tarsus'un sokaklarında rutubetli, sıcak havayla küf kokusu cartlak kebabının dumanına, onlar da zeytin ezme yerlerinin beş sokak ileriye ulaşan ağır, yapışkan kokusuna karışırdı. Sustalı bıçağın, usturanın koyun cebinde taşın-

dığını bilmezdik.

Orda gördük. Talas bir yana, Kayseri'de bile tekini göremediğimiz pavyonlar, Tarsus'ta dolar taşardı. Önünden geçerken korkak bir özenmeyle bakardık. Meyhaneye orada tanıştık. Kebabın hasını, sokumu, şalgamı, humusu ilk orada görüp tattık. Lahmacunun fındığının, bardak altının, Tarsus'un olduğunu orada öğrendik. Çırçır fabrikasının ne işe yaradığını bilmezdik, pamuk tarlasında çalışanları, Toros'un Türkmenlerini, Doğu'nun ırgatlarını, fellahları, sıcak insanları ilk orada gördük. Nisan başında denize

girmeyi, turunçtan topla maç yapmayı orada becerdik. İlk gençliğimizin ilk kız enstitüsü yolu da Tarsus'taydı.

Talas'tan iyi talebeler, iyi sporcular olarak gelmiştik ama toyduk. Talas iki bin, Tarsus seksen bindi o zamanlar. Her gün şehre çıkıyorduk. Tarsus'ta hayata karışmaya başlamıştık. Evimizden uzaktık ve artık delikanlıydık. Her şeyi yapabilecek kudretimiz var sanıyorduk. Tarsus bambaşka bir yerdi.

Delikanlılığa ve kasabadan şehre geçişimiz burada oldu. Tarsus o yüzden hayatımızda önemli bir duraktır. Delikanlılığa orada geçtik. Daha kalabalık bir şehirde, artık daha kalabalık bir okulda, daha da özgürdük. Daha çok hocamız vardı.

İşte o duraktaki 'çok' hocalardan biri Haydar Hoca idi.

Edebiyat hocamız Haydar Bey, özenle giyinen, İstanbullu ve kibar bir insandı. Bize Pertevniyal'den gelmişti.

Çok okuyor, memleket meselelerine kafa yoruyordu. Güzel Türkçe'den taviz vermiyordu. Atatürk'ün ilkelerine sıkıca bağlı, ilerici, de-tayların farkında bir insandı. Onun özeti buydu.

Her sabah gazetesini okur, okula yürürken olayları kafasında yoğurur, dersin başında konuya girerdi. Toplumdaki aksaklıkları, haksızlıkları, geri kalmışlığın sebebini sonucunu, muhtemel çözümlerini konuşurduk. O bize yolu açar, biz de kafa yorardık. Düşünmeyi öğretirdi. Bugün çoğumuzun o alışkanlığı o günlerden, ondan kalmadır. Haydar Hoca bizde iz bırakmıştı.

Eski öğrencileriyle bağını koparmaz, arkadaş olur, yazışır dertleşirdi. Gelen sosyal içerikli mektupların bazılarını dayanamaz, öğrencilerine okurdu. Selçuk Cingi, Ahmet Koç, Mete Akyol, Uluç Gürkan, Şevket ve

Özdemir Sabancı gibi "çocuklarını görmeden," mektuplarından tanımıştık. Haydar Hoca eski öğrencileriyle kimi zaman arkadaş, kimi zaman baba gibi dert ortağıydı. (Yıllar sonra, o ortaklıktan, Mete Abi, "Sevgili Hocam" kitabını çıkarmıştı).

Onun deyimiyle "edebi-at" öğreniyorduk öğrenmesine de, "Çocuklar, bu failatünler ileride işinize pek yaramaz, pozitif bilime önem verin, hayat bilgisi öğrenin, o daha mühim," diyordu. Bizim de açlığımız onaydı zaten.

Gerçi, onun anlattığı "Elhamı Şita"-nın tadı hala damağımda. Sanki Tarsus'ta kar yağıyor ve biz seyrediyormuş gibi işlemiştiğimiz şiiri. Müzik gibi dinlemişti. Kısa, öz cümleyle yazmayı ondan öğrenmiştik. Tiyatroyu da. Onda bir incelik, zarafet, detaya farkındalık vardı. O kadar güzel anlatırdı ki, bir ara, hepimizin, "mezhebi maliki ve itikatımızca kelp tahir" olmuştuk (!) Ziya Paşa'yı, Tefvik Fikret'i onunla tanımıştık.

Bu arada ondan başka önemli şeyler de öğreniyorduk. Ters döndürülmüş musluktan su içmenin adabından, nasıl sümkürmeliye, aksırmalıya kadar... Kalabalıkta şemsiye nasıl taşınırdan tek kravatın olacaksa ne desen, ne renk olmalıya kadar. Bunları bize başka öğreten yoktu. Dedim ya artık delikanlıydık ve evimizden uzaktık. Öğrenmeye açtık.

Haydar Bey'in farkı da, önemi de buradaydı. Bu yüzden iz bırakmıştı.

Mesela bugün bile elime şemsiyeyi alınca, aklıma Haydar Bey gelir. İnsanların baş hizasından yükseğe kaldırıyorum. Ama failatün failün aklıma hiç gelmez. Dediği doğru çıkmıştı. Failatün gitmiş, hayat bilgisi, toplumu düşünme fikri kalmıştı.

Haydar
Göfer

YANGIN HORTUMU Özgür Yaşa (TAC'87)

Stickler'ın en üst katının yatakhane olduğu 1983 yılı ve ahşap yatakhanelerde kullanılan yangın söndürme tüpleri üzerine bir anımı anlatmak istiyorum. Daha önce abilerden gördüğüm bir hareket vardı, yangın tüplerinin vanasını hafifçe açtığınız zaman hortumunun ucundan hem komik hem de sansasyonel bir sesle, havayla karışık köpük çıkar, bu da kısa bir heyecan dalgası yaratırdı. Vanayı kıstığınız zaman da hiçbir sorun olmadan şamatayı bitirirdiniz. Doğrusu bu hareketi birkaç sefer başarıyla yapmıştım - ta ki o güne kadar... Sanki Stickler üst kat yatakhanelerinin çatısı kaldırılmış da yatakhanelerin üstüne lapa lapa kar yağmış gibi bir görüntü oluşmasına sebep olduğum o gün, yangın tüpleri değiştirilmiş ve yepyeni bir grup ürün konmuştu. Yeni tüpü denemek için vanayı açmamla birlikte hortum inanılmaz bir güçle elimden havası kaçan balon gibi sıyrıldı ve aynı şekilde havada bir o yana bir bu yana savruldu. Hortumu yakalayamadığım için de derhal kaçtım. Bir saat sonra geldiğimde bütün yatakhane, tüm yataklar ve yerler kar yağmışçasına bembeyazdı. Meğer bu tüplerde köpük değil, yoğun basınçlı beyaz toz varmış ve ben o akşam bütün yatakları silkelemek, her yeri temizlemek zorunda kalmıştım.

A.REFİK KUTLUER TAC'74

Öcal Hoca ile tanışmam

Yıl 1974, raydan çıktığı düşünülen TAC öğrencilerini 'adam' etmek üzere Milli Eğitim Bakanlığı bir müdür yardımcısı atıyor. Bir pazartesi sabahı Öcal Altunay, İstiklal Marşı'nı söylemek üzere toplanmış öğrencilerin önünde, ilk sert konuşmasını yapıyor. Bense İstiklal Marşı'nı yönetmek üzere hocanın arkasındaki taşın üzerindeyim. Öcal Hoca başlıyor atıp tutmaya... "Bundan sonra her şey farklı olacak, disiplin, düğün kıyafet, vesaire, vesaire." Konuşmanın en ateşli anında Öcal Hoca'nın sesi kreşendonun zirvesindeyken, ben sanki İstiklal Marşı'nı başlatacımışçasına ellerimle bir komut veriyorum ve bütün öğrenciler başlıyor katılırcasına gülme-ye... Öcal Hoca şaşırıyor, kızıyor, arkasına dönüp bana bakıyor. İşte tanışmamız ve mimlenmem...

ERTESİ GÜN

Yırtık pırtık olmasına rağmen büyük bir keyifle giydiğim, o mavisini unutamadığım, Wrangler kot pantolonumun yırtıklarından büyüğe olan bir tanesini Sevgili Tosun (Suat Baykul), muzipliğine, şöyle bir kavrayıp çekiyor ve canım kotumun bir paçası şort oluyor. O zamanlar omuzlarımdaki saçlarım, sakal ve bıyığımla dönemin tipik "Hippi" tanımına tam anlamıyla uymaktayım. Ve disipline kıyafetten, saç sakaldan başlamayı ümit eden Öcal Hoca beni o gün, üzerimden çıkarmaya kıyamadığım, tek paçası şort kot pantolonumla görüyor.

BİRKAÇ GÜN SONRA

Öcal Hoca kafasındakileri uygulamaya niyetli ve bir kez de; öğrencilere dostça yaklaşp, aralarına karışp, sohbet etme yolunu denemeye karar veriyor. Mütä-

laa arasında buluşup, mavra atıp sigara içtiğimiz, harika mekanımız, "Lounge" da, o akşam, tesadüf bu ya, elektrikler kesiliyor. Karanlıkta, ağzımda sigara ilk gördüğüm kişinin sırtına vurup 'Ateşini versene gardaş' diyorum. Hışımla arkasına dönen Öcal Hoca beni görünce gözlerinden ateşler çıkarak sadece, "Git, git!" diyebiliyor.

BİRKAÇ GÜN DAHA SONRA

Hayallerini gerçekleştirmede ümitsizliğe düşmeye başlayan Öcal Hoca, düzeltmeye okulun herhangi bir yerinden başlayıp moral toplama arzusu ile, yatakhanelerin temizliğini kontrole çıkıyor. Saat 10.30 civarı, 3. ders başlamak üzere, Hoca yanında temizlik görevlileri ile yatakanemize giriyor. Dolaplarla oluşturduğumuz "oda"ları tek tek dolışmaya başlıyor, yerdeki izmaritlere kızıyor ve bizim odaya giriyor. Ben mışıl mışıl uyumaktayım, çünkü Stickler'ın tepesindeki 'Band Room'da sevgili Alp Bekişoğlu, Mustafa Emre ve Uğur Çınar

ile 'beste!' çalışmaları yaparak sabahlamışız. (Anahtarı cebimde dolaştığım, hâlâ rüyama giren mekanların başında gelen o küçücük odaya istediğimiz saatte girip müzik çalışmaları yapardık.) Öcal Hoca, ranzanın alt yatağında o saatte uyuyan birisi olduğunu görünce şaşırıyor, bütün babacanlığını takınıp, "Evladım hasta mısın?" diyerek beni sarsıyor. Homurdanarak döndüğümde uyuyan kim olduğunu anlayınca, "Yine mi sen, hemen kalk öğlen idarede seni bekliyorum," diyor. Ancak... Aynı anda ranzanın üst yatağında yatmakta olan ve minik gövdesinin gevşettiği yolların içine gömülmüş olan Mustafa'yı, yana sarkan battanisi yatağın altındaki görüntüyü gizlediği için, göremiyor. Hoca odayı terk ettiğinde Mustafa Emre ile gülmekten konuşamıyoruz.

VE SON PERDE

Öcal Hoca rahmetli babama bir mektup döşeniyor, "Oğlunuz talebelikten uzak, disiplinsiz, sigara içiyor, 'bohem' hayatı yaşıyor, öğlene kadar uyuyor vs, vs." Ve babamdan gelen paketi açmak üzere beni yanına çağırıyor. Yıllarca Darüşşafaka'da yatılı okuduğu için işin aslını gayet iyi bilen sevgili babamın gönderdiği paketten bir 'çalar saat' çıktığını görünce, Öcal Hoca'ya da olgun bir nasihat konuşması yapmaktan başka seçenek kalmamıştı.

Gerçekten de TAC'deki yıllarımı hatırladığımda aklıma gelen 'mavra'larımız, hocalarımızla ilişkilerimiz, yaptığımız yaramazlıklar, haylazlıklar hep 'kabul edilebilir' sınırlarda idi. Birçok durumda mecburen kızmak zorunda kalan hocalar, aslında sanki bir *Hababam Sınıfı* filmi izler gibi gülmemekteydiler.

GÜLER LEGACY

6. GÜLER LEGACY KAMPLARI ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ'NDE!

BİLGİ
VE
KAYIT

GULERLEGACY.COM

KAMP
TARİHLERİ

17-22 TEMMUZ

KAMPIMIZ **TÜRSAB** GÜVENCESİYLE GERÇEKLEŞMEKTEDİR.

atour

ÖZYEGİN
ÜNİVERSİTESİ

Seveceğiniz bir hayat tasarlayın

New York'ta yaşayan Türk tasarımcı Ayşe Birsel, yazdığı *Sevdiğiniz Yaşamı Tasarlayın* isimli kitabıyla, tasarım sürecini iş ve gündelik hayatımıza uygulayıp, nasıl yaratıcı bir şekilde tasarlayabileceğinizi anlattı. İngilizce yayınlanan kitabın Türkçe çevirisi için Türkiye'ye gelen Ayşe Birsel ile kısa bir söyleşi yaptık.

O DTÜ'de nasıl bir eğitim adınız? Hangi hocalarla çalıştınız?

ODTÜ'de Endüstri Ürünleri Tasarımı eğitimi aldım, Ali Günöven, Mehmet Asatekin, Tevfik Balcıoğlu hocalarımızdı.

Tasarım dünyasında sizi en çok etkileyen tasarımcılar kimler oldu?

Beni en çok etkileyen yaratıcı insanlar Buckminster Fuller (inovator), Renzo Piano (mimar), Paula Scher (grafiker), Ela Cindoruk (mücevher tasarımcısı), Isamu Noguchi (heykeltıraş), Issey Miyake (modacı) ve Rowena Reed Kostellow (Pratt'teki hocamdır).

Bugüne kadar neler tasarladınız? Birkaç örnek verir misiniz?

Kalem, araba iç tasarımı, banyo eşyaları, klozet kapağı, mutfak eşyaları, ofis sistemleri, ofis aksesuarları, cam eşya, gömlek, kısaca her şey.

Sizin gibi tasarımcıların çok büyük kısmı New York'ta yaşıyor. Orasının nasıl bir cazibe merkezi oluşturduğunu kısaca anlatır mısınız?

New York; enerjisi çok yüksek, farklı kültürlerden gelen insanların bir arada olduğu, sanatın çok önemli bir yer tuttuğu bir şehir. Yaratıcı çok insan var ve her konuda işini çok iyi yapan insanlara ulaşma şansına sahipsiniz.

Pratt Institute birçok tasarımcının rüyalarını süsleyen bir yer. Orada nasıl bir ortam var?

Ben okurken harika hocalarımız vardı, güzel bir kampüs denemezdi ama çok keyifli bir yaratıcı or-

tamdı. Şimdi ise School of Visual Arts'da (SVA) Products of Design bölümünde ders veriyorum. Her şeyin mümkün olabileceğini hissettiğiniz yaratıcı bir ortam ve düşünce zenginliği var.

Geleneksel Türk motifleri tasarım için iyi bir model midir?

Geleneksel Türk formlarını günümüze taşıdığımız tasarımlar yapıyoruz. Her şey doğru ortam, doğru projede tasarım için ilham kaynağı olabilir.

İki çocuk, akademik ortamlarda verdiğiniz dersler, kitabınız, danışmanlık... İşiniz çok yoğun. Yaratıcılık isteyen bir mesleğiniz var. 24 saatiniz nasıl geçiyor?

Günün ilk 1-2 saatini yaratıcılıkla geçiriyorum, geri iş, aile, iş diye gidiyor. Yüzde 20 yaratıcılık, yüzde 80 diğer her şey.

Kitabınız Türkçe'ye çevriliyor. Bu kitapta neler anlatıyorsunuz?

Kitabımda, tasarım sürecini hayatımıza nasıl uygulayarak hayatımızı yaratıcı bir şekilde tasarlayabileceğimizi anlatıyorum. İsmi, *Sevdiğiniz Yaşamı Tasarlayın*.

Tasarımcı olmak isteyen gençlere neler öneriyorsunuz?

Çok çalışmaya hazır olun.

Standart sorumuz: Amerikan Koleji'nde okumak size neler kazandırdı?

Çalışma disiplini, kendine güven ve bir kadının her şeyi yapabileceği inancı.

**BORUSAN
CON·TEM·
PO·RAR·Y**

B E T W E E N
05.03.2016
V E / A N D
21.08.2016

teamLab: Sanat ile Fiziksel Mekânın Arasında

teamLab: Between Art and the Physical Space

SANATÇILAR / ARTISTS : **teamLab**

KÜRATÖR / CURATOR : **CHARLES MEREWETHER**

Sadece hafta sonları
10.00-20.00 arası
ziyarete açıktır.

*Open only on weekends
between 10 am-8 pm*

Rumelihisarı Mahallesi
Baltalimanı Hisar Caddesi No: 5
Perili Köşk, Sarıyer, İstanbul
borusancontemporary.com

Biletler **biletix**
ticketmaster Türkiye

**BORUSAN
KOCABIYIK
YAKFI**

Japon kültürünün unsurlarını İstanbul'a taşıyan "teamLab: Sanat ile Fiziksel Mekânın Arasında" adlı sergi, sizi anime ve manganın ötesine, dokunup değiştirebileceğiniz hareketli imgelerin dünyasında bir yolculuğa çıkaracak. Odanın bir yanından diğerine uzanan gürüldeyen şelaleyi veya dalgaları, çiçeklerin açmasını, bir görünüp bir kaybolan kelebekleri seyredin. Kendinizi bu düşsel alemin, doğanın adeta canlandığı bu olağanüstü dünyanın içine bırakın; sanat yaşamınıza girerken siz de sanal gerçekliğin içine dalın.

"teamLab: Between Art and Physical Space" from Japan will take you on a journey beyond that of the world of anime and manga, a world of moving images you can both touch and change. Watch the tumbling waterfall or waves that seem to move across the room, flowers bloom or make butterflies appear and disappear. Immerse yourself in this imaginary world, into a nature come live where art enters your life and you enter the virtual real.

KATKILARINDAN DOLAYI
TEŞEKKÜRLER
WITH SPECIAL THANKS TO

**BORUSAN
HOLDİNG**

**BORUSAN
MANNESMANN**

**BORUSAN
LOJİSTİK**

MÜJDE TEKİL UAA'60

Kelle avcılarına dikkat

Bölgede etnik çatışmalar çok yakın zamana kadar sürdü. 1996, 1999 ve 2001 yıllarında binlerce Maduralı'ya, Dayaklar tarafından satırlarla saldırılmış, binlerce kişi ölmüş ya da yaralanmıştı. Hollanda kriminoloji profesörünün eşi de, 80'li yılların ortasında, otelin hemen önünden kaçırılmış, kendisinden bir daha haber alınamamıştı. Profesörün, tanrılara kurban edildiği tahmin ediliyor.

BORNEO - MAHAKAM NEHRİ

Üsküdar AKL'de okuduğum sürede -ki bu 1960'tan önceki bir dönem ve o tarihlerde Türkiye'de renkli gazete ve dergi dahi çok sınırlıydı- haber alma kanalı sadece radyoydu. İşte böyle bir dönemde sevgili sanat tarihi öğretmenimiz Bn. Ruth West Campbell, gezdiği gördüğü yerleri anlatarak bizlerin dünyasını genişletir, ufkumuzu açardı. Piramitlere tırmandığını söylediğinde, 'Acaba ben de bir gün bu yerleri görebilecek miyim?' diye düşünürdüm. İşte bir taraftan sevgili öğretmenimiz Bn. Campbell'in anlatıları, diğer taraftan annemin o devrin imkanları ile dünyanın neredeyse her tarafını gezmesi beni böyle gezgin yaptı herhalde.

Bu sefer hedef Endonezya Takım Adaları... Endonezya, irili ufaklı 17 bin 504 adadan oluşan, 250 milyon nüfuslu bir ülke. Adalardan 922'si meskun değil; yüzde 60'ına isim dahi verilmemiş. Belli başlı adalar Sulawesi, Sumatra, Borneo, Java, Flores, Bali ve Yeni Gine.

İlk hedef Borneo Adası'nın Endonezya'ya ait olan Kalimantan Bölgesi. Borneo, Grönland ve Yeni Gine'den sonra, dünyanın en büyük üçüncü adası. Yüzölçümü neredeyse Türkiye kadar. Borneo halkı her anlamda etnik bir mozaik. Adada 18 milyon insan yaşıyor. Adanın üçte birini oluşturan kuzey doğusu Malezya ve Burunei Sultanlığı'na ait. Adanın geri kalan üçte ikisi Kalimantan adı altında Endonezya Cumhuriyeti'nin.

VE DAYAK KABİLELERİ

Amacım Dayak Kabileleri'ni ziyaret etmek. Dayak ismi, Avrupalılar tarafından, Kalimantan Bölgesi'nde yaşayan Malay ırkından olmayan yerli halka verilmiş ortak bir isim. Dayak olarak isimlendirilen yerli halk, dillerine göre yedi ana etnik gruba ayrılmış. Ngajular, Apau Kayanlar, Ibanlar, Kalimantanlar, Murutlar, Punanlar ve Ot Danumlar. Her etnik grup, düzinelerce alt gruba ve yüzlerce alt etnik gruba ayrılmış. Tahminen ayrı ayrı diller konuşan 50 etnik grup var. 170 değişik dil ve diyalekt konuşuluyor.

Tüm Dayak kabilelerini görmem mümkün değil. Hedefim, Mahakam Nehri kıyılarında ve bu nehrin geçtiği yağmur ormanlarında yaşayan ve kabile geleneklerini, dinlerini ve yaşam tarzlarını koruyan kabileleri ziyaret etmek.

İstanbul'dan Kuala Lumpur'a, oradan Endonezya'nın başşehri Cava Adası'ndan Jakarta'ya, oradan da Borneo Adası'nın güney doğusundaki küçük bir liman kenti olan Balikpapan'a uçuyoruz. İstanbul'dan hareketimden 32 saat sonra yorgunluk ve uykusuzluktan bitap halde kendimi iyi veya kötü, temiz veya pis demeden otelde yatağa bırakıyorum. Ertesi sabah Mahakam Nehri'nin yukarısına doğru gitmek üzere Loa Janan'a gidip tekneye yerleşiyoruz. Tekne dediysem, Nuh'un Gemisi gibi bir şey. İnşaat artığı kalaslardan yapılmış görüntüsü veriyor. Kamaralar ufacık, yan yan girip çıkıyorum. Duş/tuvalet ikişer adet, dışarıda teknenin arkasında. Kaptan, iki tayfa ve yedi yolcu bunları anonim kullanıyor. İnsan nelere katlanmıyor!

İstanbul'dan hareketimden 32 saat sonra yorgunluk ve uykusuzluktan bitap halde kendimi iyi veya kötü, temiz veya pis demeden otelde yatağa bırakıyorum.

Loa Janan'dan Mahakam Nehri'nin yukarısına doğru hareket ediyoruz. Mahakam Nehri adeta bir bulvar. Nehrin her iki yanında direkler üstüne yapılmış ahşap evler, marketler, camiler, tapınaklar, okullar, dispenserler; kısaca bir yerleşim yerinde ne gerekiyorsa hepsi nehir kıyılarında yer almış. Bir yerleşim yeri bitiyor, bir süre sonra diğeri başlıyor. İnsanlar bir yerden diğere –markete, okula vb.– düz altlı, sivri burunlu, arkadan motorlu kayıklarla gidiyorlar.

Her iş nehir suyu ile hallediliyor. Bulaşık, çamaşır, duş, diş fırçalama gibi gündelik işler için evlerin verandasından merdivenle nehre iniliyor. İşte bu merdivenlerde kimisi çamaşır yıkıyor, kimisi bulaşık, kimisi aşağıya inmiş, dişini fırçalıyor veya tıraş oluyor, peştamala sarıymış yıkıyor. Yan yana, özeli olmayan, son derece samimi bir yaşam. Fiziki şartlar bunu gerektiriyor.

Nehir kenarında, direkler üstüne inşa edilmiş ahşap evlerin verandalarında veya nehre inen merdivenlerde ayağından iple bağlanmış pelikan kuşları gözümüze çarpıyor. Biz nasıl kedi, köpek besliyorsak onlar da pelikan besliyor diye düşünüyorum. Fakat durum farklı. Bunlar pelikan kuşlarını balık avlamak için kullanıyorlar. Pelikan kaçmasın diye hem ayağından bağlı hem de tuttuğu balıkları yutmasın, torbasında biriktirsin diye gagasının belli bir bölümünden bağlı. İnsan bakımından akıllıca bir çözüm. Akşam eve gelince taze hazır balıklar, pelikan bakımından ise acımasız bir durum.

Yerleşim yerleri dışında nehrin kıyıları yer yer bataklık, sazlık ancak yoğunlukla yağmur ormanları ile kaplı. Mahakam Nehri kıyıları flora ve fauna bakımından çok zengin. Nehirde yaşayan Orcaella Brevirostris cinsi tatlı su yunus balığı koruma altında. Kıyıları çevreleyen yağmur orman-

ları envai çeşit orkide ile dolu. Özellikle siyah orkide. Halkın ana geçim kaynağı balıkçılık ve orman ürünleri.

Ertesi sabah nehir kıyısında her şeyiyle, sokakları dahi ahşaptan inşa edilmiş Muara Muntai'ye varıyoruz. Çok şirin bir kasaba. Muara Muntai halkı aslen Kutai ve Bugis kabilelerinden. Müslümanlığı kabul etmişler ama animist adetlerini de sürdürüyorlar. Muara Muntai halkı çok sıcakkanlı, güler yüzlü, evleri ile gurur duyuyorlar, yolda yürürken evlerini görelim diye içeri davet ediyorlar. Girdiğimiz tüm evler tertemiz, intizamlı. Yayılcı burunları, kalın dudakları ve badem gözleri ile fizyonomileri dışında kadınlar, erkekler ve gençler Endonezya'da herhangi bir şehirde görebileceğimiz giyim tarzı ve davranışta.

Muara Muntai'de tekneyi bırakıp Dayaklar'ın Kutai Kabilesi'nin yaşadığı Mancong Köyü'ne gitmek üzere kayıklara biniyoruz. Jempang Gölü'nü geçmemiz gerekiyor. İki kişilik, zeminine iki büküm oturulabilen arkadan motorlu kanolarla gölde yola çıkıyoruz. Yolda şiddetli bir yağmura tutuluyoruz. Yağmur gökten adeta perde gibi iniyor. Bir taraftan yağmur, diğer taraftan hızla giden motorun sıçratığı suyla, sırlıslık oluyoruz. Allahtan hava sıcak da, sıcak sıcak esen rüzgar üşümemizi nispeten azaltıyor. Bu ıslaklıkla başka yerde insan mutlaka zatürre olur. İki saati aşan bir yolculuktan sonra öğle üzeri Mancong Köyü'ne varıyoruz. Köye yaklaşırken kıyılardaki evlerden, verandalardan insanlar bize hiç de misafirperver bakmıyorlar. Pek de isteniyor gibi bir durumumuz yok. Yanımızda hediyelerimiz var –boya kalem, kurşun kalem, boyama kitapları, bisküviler vs.– ziyaretlerimizde elimiz boş olmayacak.

Devamı Buluşma'nın bir sonraki sayısında: 'Uzun Ev'de Gecelemek

SEV'İN ASIRLIK ÇINARLARI

İKİ DEV ÇINAR: AYŞE MAYDA (ACI'37) VE ALİ KEMAL YAZICIOĞLU (TAC'42)

Biri, ACI'nın 100 yaşını deviren 'çınarı' Ayşe Mayda, kaydını İtalyan Okulu'ndan, İzmir Amerikan'a nasıl aldığını, babasını nasıl ikna ettiğini, ilgi alanlarını, diş hekimliği ve ortodontiyi nasıl seçtiğini, heyecanlı Uludağ gezisini anlatıyor... Diğeri ise, 1921 doğumlu, gerçek bir TAC çınarı Ali Kemal Yazıcıoğlu. 1934'te başladığı Tarsus Amerikan'dan 1942'de mezun olmuş. Mezuniyetinin üzerinden tam 74 yıl geçmiş. Bir ömür... Sizleri bu duygu dolu, bir o kadar da keyifli söyleşilerimizle başbaşa bırakıyoruz. Önümüzdeki sayı Üsküdar'ın çınarları ile söyleşilerimize devam edeceğiz... ➡

ACI'a hâlâ her gidişimde heyecanlanırım

ACI'nın 100 yaşını deviren 'Çınarı' Ayşe Mayda, kaydını İtalyan Okulu'ndan, İzmir Amerikan'a nasıl aldığını, babasını nasıl ikna ettiğini, ilgi alanlarını, diş hekimliği ve ortodontiyi nasıl seçtiğini, heyecanlı Uludağ gezisini anlatıyor...

ACI'a girişiniz nasıl oldu, biraz anlatır mısınız?

O dönem dördüncü sınıfa gidiyordum. İzmir'de okul arıyoruz. Ben önce İtalyan Okulu'na kaydımı yaptırdım. Sonra, baktım herkes Amerikan Koleji'ni konuşuyor. Kaydımı alıp, Koleji'ye gittim.

Kaydınızı almanız kolay oldu mu?

Kolay oldu. Çünkü babam mutaassıp biriydi. Benim kız okulunda okumamı istiyordu. İtalyan Okulu kız - erkek karışıktı. Amerikan Koleji ise yalnız

kız öğrencileri alıyordu. İtalyan Okulu'nda bir hafta okudum ya da okumadım. Aklımda hep Amerikan Koleji'nde okumak vardı.

Babama gittim "Ben İtalyan Sörler'e gitmek istemiyorum," dedim. "Neden?" dedi. "Burada oğlanlarla kızlar beraber okuyorlar. Amerikan Okulu yalnız kız okulu," dedim. "Peki," dedi. Babamdan tramvay parası alıp Amerikan Koleji'ne gittim. Saçları kocaman topuz bir hanım karşıladı. "Sen kimsin, buraya neden geldin?" dedi. Kayıt olmaya geldiğimi söyledim.

"Baban yok mu?" dedi. "Babamın işi var gelemedi," dedim. İbrahim (Taner) Bey'e gönderdi. İbrahim Bey, "Senin baban kim bakalım?" diye sordu. Babam İzmir'in bir numaralı nakliyecisiydi. İbrahim Bey kendisini tanıyormuş. "Ha, peki kaydı yapalım," dedi.

Sonra İtalyan Okulu'na gidip Sörler'den evraklarımı geri istedim. "Amerikan okuluna gitmek istiyorum," dedim. "Annenin, babanın haber var mı?" diye sordular ama zorluk çıkarmadılar. "Peki madem ki burayı istemiyorsun evraklarınızı verelim," dediler. Bu şekilde ACI'a kaydım gerçekleşmiş oldu.

Eski İzmir'den aklınızda kalanlar ne oldu?

En çok 9 Eylül'ler hatırımda kaldı. Çok görkemli olurdu. Bütün civar illerden, köylerden, kasabalardan insanlar katılırdı. Çok güzel kortejler yapılırdı.

Yüz yaşını geçmiş bir Cumhuriyet kadını olarak yaptığınız işlerden en çok gurur duyduklarınız neler oldu?

Bir okul yaptırdım. Kardeşimin adını taşıyor. Onunla çok gururlanıyorum. Bir de imkanım olduğu kadar öğrencilere burs verdim. Bunun yanı sıra yedi, sekiz dernek kurdum. Hayvanları koruma derneği de var, okulumuzla ilgili dernekler de... Bunlardan gurur duyuyorum. Bir de Türkiye'nin en eski ortodontistlerin-

kültür merkezi yaptırdım. Kardeşim Senihe'ye okul yaptırdım. Bunlar hep beni mutlu eden şeylerdir.

Çok sevdiğiniz İzmir'i diğer kentlerden farklı yapan özellikleri nelerdir?

Havası, denizi, doğal güzellikleri... Havası kışın soğuk değil. Yazın bunaltmaz. İnsanları gülyüz-lüdü. Tanımadıklarına bile 'merhaba' derler.

Sizin oldukça cesur bir karar alıp çıktığınız Uludağ gezisi vardı. Biraz bahseder misiniz?

Evet. Birkaç arkadaş Uludağ'a gitmeye karar verdik. İlk kez gideceğiz. Sene 1939... Üniversite öğrencisiyiz. Önce Bursa'ya gittik.

Şöyle oldu: Aşağıda Zeki Spor vardı. Kayak ayakkabası yoktu, ama ona benzer bir şey yapıyorlardı. Ardından, Bursa'ya, Bursa Spor Kulübü'ne gittik. İki tane kayak aldık. Tahta kayaklar. Taktık. Hadi bakalım yola... Ama yol yoktu ve eşyalarımızı bizim taşımamız gerekiyordu. İncecik sırt çantalarımız vardı. Yürü babam yürü... Sonunda geldik Kirazlı Yayla'ya. Bir gece orada kaldık. Ertesi günün sabahında yeniden çıktık yola. Yeniden bata çıka gidiyoruz. Bütün vücudum mosmor olmuş. Bir yere geldik. Hoca, "Bundan sonrası kolay, ışık göründü. Orası Büyük Otel," dedi. O kadar yorulmuşuz ki kayanın biri ayağımdan çıktı. Kaldım mı ben tek kayakla! Yine bata çıka akşam gelebildik otele. Uzun bir masada yemek yiyoruz. Ama kalorifer yok. Sobanın başındayız. Biraz sonra genç bir adam geldi. "Ben bir kayak buldum aşağı mandırada," diye bağırdı. "Orada kalsın o benim," dedim. Kayağı getiren İsmet İnönü'nün oğlu Ömer İnönü imiş. Onlar kayak evinde kalıyorlardı. Biz Büyük Otel'de kalıyorduk.

Okula geldiğiniz zaman heyecanlanıyor musunuz?

Tabii ki orası benim ana kucağım. 1928'de geldim. O zamandan bu zamana, okula her gittiğimde heyecanlanırım.

den biri olmaktan gurur duyuyorum.

O dönem için pek bilinmeyen bir mesleğiniz var. Ortodontiye yönelmeniz nasıl oldu?

Ben İstanbul'da okudum. Ortodontizmi bilen hiç kimse yoktu. Bu dalı onun için seçtim. 1941 yılında mezun oldum. Hitler'den kaçarak Türkiye'ye gelen Yahudi bilim adamlarından bir tanesi olan Prof. Dr. Kantaroviç İstanbul Üniversitesi'nde Diş Hekimliği Fakültesi'ni kurmuştu. Ben de onun yanında öğrenciliğe başladım. Ortodontiyi anlatıncaya kadar göbeğim çatladı. Kim gelirse ben tedavi ederdim. Önce İstanbul'daydım. Sonra annem hastalanınca İzmir'e geldim. Karataş'ta, İngiliz Bahçesi'nde oturuyorduk.

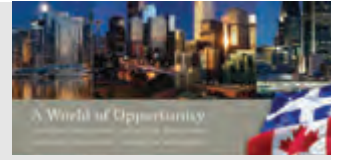
Pek çok hobinizin olduğunu biliyoruz. Yapmayı en çok sevdiğiniz şeyler nelerdi?

Hayvanlara bakmak... Sekiz köpeğim var. Doğa ile ilgilenmek... Fidan dikmek... Kocaman bir bahçem var.

Bir de benim adıma bir suni göl yaptılar, bundan çok memnun oldum. Sokağım var kendi adıma taşıyan.

Pek çok yere adınız verilmiş...

Evet! Hastanede Zeynep Kamil'de Ayşe Mayda odası var. Sağık ocağı yaptırdım. Annemin adına

EĞİTİM

Kanada'nın önde gelen özel yatılı kolejlerini Türkiye'de temsil etmekteyiz. Bu okulların yaz dönemi İngilizce ve Fransızca dil programları ile tam zamanlı akademik programlarına Türk öğrencilerini yollamaktayız. Programlarımız 12-18 yaş grubunu kapsamaktadır.

Toronto Üniversitesi'nde 14-18 yaş grubu öğrenciler için ESL ve Kuzey Amerika'da üniversite eğitimi almak isteyen 16-18 yaş grubu öğrencilere uygun University Prep programlarını sunmaktayız. 18+ yaş grubu öğrenciler için McGill Üniversitesi yoğun yabancı dil programlarını temsil etmekteyiz.

GÖÇMENLİK

Yatırımcı ve girişimci işadamları göçmenlik programlarında uzmanlaşan firmamız, Kanada'nın önde gelen göçmen avukatları ve finans kuruluşlarıyla işbirliği yapmaktadır. Firmamız, size ve ailenize en uygun programı seçmenize yardımcı olmakta, bu sürecin hızlı ve sorunsuz geçmesini sağlamaktadır.

Göçmenlik Programlarımız:

- Canadian Permanent Residency-Quebec Immigration Investment Program (QIIP)
- Antigua&Barbuda Citizenship by Investment
- EB-5 US Business Immigration

IMMIGRATION&EDUCATION SERVICES

Abdullah Şehoğlu, RCIC, McGill BA 82,TAC'77

Erenca Eğitim, Danışmanlık ve Ticaret Ltd
Abdi İpekçi Cad.Bostan Sok.No:15 Orjin Apt.Kat 5
Nişantaşı/Şişli İstanbul
T: 0212 373 9421 **GSM:** 0532 231 0677
E-mail:asehoglu@erenca.com

Study in Peace &
Immigrate with Ease

Hayatımın en güzel yılları *TAC'de geçti*

TAC'den mezuniyetimin üzerinden 27 yıl geçmiş. Bunca yıl geçti ya, koskoca 27 yıl, kendimi epey eski mezun addediyordum. Ta ki bugüne kadar... Şu an çok şanslı, bir o kadar da gururluyum. Buluşma dergisi için konduğum gerçek bir TAC çınarı; Ali Kemal Yazıcıoğlu abimiz. 1921 doğumlu Kemal Abi, 1934'te başladığı Tarsus Amerikan'dan 1942'de mezun olmuş. Bir de şöyle yazayım; mezuniyetinin üzerinden tam 74 yıl geçmiş. Bir ömür... Beni evinde ağırlayan Abimizle duygu dolu, bir o kadar da keyifli bir söyleşimiz oldu.

BEDRİYE ATEŞ ŞİMŞEK* TAC'89

O yıllarda okulda hangi faaliyetler vardı? Siz en çok hangi faaliyetlerde yer aldınız?

Bizim okulda saat dört-dört buçukta dersler biterdi. Geniş bir alan vardı. Burada basketbol, voleybol, tenis, beyzbol, futbol sahaları vardı. Benim ilgimi çeken voleybol ile tenisti. Voleybolda üç sene kaptan olarak faaliyet gösterdim. Voleybolda yeşil, kırmızı, beyaz... Üç takım vardı. Üç takım olarak müsabakalar yapardık, sene sonunda turnuvalar yapılırdı. O zaman Mersin'de Deniz Harp Okulu, Adana'da -Muallim Mektebi derlerdi- Öğretmen Okulu vardı. Onlarla da oynardık. Her sene onlarla maç yapardık. Biz onlara giderdik, onlar bize gelirdi.

Hafta sonları tenis oynardım. Tenise çok meraklıydım. Bütün talebeler spora çok meraklıydı. Tabii Amerikalı öğretmenlerimiz çok ilgilenirdi. Kaptanlık yaparlardı, hakemlik yaparlardı. O zaman tüm okul mevcudu 57 kişiydi. Benim girdiğim sene en çok talebenin olduğu seneydi. Bizim sınıfımız ise dokuz kişiydi ben başladığımda. Üçüncü sınıfta bir arkadaşımız

tifodan öldü. Ayrılanlar da olunca o zaman sınıfta üç kişi kalmıştık. Üç kişiye okul sınıf açamadı. Maarif Bakanlığı'na müracaat ettik. Onlar da müsaade etmediler. O seneyi ben dışarıda geçirdim. Babam dedi ki, "Okulla irtibatını kesme, belki soğursun. Sen okula devam et." Böyle olunca, bir sene ben fahri olarak okula devam ettim. Sınıflara giriyordum, ama resmi olarak öğrenci değildim. Sonraki sene arkadan gelen sınıfa dahil oldum.

Yüksek öğreniminizi nerede yaptınız?

Ermeni bir okul arkadaşım vardı. "Ben dışı olacağım," dedi. Çok severdim onu, iyi bir çocuktu, sağsa Allah selamet etsin... Dış Hekimliği Fakültesi'ne gidelim dedik. Oraya gittik. Beyazıt'ta kütüphanenin bitişiğinde büyük bina vardı. Üstü eczacılara, altı bize aitti.

Orada Dış Hekimliği Fakültesi'ne başladım, dört senede orayı bitirdim. Sonra bir sene dış hekimliği yapıp askere gittim. Dönüşte Ceyhan'da işe başladım. 1950'den 1968'e kadar Ceyhan'da dış hekimliği yaptım. Buradan sonra, iki oğlumun tahsili için 1968'de Ankara'yı tercih ettik.

1972'ye kadar burada onların başında kaldım. Nendendir bilmiyorum, ben sevedim Ankara'yı. Onlar bitirdikten sonra ben geri döndüm, fakat bu kez muayenehanemi Ceyhan'da değil, Adana'da açtım. 1972'den 1987'ye kadar orada çalıştım. Sonra küçük oğlum Yiğit'in üniversite dönemi başladı 1993'te.

ALİ KEMAL YAZICIOĞLU
TAC'42

Onu Ankara'ya gönderdik, biz de 1997'de yeniden Ankara'ya geldik. Yiğit okulu bitirip Amerika işi çıkınca, 1999'da tekrar Adana'ya döndük ve altı sene daha orada kaldık. Daha sonra oğlum Amerika'dan döndü, torunlar da olunca bir daha Ankara yoluna düştük. Mesleğimi 1987'ye kadar icra ettim. İşimi zevkle yaptım, severek yaptım.

O dönemde İngilizce bilmek size ne tür avantajlar sağladı?

O dönemlerde İngilizce hem popülerdi, hem bilen kimse yoktu. Bana birçok üniversiteden teklifler geldi. Ama ben meslekten ayrılmak istemedim, mesleğimi yaptım. İncirlik Hava Üssü'nden çağırdılar, orayı da istemedim. Okuldan bir arkadaşım vardı. Onu tavsiye ettim. Oraya o girdi, oradan da emekli oldu.

Sizin döneminizde efsane müdürlerden kim vardı?

William Sage Woolworth vardı. Ben şimdiye kadar onun gibi bir insan, onun gibi çalışkan birini görmedim. Hiç kimse Mr. Woolworth kadar çalışkan, onun kadar her şeyle ilgilenen bir insan olamaz. Allah vergisiydi ondaki...

Size örnek oldu mu?

Hem de nasıl, hem de nasıl... Arkadaşlık, kardeşlik, aklına ne gelirse onda vardı. Ben onunla başladım, onunla bitirdim.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında öğrenci olmak nasıldı? Ne tür kısıtlamalar vardı?

Harp yıllarında hiçbir sıkıntımız olmadı okulda. Yemeklerimizde, aktivitelerimizde hiçbir sıkıntımız olmadı. Yalnız 1940 mıydı, 1941 miydi, çok şiddetli bir kış vardı. Ekmek karnesi konusu vardı. Bu dağıtım konusunda bizleri vazifelendirdiler. Her birimize bir mahalle verdiler. 'Bu mahallelere gidip kimler oturuyor? Kaç kişiler? Bunların listelerini tanzim ettik. O listelere göre ekmek karnesi verilirdi.

Okulda o yıllarda en çok nelerin özlemini duyduunuz?

Hiçbir şeyin özlemini duymadık. Yemeklerimiz gayet muntazamdı. Müdürümüz Mr. Woolworth'un eşi mutfak işleriyle meşgul olurdu. Çok iyi bir hanımdı. Yemeklerimiz bir evin yemeklerinden aşağı kalır değildi. Her türlü yemek mükemmel bir şekilde yapılırdı. Yani mükemmel bir şekilde geçti benim talebeliğim. Orada geçen yedi buçuk yıl, benim hayatımın, gençliğimin en güzel yılları oldu.

Hayata yeni başlayan genç TAC'lilere neleri önerirsiniz?

Çocuklarını da Tarsus Amerikan'a göndersinler onu isterim.

Unutamadığınız anınız var mı?

O zamanlar iki lisan vardı, Fransızca da okurduk. Üçer senelik periyotla iki hocamız geldi. Üç sene birinden, üç sene diğerinden ders aldık. O kadar efendi insanlardı ki... Biz haylazdık biraz da. Çocukluk işte, ne bileyim ben... O zaman sınıflarda sobalar yanardı. Dersi kaynatmak için hoca sınıfa girmeden sobaya lastik atardık. Bir gün ben de sobaya lastik attım. Müdür bana revirde bir gün hapis cezası verdi. Dışarı çıkamıyordum, bir tek tuvalete gidebiliyordum. Hatırladıkça gülesim geliyor. Çok terbiyeli insanlardık ama yaramazdık biraz da... Okul yıllarımı hiç unutmam. Mezun olduğumda dahi ayrılmak istemedim okuldan. O kadar sevmiştim. Hocalarımız bizimle beraberlerdi hep. Beraber oynardık, beraber gezerdik, beraber denize giderdik... Çok iyi insanlardı. Onların yerini kimse tutamaz. 95 yaşındayım. Hayatımın en güzel yılları TAC'de geçirdiğim yıllardı...

**Bedriye Ateş Şimşek, 1989 yılında TAC'den mezun olunca İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni bitirdi. 1997 yılında Anadolu Ajansı'nda gazeteci olarak çalışmaya başladı. 15 yıl burada görev yaptıktan sonra son üç yıldır bağımsız gazeteci olarak halen Ankara'da bulunuyor.*

forum

Tarsus Amerikan Koleji ve Tarsus SEV dünyanın en güzelleri arasında

Türkiye'nin en köklü okullarından Tarsus Amerikan Koleji'nin 127 yıllık tarihi kampüsü, dünyanın en güzel okulları listesine girdi.

Haber, bilgi, analiz, görüş ve yorumlara yer veren uluslararası bağımsız web sitesi www.techinsider.io; 'Dünyanın En Güzel 13 Okulu' başlıklı bir araştırma yaptı. Araştırmada; Avustralya'dan Nijerya'ya, Kamboçya'dan Danimarka'ya dünyanın dört bir yanındaki okullar süzgeçten geçirildi. Dünyadaki binlerce okul arasında yapılan araştırmanın sonunda, Türkiye'den Tarsus Amerikan Koleji, etkileyici tarihi kampüsüyle listede yer aldı.

Tech Insider sitesinde araştırma ile ilgili şu açıklama yer alıyor: "Öğrenme; uyarıcı, canlandırıcı ve ilgi çekici bir deneyimdir. Okulların da aynı şekilde etkileyici olması gerekmez mi? Avustralya'dan Nijerya'ya, Kamboçya'dan Danimarka'ya dünyanın her yerinde güzel okullar bulunabilir. Bazıları çocuklara teknolojinin inceliklerini öğretirken, bazıları da bu deneyimden yoksun kalan maddi durumu yetersiz çocuklara ilk kez eğitim verirler."

Tarsus Amerikan Koleji ile Tarsus SEV İlköğretim Kurumları'nın bulunduğu kampüs, geçmiş ve geleceği bir arada harmanlıyor. TAC'nin neredeyse bir buçuk asırlık geçmişe sahip kampüsünün karşısında kurulan Tarsus SEV'in yeni ve modern binası, altı büyük mimari ödül aldı. Yaklaşık 10 bin metrekarelik alanda inşa edilen binada; TAC'nin yatakhane, iki okulun ortak kullandığı oditoryum, yemekhane ve kapalı spor salonu yer alıyor. İlköğretim okulunun binasında; anaokulundan dördüncü sınıfa kadar olan ilköğretim öğrencileri eğitim alırken, aynı kampüste bulunan diğer bina ise TAC'nin yatılı okuyan lise öğrencilerine ev sahipliği yapıyor.

1 Makoko Floating School Lagos, Nijerya ▶

2 University of Melbourne Melbourne, Avustralya ▼

4 Penleigh & Essendon Grammar School Niddrie, Avustralya ▼

3 TAC ve Tarsus SEV'in yeni kampüsü Tarsus, Türkiye ▼

5 Kollaskolan School
Kungsbacka, İsveç ▲

6 Ivy Bound International School
Bangkok, Tayland ▼

7 Sra Pou Vocational School, Kamboçya ▲

8 Nanyang Technological University,
Singapur ▼

9 Shunde Primary School, Çin ▼

10 Ørestad Gymnasium
Kopenhag, Danimarka ▼

11 Waseda University Senior High School, Tokyo, Japonya ▼

13 Russian Ballet School
Rusya ▼

12 Toho Gakuen School of Music
Tokyo, Japonya ▼

Kerem Erginoğlu

TAC'nin değerlerine hizmet eden bir mimari

Dünyanın en güzel okulları arasında gösterilen TAC-Tarsus SEV okul kampüsünü tasarlayan Erginoğlu & Çalışlar Mimarlık'tan Yüksek Mimar Kerem Erginoğlu'na dünyadaki okul mimari trendlerini ve TAC'nin yeni kampüsünü sorduk...

TAC'nin de listeye girdiği okulların mimarisi bir hayli dikkat çekici. Dünyada okul mimarisinde yeni trendler nelerdir?

Buna trend demek ne kadar doğru olur bilemiyorum. Mimaride de elbette trendler söz konusu olabiliyor, ama özellikle eğitim yapılarında ihtiyaca yönelik birtakım değişiklikler oldu diyebilirim.

Mimari, hayatla birlikte değişir. Teknoloji, sosyal ilişkilerin evrimi, çalışma koşulları, bireysel beklentiler nasıl mimariyi şekillendiriyorsa, eğitimdeki değişiklikler de okul mimarisini etkiliyor hiç şüphesiz. Keşfetmeyi teşvik eden, öğrenmeyi öğreten, fiziksel, duygusal, sosyal, entelektüel anlamda yeterli bireyler yetiştirmeyi hedefleyen, uzman ve akranlardan farklı öğrenme şekillerini önemseyen yeni eğitim düzeni ile eğitim yapıları mimarisi de farklı bir yöne doğru evrildi.

Günümüzde okul binaları, içinde yaşayanlarla iyi bir ilişki kuran, sadece katı formları dayatmayıp, yeterli fiziki ve psikolojik şartları yerine getiren yapılar olarak tasarlanıyor. İşlevsellik, çeşitlilik, esneklik, estetik ve duygulara hitap etmesi çok önemli.

TAC'nin yeni kampüsünü tasarlarlarken nelere dikkat ettiniz?

Aslında üç ana konu tasarım ilkelirimizi belirlememize yardımcı oldu diyebilirim. TAC'ın kurumsal kültürü, iklimsel şartlar ve eski kampüsün bu-

Kerem Erginoğlu
(sağda) ve ortağı
Hasan Çalışlar
birlikte...

lunduğu alanın tarihi dokusu.

Her şeyden önce biz TAC'yi sadece bir okul olarak değil eğitim dünyasında önemli bir simge olarak görüyoruz. Kendi kültürünü oluşturmuş, köklü, ilkelerini koruyan ve son derece başarılı bir eğitim kurumu. Onun var olan değerlerine, dokusuna, hafızasına hizmet eden bir proje gerçekleştirmek istedik. Bu güçlü tarafı korurken, eğitim dünyasındaki hızlı değişime sadece bugün değil, gelecekte de yanıt verebilecek dinamik ve esnek bir yapı oluşturduk.

TAC/SEV Yeni Kampüsü, mevcut Tarsus Amerikan Koleji'nin karşı parseline inşaa edildi. Yeni kampüsün, içinde bulunduğu tarihi doku ile birlikteliğini göz önüne alarak, arasından geçen bir yolla ayrıldığı TAC kampüsüyle bir bütün olarak algılanması

öncelikli tasarım ilkemiz oldu. Eski ve yeni kampüsü fiziksel olarak ayıran bu yolun, ileriki bir tarihte yayalaştırılarak, iki kampüsün fiziksel ve algısal olarak birleşmesi geleceğe dair önemli bir senaryodur. Bölgedeki tarihi dokunun önemli parçalarından olan Aziz Paul Kilisesi ve Ulu Cami'ye kampüsün çeşitli noktalarından bakışlar vererek yakın çevredeki tarihi doku ile ilişki kurulmasını da amaçladık.

Tarsus'un iklim koşulları da tasarım sırasında bizim için önemli kriterlerden biri oldu. Yılın büyük çoğunluğunda sıcak hava etkisinin hissedildiği, ısıtmadan çok soğutma ihtiyacının olduğu böyle bir iklimde yer alacak kampüs için yönelme, önemli bir tasarım ilkesi haline aldı. Bina içi ve bina dışı iklim önlemleri, peyzajdaki ağaçlar, cephedeki güneş kırıcılar ve

TAC'nin var olan değerlerine, dokusuna, hafızasına hizmet eden bir proje gerçekleştirmek istedik. Bu güçlü tarafı korurken, eğitim dünyasındaki hızlı değişime sadece bugün değil, gelecekte de yanıt verebilecek dinamik ve esnek bir yapı oluşturduk.

bahçede bir güzergah oluşturan sa-
çaklarla desteklendi, bina konumlan-
maları da mevcut kampüs ve yönle-
re göre oluşturuldu. Ayrıca güneş enerji-
sinden en yüksek düzeyde faydalanıl-
ması ve bu enerjinin kampüsün ısıtma
sisteminde kullanılması amaçlandığı
için, blokların güneye bakan çatılarında
güneş panelleri kullanıldı.

Hem TAC'nin eski ve yeni kampü-
sünün hem de şehrin çeşitli ihtiya-
clarını karşılayacağı öngörülerek, spor
salonu ve çok amaçlı salon uluslara-
rası standartlarda detaylandırıldı.

İyi bir kampüs, öğrencilere neler sağlar?

İyi bir kampüs öncelikle içinde ya-
şayanlara sağlıklı, öğrenmeye ve sos-
yalleşmeye elverişli, güvenli bir ortam
sunmalı diye düşünüyorum. Bir eğitim
yapısının paydaşlarının hepsini mutlu
edecek şekilde düzenlenmesi gere-
kir. Farklı yaşlardaki öğrenciler, öğ-
retmenler, çalışanlar, veliler ve çevre

halkının paydaşlar olduğunu düşünür-
sek; binanın da bütün bu paydaşlara
değer yaratacak, onların ihtiyaçlarına
yanıt verecek şekilde tasarlanması
gerektiğine inanıyorum.

Bütün bunların yanında psikolo-
jik etkiler de işin önemli bir kısmını
oluşturuyor. Kasvetli, karanlık, ço-
cuk ölçeğinden uzak tasarlanmış
bir okulun, bir çocuğun duygusal
dünyasında yaratacağı etki belki de
bütün eğitim hayatını etkileyebilir. İyi
bir kampüsün içindekilerle duygusal
bağ kurması, motive edici özellikleri
barındırması da son derece önemli.

Okul başarısıyla kampüs arasın- da doğrudan bir bağ var mıdır?

Elbette bir bağ var. İklimlendirme-
nin, aydınlatmanın, akustik konforun
doğru şekilde sağlandığı, iletişime,
deneyimleri paylaşmaya açık bir or-
tam, günümüzün gerektirdiği özellik-
leri taşıyan bireyler yetişmesine ola-
nak tanıyacaktır. Ancak yine de ben

her zaman insanın kendi içindeki ba-
şarma azminin ve inancının başarıda
çok daha etkili olduğunu düşünürüm.

Türkiye'de tek tip okul mimari- sinden, farklı anlayışlara doğru bir gidiş var mı?

Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu konu-
da belirlediği standartlar var. Türki-
ye'deki okulların bir çoğu geleneksel
sınıf ve okul düzeni ve anlayışında
gerçekleştirilmiş projeler. Bu konu-
larda düzenleme yapılması şart. Ben-
ce en önemli konu, deprem bölgesin-
de olduğumuz için okul yapılarının bu
konuda yeniden denetlenmesi.

Okul mimarisinin eğitime etkileri
konusundaki araştırmalar arttıkça bu
konudaki düzenlemeler ve yenilikler
de artıyor tabii. Geleneksel sınıf dü-
zeninden modern düzene, sadece iç
mekan kullanımından iç-dış mekanla-
rı birlikte kullanarak çocukların doğa
ile ilişki kurmasına izin veren yeni an-
layışlara doğru hızlı bir ilerleme var.

Fay Mary Linder (1927-2016)

Fay Mary Linder passed away March 4, 2016 at Pilgrim Place in Claremont, California. She had been a resident since 1994 after retiring from years of teaching in Istanbul, Turkey.

Ms. Linder was born in Bronxville, New York, and grew up in Greensburg and in Philadelphia, Pennsylvania. Being active in sports in school and summer camps led to a career as a physical education teacher. After graduating from Tufts University in 1949 she taught at the St. Agnes School in Albany, New York, until 1964. During this period she earned a Master's Degree in Physical Education from Pennsylvania State University. Her major sport was field hockey, but she also refereed basketball. Music was a favored hobby. Ms. Linder sang for many years with the Westminster Presbyterian Church choir in Albany.

Looking for a new direction, Ms. Linder considered teaching abroad. She eventually was hired by the American College for Girls in Istanbul, Turkey, which is now Robert College. Her initial contract in Istanbul was for one or two years, but the time stretched eventually into 28 years. She taught at the American College for Girls from 1964-71 and then was hired by Uskudar American Academy for Girls, where she taught until her retirement in 1992. She understood her work as developing character in her students through sports. Her volleyball and basketball teams were

renowned for their sportsmanship. In 1988 the Istanbul Newspapers' Sports Writers' Association awarded her and her teams for the year's outstanding sportsmanship. Ms. Linder also worked at the Uskudar school at various times as registrar, college counselor, director of activities, boarding supervisor, and vice-principal.

Under Ms. Linder's leadership the Uskudar school contributed to the start of a Special Olympics program in Turkey by offering its sports facilities and student mentors to the handicapped. She served on the board of a high school for gifted but financially disadvantaged students, where she advised on the construction of the physical education facilities.

Having close relatives in Switzerland on her father's side, Ms. Linder often took the opportunity to drive through the Balkans to Switzerland to visit her kin and hike in the Alps. She thus regarded three countries as home: Turkey, Switzerland, and the US. Her love of travel and teaching culminated in a two-week trip to Russia in 1993 as part of a Citizen Ambassador's program, "Women in Sport."

After moving to Pilgrim Place in Claremont, Ms. Linder used her physical education skills to develop programs for residents in the newly built Worth George Aquatic and Fitness Center. She also authored a history of Uskudar American Academy for Girls, a project supported by the Uskudar graduates' association.

Ms. Linder is the last surviving member of her immediate family. She has a cousin, Maria Linder, of Burbank, California, and various other relatives in the US and Switzerland. Her memorial service at Pilgrim Place is scheduled for April 27, 2016. Ms. Linder's ashes will be interred at Monument Cemetery Association in Beverly, New Jersey. Donations in honor of Ms. Linder should be made to Special Olympics International (<http://www.specialolympics.org/>) or to Pilgrim Place (http://www.pilgrim-place.org/online_donations.php).

155. Yıl

REDHOUSE

101 FARKLI ETKİNLİK

Her kitapta birbirinden farklı 101 etkinlik!

Büyüyüp hayatınız iyice ciddileşmeden önce yapmanız gereken her şey, *Büyümeden Önce Yapman Gereken 101 Şey* kitabında. *Dışarıda Yapman Gereken 101 Şey* ise çocukları bilgisayarlarının başından kaldırıp dışarı çıkmalarını ve doğayı keşfetmelerini sağlayacak harika bir kitap!

**SİRALI
VE KALIN
KAPAKLI!**

+8 YAŞ

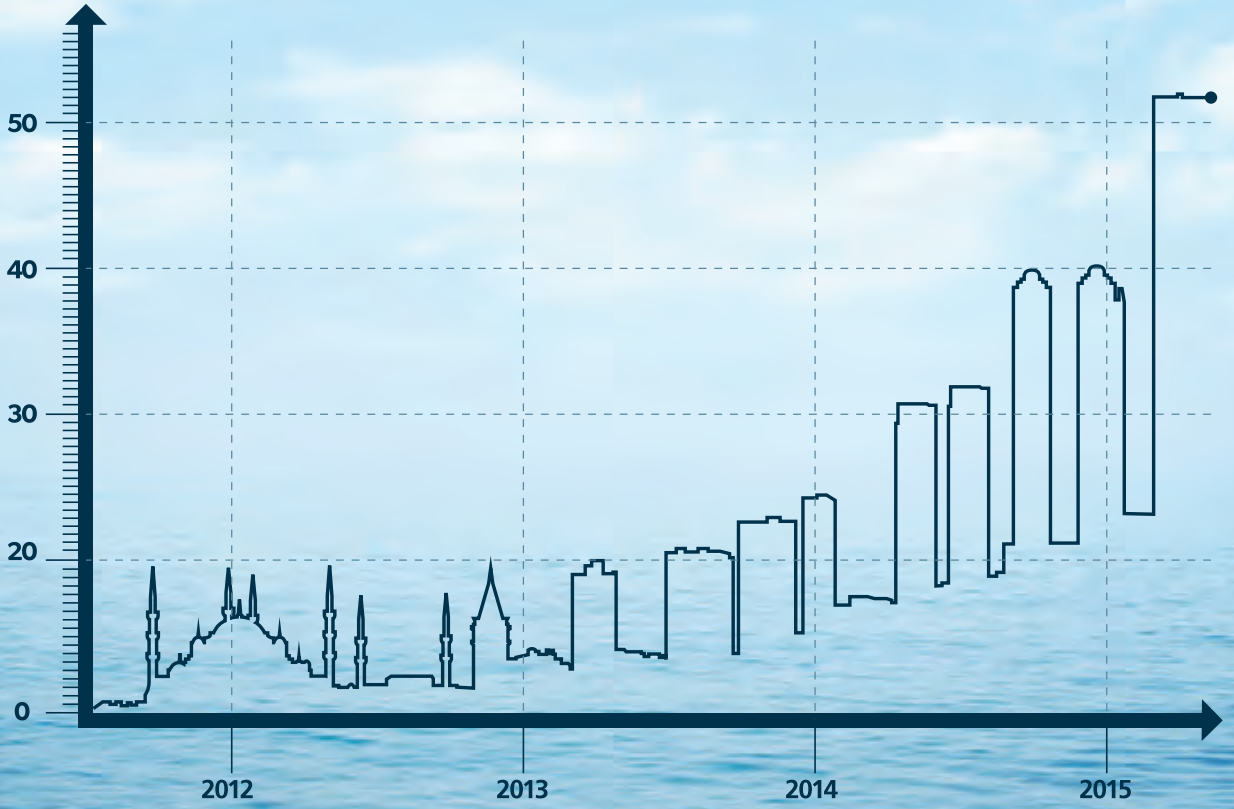

www.facebook.com/RedhouseKidz
www.facebook.com/RedhouseYayinlari
www.instagram.com/RedhouseKidz

www.redhouse.com.tr

SEV YAYINCILIK

Hedeflerimiz yüksek!

Türkiye'nin en yenilikçi ve dinamik bankası olarak çıktığımız yolda, sadece 3 yılda Türkiye'nin en hızlı büyüyen bankalarından biri olduk.

Güçlü sermayedarı, verimli teknolojik altyapısı, etkin risk yönetimi prensibi, başarıyı arzulayan deneyimli insan kaynağı, müşteri odaklı hizmet anlayışı ile ilerlemeye devam ediyoruz.

Bu başarıda katkısı olan herkese teşekkür ederiz.

odeabank

Herkesin değil, sizin bankanız.

444 8 444 | odeabank.com.tr

f - t - in / Odeabank